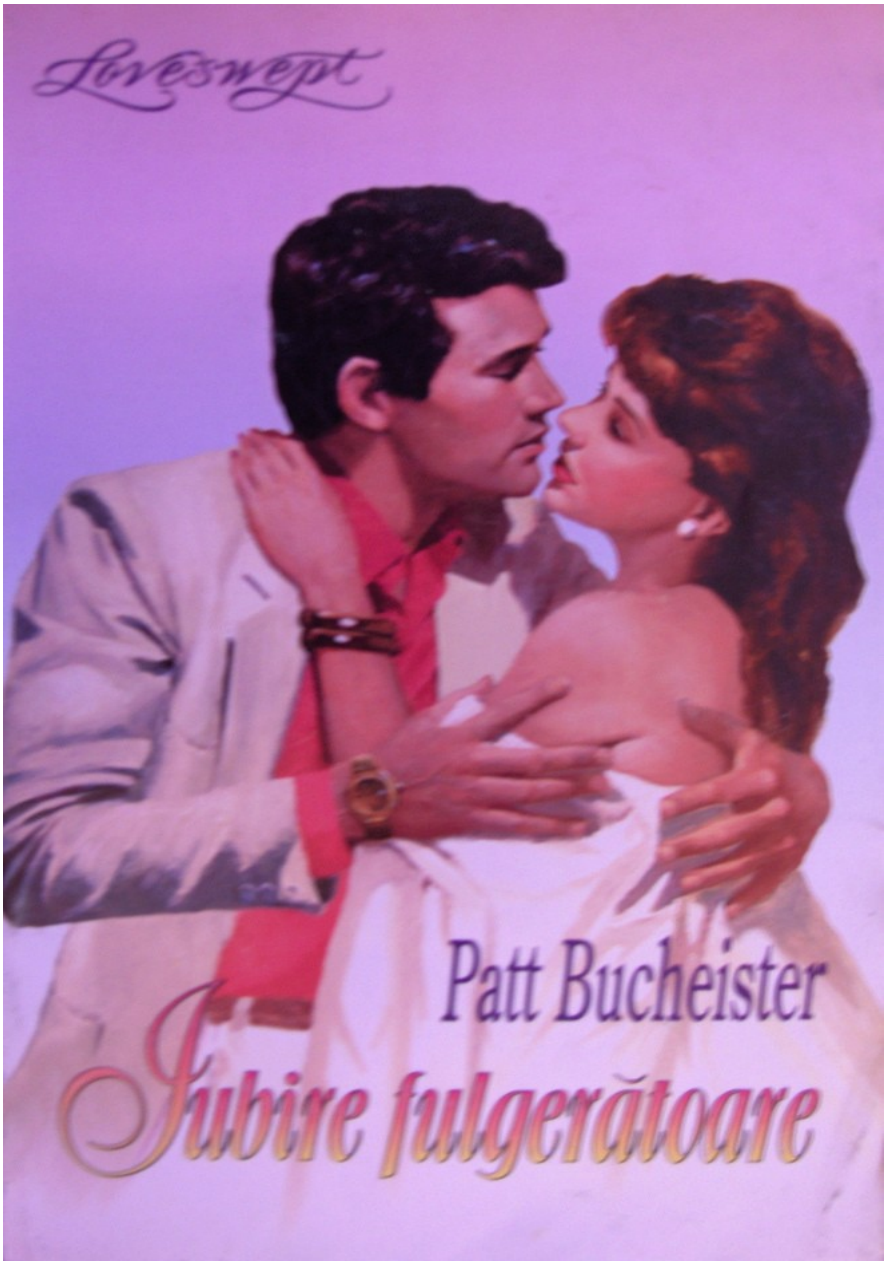
Loveswept
Patt Bucheister
Iubire fulgerătoare

PATT BUCHEISTER

IUBIRE FULGERĂTOARE

Editura**: Miron**
1994

Michael – un cowboy aspru din Montana, cu un temperament pătimaş. O intriga misterioasa urzita de tatăl sau îl aduce în Anglia. Dar fermierul Michael Knight a simţit că va rămâne un timp mai îndelungat în Anglia, în momentul în care a văzut-o pe *Cassidy Harrold* sărind împreună cu calul sau peste un gard, cu o dezinvoltura lipsită de cea mai mică teama. Agera, uimitoare, era o poezie în mişcare, un amestec încântător de inocenta şi sofisticare. Cassidy avusese întotdeauna o înclinaţie secreta spre acei cowboy atrăgători şi faptul ca întâlnise o fosta stea a rodeo-ului, un bărbat încântător şi mândru, era deosebit de emoţionant, deşi simţea ca independenta ei era im mare pericol. Purtat de o încăpăţânare ieşită din comun atunci când voia sa obţină ceva, Michael o ridica brusc în braţe şi o alinta cu mângâieri care o făceau să dorească altele şi altele şi… Chiar mai mult. Dar va putea ea oare să îşi abandoneze sufletul în mâinile unui străin cu ochi albaştri?

CAPITOLUL 1

Bărbatul înalt, purtând cizme de cowboy şi o haină din piele de căprioară, cu o pălărie mare, specifică vestului

sălbatic, arăta de parcă apăruse dintr-un film western. Înfăţişarea sa era mult mai potrivită cu aceea a unui călăreţ care mână vitele spre ţarc, în Texas, decât cu peisajul din Somerset County din Marea Britanie, înfăţişând călătorului pârloage şi mlaştini. Umbla cu mâinile băgate adânc în buzunarele hainei, cu gulerul ridicat şi cu pălăria trasă adânc pe ochi, pentru a-i ţine strâns părul negru pe care vântul i-l răvăşea. Ochii săi albaştri-fumurii priveau permanent spre cerul ameninţător, aşteptând ca norii să se reverse în orice moment asupra lui.

Petrecuse destul timp în ţara de adopţiune a tatălui său pentru a şti că ploaia era un fenomen des întâlnit în Anglia în luna martie. Ca şi în orice altă lună a anului.

Cerul sumbru era în perfectă concordanţă cu dispoziţia sufletească a lui Michael. Şi el se simţea posomorât, mohorât, gata oricând să izbucnească furtuna în sufletul lui. Era neliniştit, agitat, şi simţea că în orice moment starea lui de enervare putea ţâşni la suprafaţă, încerca să reziste pentru că nu dorea ca furia să se reverse asupra menajerei tatălui său. Alvilda nu era vinovată de faptul că tatăl său plecase chiar cu o zi înainte, într-o călătorie de studii.

Când King pleca în asemenea călătorii era în căutare de material pentru lucrările sale şi atunci vizita grajduri, urmărea diverse peisaje şi umplea caietul cu schiţe pe care mai târziu le folosea în tablourile sale reprezentând cai.

Pentru că nu ştia niciodată ce drumuri străbătea, King nu lăsa nicio adresă şi niciun număr de telefon înaintea acestor plecări. Uneori lipsea doar câteva ore, alte ori zile şi se întâmplase să dispară chiar şi pentru câteva săptămâni.

Michael nu telefonase tatălui său din Montana şi nici de pe aeroportul Heathrow.

Nu dorise să-l înştiinţeze pe King de sosirea sa. Se

pare că oricum nu avea nicio importanţă acest fapt. După cum spunea Alvilda, tatăl său plecase de la reşedinţa sa imediat, în ziua următoare celei în care îi trimisese lui Michael faxul, prin care îi cerea să aducă urgent în Anglia, scutul său.

Michael se aplecă şi frânse o rămurea din tufişurile de iarbă neagră şi o frecă între degete. Tatăl său nu era genul care să fugă din faţa unei confruntări deschise, dar de data aceasta Michael simţea că tatăl său fugise. Şi acest gând îi stârnea îngrijorarea. King era un om oarecum excentric, cu un comportament imprevizibil, dar nu ceda niciodată când ştia că avea dreptate.

Michael dădu la o parte ramurile unei sălcii cu mult mai multă forţă decât era necesar, dar gestul său nu micşoră cu nimic tensiunea sa interioară. Era un om activ, atât cu mintea cât şi cu trupul. Sentimentul de neputinţă pe care îl trăia în acele momente era un sentiment cu care nu era obişnuit şi nu putea suporta gândul că ar putea exista un moment în viaţa sa care să-i scape de sub control.

Tocurile cizmelor sale de culoare maron se cufundau în pământul moale de sub peticele de iarbă şi gândurile sale zburau spre Qarter K.

La fermă ningea, în momentul plecării sale şi previziunile meteorologilor anunţau ninsori în continuare. Era un moment nepotrivit pentru a lipsi ferma de prezenţa sa. De fapt, niciodată nu considera că ferma putea fi lipsită de supravegherea lui. Primăvara, devreme, vremea e foarte schimbătoare şi pot apărea o mulţime de probleme. Ar fi trebuit să fie acolo, nu în vesela Anglie aşteptând întoarcerea lui King pentru a afla care erau motivele pentru care era hotărât să vândă o parte din istoria familiei. Michael nu putea aştepta la nesfârşit. Avea de gând să mai stea o zi sau două, după care era hotărât să plece în cazul în care tatăl său nu apărea. Dacă tatăl său

dorea scutul, putea veni în Montana să-l ia singur. Şi trebuia să-i aducă şi argumente serioase pentru a-l lua.

Îşi înfundă şi mai adânc mâinile în buzunarele hainei şi privi spre cerul amenințător. Oare ce punea tatăl său la cale? întrebarea aceasta nu îi dădea pace din momentul în care citise faxul tatălui său.

Când văzuse antetul, o reproducere realizată de el însuşi a conacului său, Michael se aşteptase la un nou îndemn privind căsătoria sa. Din momentul în care Turner îi făcuse cadou tatălui lor un fax, cu ocazia împlinirii celor şaptezeci de ani, King pornise un adevărat bombardament împotriva copiilor săi, trimiţându-le depeşe zilnice în care preamărea virtuţile căsniciei şi bucuria de a fi părinte.

Michael fusese încântat de o lungă listă de statistici medicale care susţineau că bărbaţii căsătoriţi trăiau mai mult decât celibatarii. Fratele său, Ryder, care primise primul acel mesaj, le trimisese copii lui Michael şi lui Turner, şi o copie a răspunsului său pentru King. Cu litere mari de tipar, Ryder scrisese: PARE MULT, PREA LUNGĂ! Michael nu reuşise să ia legătura cu fraţii şi sora sa înaintea plecării în Anglia. Plecase în mare grabă şi nu dorise să-i aştepte pentru a sta de vorbă cu ei. Ştia că niciunul dintre ei nu avea de gând să permită folosirea scutului pentru deschiderea casetei.

Michael considerase întotdeauna ca exagerate măsurile de securitate ale casetei, dar în acel moment le găsea binevenite. Tatăl său nu putea deschide caseta şi deci nu putea vinde piesele de şah dacă restul familiei nu era de acord.

Michael era hotărât să nu cedeze decât în cazul în care King îi aducea un motiv rezonabil pentru care dorea să vândă o veche moştenire de familie. Ieşind din pădurea aflată în spatele conacului auzi zgomotul produs de copitele unui cal.

Privi în jurul său şi nu văzu nici urmă de cal sau

călăreţ, dar zgomotul era inconfundabil, mai ales pentru un om care-şi petrecuse întreaga viaţă în preajma cailor. Cu paşi mari urcă culmea dealului şi ajunse într-un loc care îi oferea o perspectivă largă asupra ţinutului. Deşi tatăl său avea grajduri bine populate, în acel moment nu se afla nimeni la conac care ar fi putut porni la o plimbare călare. Băieţii de la grajduri plimbau caii, dimineaţa, devreme ori în acel moment era trecut de amiază. Poate se întorsese King. Zgomotul se apropia. Michael se întoarse şi putu admira o iapă de culoare castanie sărind peste un gard viu, înalt de mai puţin de un metru. Călăreţul era aplecat pe gâtul calului şi strângea cu o mână fermă frâul. Michael îşi ţinu respiraţia. Auzise expresia „poezie în mişcare" dar în acel moment era prima dată când vedea materializată acea expresie.

Era o imagine care-ţi tăia respiraţia. Cu cât se apropia calul, cu atât mai mult se convingea că persoana care îl călărea nu era nici tatăl său şi nici nu era bărbat.

Remarcă pantalonii albi de călărie, pe coapsele subţiri şi cizmele negre. Când calul ajunse în dreptul altui gard viu peste care trecu în zbor, remarcă puloverul de culoare alb-gălbui, cu guler pe gât şi haina de culoare maron. O şapcă de călărie neagră, în stil englezesc îi strângea părul.

Michael cunoştea fiecare cal din grajdurile tatălui său, de aceea era convins că iapa aceea de rasă Morgan nu aparţinea acestuia.

De departe putea să vadă că nu era un cal tânăr, fapt ce explica grija cu care îl mâna călăreţul peste obstacole nu foarte înalte. Călăreţul nu făcea nici el parte din angajaţii lui King, altfel Michael şi-ar fi amintit în mod sigur de ea.

Nu-şi putea lua ochii de la ea şi se întreba cine ar putea fi. Călărea ca şi când ea şi calul ar fi fost un singur trup şi suflet. Îl uimea şi trupul de sportivă pe care îl

ghicea sub hainele groase pe care le purta.

Femeile care erau bune călăreţe aveau coapse puternice şi Michael se trezi gândindu-se cum s-ar fi simţit dacă acele coapse s-ar fi strâns în jurul trupului său. Îşi afundă mâinile în buzunar cu putere şi încercă să-şi liniştească tensiunea ce creştea în el. Nu i se întâmpla des să trăiască asemenea sentimente numai la vederea unei femei călare pe un cal superb.

Şi, totuşi, nu-şi lua privirile de la cal şi călăreţ. Femeia călărea cu un aer de uşoară nepăsare, dar experienţa i se citea în fiecare mişcare. Michael mai văzuse acea detaşare, când călăreţul alerga contra cronometru sau într-o cursă împotriva altor călăreţi. Sau poate încerca să se ia la întrecere cu un demon interior.

Curiozitatea lui creştea cu fiecare clipă. Văzând că femeia se îndrepta spre un şir de tufişuri mai înalte decât cele sărite până în acel moment, Michael porni spre ea. Calul se afla mult prea departe pentru ca săritura să reuşească.

Era la mai puţin de zece metri de ea când femeia se prăbuşi din şa. Calul îşi încordase picioarele din faţă şi mai degrabă se oprise decât dorise să sară. Femeia nu scosese un sunet când se văzuse căzând la pământ. Şi nici nu se mişcă.

Iapa adulmecă umărul femeii căzute în timp ce Michael pornise în fugă către ele. Când calul ridică capul îşi încetini paşii căci o văzu protestând, dând din cap înainte şi înapoi.

— Hai, fii fată bună! Vreau doar să văd dacă eşti sănătoasă, murmură el.

Frâul tremura în timp ce iapa scutura din cap. Se dădu câţiva paşi înapoi şi astfel Michael se putu apropia de femeia căzută la pământ. Îngenunche şi-i privi chipul. Şapca îi zburase de pe cap şi şuviţele de păr auriu se revărsau pe iarba de sub capul ei. Genele lungi, castanii, în

umbreau pielea albă, fină ca porţelanul şi gura îi era uşor întredeschisă. Buza de jos era plină, senzuală, o tentaţie pe care un bărbat ar fi dorit să o savureze. Michael încercă să se dezmeticească şi-şi luă cu greu privirile de la buzele femeii. Îi descheie haina groasă de călărie, îi cercetă pieptul, cu dorinţa de a afla dacă nu avea coaste rupte, privindu-i chipul pentru a înregistra cel mai mic semn care ar fi putut să-i indice o fractură. Când văzu chipul femeii rămânând senin, îşi continuă cercetarea atingându-i uşor talia, coapsele şi apoi fiecare picior, conturul umerilor, al braţelor şi al încheieturilor mâinilor. Simţea o arsură cumplită în stomac şi degetele lui aspre frigeau de pe urma atingerii trupului ei. Examenul medical pe care îl făcea se transforma în ceva cu totul diferit, într-o dorinţă personală. Nu îi cunoştea numele, dar se simţea de parcă l-ar fi lovit trăsnetul, mistuit de o dorinţă arzătoare.

Mâinile lui reveniră asupra trupului femeii, poposind mai jos de sâni şi singura lui dorinţă era să-şi plimbe mâinile pe acest trup. Când îi auzi vocea, tresări şi îşi luă mâinile de pe trupul ei. Se ridică şi continuă să o privească. Ochii ei rămăseseră încă deschişi, dar ea înjură cu o uşurinţă extraordinară, într-o engleză aspră. Tirada ei se îndrepta împotriva ei însăşi şi a calităţilor ei de călăreţ.

De-a lungul anilor Michael auzise numeroase reacţii din partea călăreţilor trântiţi la pământ de caii lor. El însuşi avea câteva înjurături preferate pe care le rostea în timp ce se scutura de praf, după care se urca din nou în şa. Dar înjurăturile ei erau cu totul diferite. Când ea se opri pentru a lua o gură de aer, Michael spuse:

— În locurile de unde vin eu, pentru un asemenea limbaj ţi s-ar spăla gura cu săpun. Pleoapele i se ridicară instantaneu şi ochii ei verzi îi întâlniră pe ai săi.

— Cine dracului mai eşti şi tu?

— Voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare. Ai încălcat o proprietate, zâmbi el.

— Da, da! Trebuie să fii cowboy-ul din Montana, zise privindu-i hainele, după care privirile ei se întoarseră din nou pentru a se întâlni cu ale lui.

— De unde ştii că vin din Montana?

— King a vorbit despre fiecare din copiii săi, povestind totul, în cele mai mici amănunte. Ţinuta ta te trădează, de altfel. Trebuie să fii cel care are o fermă în Montana, asta în cazul în care nu sunt moartă şi nu am ajuns în raiul cowboy-lor.

— Sunt departe de a fi un înger aici sau în Montana, spuse el râzând.

— Deci, atunci rămânem la prima mea presupunere.

— Am şi un nume.

— Şi eu am. Ce coincidenţă!? Michael se lupta să nu se lase învăluit de o ceaţă ciudată în timp ce vorbea cu ea.

— Numele meu este Michael Kinght. Având în vedere că îl cunoşti pe tatăl meu, presupun că ştii că te afli pe pământurile lui.

— Sigur că ştiu, spuse ea bătând pământul uşor cu mâna. Nougat se simte bine?

— Cine este Nougat?

— Calul meu. Zgomotul produs de copita ce bătea pământul o făcu să întoarcă capul. Chipul ei se lumină când văzu calul la câţiva paşi depărtare, aparent nevătămat.

— Ar trebui să fii încântată de faptul că ea are mai multă minte decât tine. Ai fi putut să-ţi rupi gâtul şi să-l frângi şi pe al ei dacă încercai că sari peste acel gard viu. Iapa ta nu este tânără. Femeia smulse un fir de iarbă şi-i spuse arătându-i-l lui Michael:

— Ăsta are mai multă minte decât mine în momentul de faţă.

— De ce nu încerci să te ridici? întrebă el fără să o contrazică. Nu cred că ai suferit o lovitură serioasă, dar nu vom putea afla până nu te ridici în picioare.

— Dacă nu te deranjează aş dori să mai rămân un minut. Mă simt ca în sânul mamei noastre natura.

— Din moment ce eşti o călăreaţă experimentată, nu cred că este prima dată când cazi de pe cal. Cred că eşti familiarizată cu întregul procedeu. Femeia îşi mişcă picioarele şi respiră adânc, apoi îşi mişcă încheieturile mâinilor şi braţelor. Cum totul păru să fie nevătămat, se ridică fără să ia în seamă mâna pe care i-o întinsese Michael în ajutor. El simţi cum sângele începe să-i circule mai iute prin vene, când o văzu cum îşi scutură fundul pantalonilor cu amândouă mâinile.

Ştia că-şi scutură ultimele fire de iarbă şi praful, dar gestul ei simplu îi provoca o dorinţă nefiresc de intensă. Fiind şi el un călăreţ experimentat aprecie grija ei faţă de cal, imediat ce se văzu pe sine nevătămată. Ca bărbat, tresări când văzu mâinile ei alunecând pe picioarele iepei. Oare cum erau mâinile ei? Oare cum era să simţi acele mâini plimbându-se pe trup?

Observă că îşi proteja piciorul stâng deşi nu voia să lase să se observe acest lucru. După ce se convinse că iapa nu suferise de pe urma accidentului îşi strânse părul în vârful capului şi încercă să-şi pună şapca pe cap.

— Las-o! spuse Michael ţinându-i mâna.

— Nu înţeleg ce doreşti! Ochii ei îi aruncau priviri reci şi glasul îi era aspru.

— Este un mare păcat să-ţi acoperi părul.

— Cât de departe de copac a sărit aşchia domnule Knight, spuse ea acru, apoi îşi puse şapca pe cap neluând în seamă rugămintea lui. O privi câteva minute, pierdut în admiraţie. Apoi zâmbi răutăcios, după ce îşi reveni din uimire.

— Ce vrei să spui?

— În timpul petrecut cu tatăl dumitale am avut ocazia să constat că este un adevărat gentleman. Dumneata nu eşti.

— Eu nu am absolvit niciuna dintre şcolile voastre elegante, aşa că s-ar putea ca manierele mele să fie cam necioplite, comparativ cu ceea ce voi numiţi în Anglia maniere de gentleman. Ştiu să folosesc furculiţa şi am deschis o uşă sau două pentru câte o doamnă, nu sunt chiar un neisprăvit.

Strânse din buze gândindu-se la vorbele pe care i le spusese, şi acest mic joc al ei îl puse din nou pe jar. Michael se întreba cum ar reacţiona dacă i-ar fi acoperit gura insolentă cu buzele lui. Probabil l-ar fi pălmuit. Totuşi nu se îndoia că merita să încerce, chiar dacă se expunea unei lovituri. Fără să-i lase timp să spună o vorbă Michael continuă:

— Am fost un gentleman aproape perfect. Aş fi putut să-ţi fac un control mult mai amănunţit cât timp te-ai aflat la pământ, în stare de inconştienţă. A fost o tentaţie la care am renunţat cu… greu, crede-mă.

— Oscar Wilde spunea că el poate rezista la orice în afară de tentaţie. Cred că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că nu m-ai pipăit.

— Mai bine îmi spui cine eşti. Îl privi direct în ochi şi luându-i frâul din mână, spuse:

— Numele meu este Cassidy Harrold. Robert Harrold, proprietarul de la Chartridge Mâner, a fost tatăl meu. Chartridge Mâner era proprietatea vecină cu cea a tatălui său. De-a lungul anilor Michael îl văzuse de câteva ori pe cel mai bun prieten şi vecin al tatălui său. Robert Harrold împărtăşea aceeaşi dragoste pentru cai şi pasiune pentru jocul de şah şi avea acelaşi umor negru ca al tatălui său. Ultima oară îl văzuse pe Robert Harold la aniversarea tatălui său. Deşi Robert vorbea deseori despre fiica sa pe care o considera un călăreţ desăvârşit, apreciere greu de obţinut din partea unui crescător de cai şi a unui tată în acelaşi timp. Michael nu se gândise niciodată cu interes la fiica lui Robert. În acel moment însă, nu-şi putea lua ochii

de la ea şi nici gândul.

— A fost? întrebă el cu glas şoptit, o umbră acoperindu-i privirile.

— Tatăl meu a avut un atac de cord care i-a fost fatal.

— Îmi pare rău, spuse el, şi, amintindu-şi de pierderea mamei sale, adăugă:

— Nu este uşor să treci peste pierderea unei persoane dragi.

— Mulţumesc. O notă de surpriză se putea face simţită în vocea ei.

— Pentru ce?

— Pentru că ai spus toate banalităţile pe care le spun oamenii în asemenea situaţii cum ar fi *„timpul vindecă toate rănile”* sau *„cel puţin nu a suferit”*. Ştiu că în general cei care le spun chiar vor binele celui aflat în suferinţă, dar niciunul din aceste cuvinte nu mă făcea să mă simt mai bine.

— Fiecare trebuie să-şi găsească propria cale de vindecare a unei asemenea suferinţe. Tata m-a sunat târziu, noaptea, pentru a mă anunţa că mama se prăpădise în timpul somnului. Am încălecat şi am călărit ore în şir. În zori m-am oprit pe marginea unei râpe şi am început să urlu cuvinte obscene la adresa soarelui care răsărea. Mi se părea nedrept ca soarele să răsară într-o lume în care mama mea nu mai exista. Unii cred că este nefiresc să strigi la cer şi să-ţi reverşi necazul asupra lui, dar mie mi-a fost de folos. Ştia că trebuia să se aştepte ca ea să rostească un cuvânt neaşteptat şi aşa s-a şi întâmplat.

— La naiba!

— Acum ce s-a mai întâmplat?

— Trebuie să-mi retrag cuvintele referitoare la faptul că nu eşti un gentleman. Am vrut de la început să nu te simpatizez.

— Ce legătură are una cu cealaltă?

— După înmormântarea tatălui meu, King m-a invitat

la reşedinţa lui unde a început să toarne şampanie în mine şi să toasteze pentru tata şi pentru ceea ce el numea misteriosul său noroc la jocul de şah, despre urâtul obicei de a fuma ţigări oribile ca şi despre vechitura pe care tata o numea pălărie şi la care nu renunţa niciodată. Ultimul lucru la care m-aş fi putut gândi vreodată s-a întâmplat atunci: am râs în ziua înmormântării tatălui meu.

— Ai băut şampanie cu King? întrebă Michael după un moment de tăcere.

— Nu a fost o orgie, dacă asta vrei să afli, domnule Kinght. Ţi-am spus că tatăl dumitale e un gentleman.

— Crezi că un bărbat care-ţi oferă băutură până te îmbeţi este un gentleman?

— Aşa a ştiut el să mă consoleze. Doar mi-ai povestit cum ai reacţionat la moartea mamei!

— Da, poate! recunoscu el, simţindu-se uşor încurcat de vocea ei blândă.

— Metoda dumitale poate fi diferită de cea a lui King dar intenţia este aceeaşi.

Dar el nu voia să discute despre motivele tatălui său. Ultimul lucru despre care voia să vorbească era reacţia tatălui său faţă de moartea unui prieten apropiat.

Poate acesta era şi motivul pentru care tatăl său se purta atât de ciudat.

Curiozitatea nu-i dădea pace, aşa încât o întrebă pe Cassidy:

— De ce ai dorit să nu mă simpatizezi de la început?

— Am un sentiment ciudat faţă de orice cowboy de când am văzut primul film cu John Wayne. Ar fi fost foarte uşor să mă las atrasă de tine. Eşti un bărbat atrăgător şi cred că blugii vin pe tine mai bine ca pe oricare bărbat pe care l-am cunoscut. Pentru prima oară de când se ştia, Michael Knight roşi.

— Credeam că englezoaicele sunt femei mai reţinute, o mustră el.

— Se pare că amândoi tragem concluzii greşite, zâmbi Cassidy.

Michael luă frâul din mâna ei.

— Calul tău are nevoie de puţină linişte. De fapt şi el avea nevoie să se liniştească.

Porni spre casa tatălui său cu ciudata speranţă că ea nu-l va urma. O mică distanţă între ei era bine-venită. Se simţea tentat s-o ia în braţe şi s-o tragă în jos la pământ. Dar nu pentru a o consola.

Dar dorinţa lui nu se împlini. Cassidy îl urma, rămânând câţiva paşi în urma lui, încercând să-şi ascundă mersul şchiopătat. Totuşi el remarcase suferinţa ei. În altă situaţie i-ar fi admirat mândria, dar în acel moment era furios că o vedea suferind. Se opri brusc şi, fără a-şi mai da osteneala s-o întrebe dacă vrea sau nu să călărească, o prinse de talie şi o urcă în şa. Ştia ce înseamnă o femeie încăpăţânată, aşa că se gândise să acţioneze după cum credea el mai bine.

— Din moment ce eşti atât de înfumurată şi nu vrei să recunoşti că te doare glezna, probabil că nu ai nici destulă minte să observi că se apropie ploaia. Priveşte! Norii aceia se apropie cu rapiditate şi se vor scutura chiar deasupra capetelor noastre.

— Dar ne îndreptăm în direcţie greşită. Chartridge Manor se află în direcţie opusă, protestă Cassidy.

— Grajdurile tatălui meu sunt mult mai aproape. S-ar putea ca persoana ta să nu te intereseze, dar iapa nu are nicio vină, aşa încât nu văd de ce trebuie să o ude ploaia. O picătură mare de ploaie căzu pe mâna lui Cassidy, urmată de o alta pe obraz.

— Cred că ai dreptate.

— Era şi cazul să o spui. Vântul crescu în intensitate şi ploaia începu să cadă din ce în ce mai repede. Cassidy clipea des, scuturând stropii adunaţi pe pleoape.

— Dă-mi frâul! Michael privi peste umăr şi tocmai

voia să-i spună să se liniştească, când observă gestul ei care îl invita să încalece.

Acceptă invitaţia în tăcere şi-i dădu frâul după care sări în spatele şeii. Iapa sări uşor în lături în semn de protest faţă de greutatea suplimentară, dar Cassidy o mângâie pe gât şi îi vorbi liniştitor. Imediat ce calul se calmă, îi dădu uşor pinteni.

Michael îşi înfăşură mâinile în jurul taliei ei şi simţi fiorul care îi străbătea trupul. Ar fi vrut să ştie că fiorul acela se datora apropierii de trupul lui, dar, probabil, se datora frigului. Pălăria lui cu boruri largi şi haina din piele de căprioară îl protejau de frig şi ploaie, în schimb ţinuta ei nu era potrivită cu vremea aspră. Îşi descheie nasturii hainei şi o înfăşură şi pe ea, transformându-şi trupul într-un scut împotriva frigului. Gestul lui nu era numai expresia dorinţei de a o proteja contra frigului. Era imposibil să-şi alunge din minte un gând. Se întreba ce sentimente ar fi trăit dacă trupul ei suplu s-ar fi aflat strâns lipit de pieptul lui. Dorea ca ea să nu mai tremure, pentru că tremuratul ei îi transmitea nişte curenţi ce aveau un efect greu de controlat. Nu lipsea mult şi se temea că şi-ar fi putut pierde orice control. Ploaia cădea continuu. Când ajunseră la grajduri constată că uşile erau larg deschise. Cei doi băieţi de la grajduri lăsaseră probabil uşile descuiate şi vântul le deschisese. Intrară direct în grajd şi Michael sări imediat jos de pe cal. Mai înainte ca ea să poată face cel mai mic semn că ar vrea să descalece, o luă în braţe şi o aşeză pe o grămadă de paie.

— Stai aici! spuse el scurt.

— Eu nu sunt câine, domnule Knight. Trebuie să mă întorc la Chartridge. Fratele meu vitreg cred că se întreabă unde mă aflu.

— Îi poţi telefona.

— Pot să am singură grijă de calul meu, încercă ea din nou să-şi exprime dorinţa de independenţă, când îl

văzu pe Michael scoţând şaua de pe Nougat.

— Sunt convins că poţi. Dar în acest moment este mai bine să n-o faci. Trebuie să-ţi protejezi glezna. Michael începu să perie calul şi să îl şteargă de apă şi o auzi pe Cassidy bombănind în spatele lui. Nici nu ştia când era mai atrăgătoare: când era furioasă sau când zâmbea. Cassidy urmărea mişcările calme ale mâinilor lui Michael periind crupa lui Nougat şi-şi spunea că furia ei era nefirească. El nu avea de unde să ştie că ea trăia sentimente de gelozie când vedea pe altcineva punând mâna pe calul ei. Şi nici nu avea de unde să ştie că fratele ei era hotărât să vândă calul şi toate celelalte lucruri din casă pe care le îndrăgea de când se ştia pe lume. Niciodată nu avea să înţeleagă de ce tatăl ei îi lăsase totul lui Derek, exceptând clădirile conacului. Cunoştea părerea tatălui său şi ştia că acesta era convins că un bărbat poate avea grijă de o proprietate mai bine decât o femeie. Dar Robert se înşelase când lăsase întreaga avere ca moştenire fiului său vitreg, Derek. Acesta iubea doar banii şi femeile, maşinile sofisticate şi jocurile de noroc. Singurii cai pe care îi iubea Derek erau caii putere ai maşinilor de curse.

Era de neînţeles cum tatăl ei nu văzuse în spatele comportamentului îndatoritor şi amabil al lui Derek, egoismul şi răutatea lui. Fratele ei nu avea dreptul să vândă casă, în schimb putea vinde mobila, pământul şi toţi caii. Chiar în acea dimineaţă Derek refuzase oferta pe care i-o făcuse Cassidy de a-şi cumpăra propriul ei cal.

Furioasă, se îndreptase spre grajduri pentru ceea că ar fi putut fi o ultimă plimbare cu Nougat. Sentimentele nu aveau nicio valoare pentru Derek. Banii erau singurul zeu la care se închina. Nougat pufăia şi necheza plină de mulţumire pentru grija care i se arăta. Când termină, Michael o duse într-o boxă liberă.

— Nu trebuia să-ţi dai atâta osteneală domnule Knight. Nu voi rămâne mult aici.

Michael îi aruncă o privire care ar fi putut face să clocotească şi gheaţa, după care închise uşa boxei.

— Nu pleci nicăieri până nu văd ce se întâmplă cu glezna ta.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme. Mi-am scrântit piciorul când am căzut de pe cal.

— Sper că nu te superi dacă mă uit şi eu. Deşi privirea ei spunea clar că o deranja dorinţa lui, Michael nu o luă în seamă. Îi aşeză piciorul pe coapsa lui şi-i scoase cu grijă cizma. Degetele lui se mişcau cu blândeţe în jurul gleznei şi ochii lui o priveau atent pentru a urmări orice grimasă de durere. Când văzu că nu reacţionează îi aşeză piciorul jos şi spuse:

— Încearcă să mergi. Când făcu primul pas rămase fără respiraţie. Michael o privi speriat şi voi să o sprijine, dar ea îl îndepărtă.

— Nu mă doare glezna. Cărămizile sunt reci. Făcu câţiva paşi încercând să-şi ascundă durerea şi strânse din buze când durerea şi răceala podelei deveniră greu de suportat. Piciorul nu era fracturat, ci doar scrântit.

— După cum vezi, piciorul meu este perfect sănătos, dar s-ar putea să apară degerături dacă mă mai plimb pe cărămida rece. Zâmbindu-i, o luă de mână şi o trase spre el. Rămaseră unul lângă celălalt şi coapsele li se atingeau.

— Perfect. Poftim cizma. Cassidy luă cizma, dar nu o trase pe picior. Degetele lui experte îi controlaseră glezna în cele mai mici amănunte şi ştia sigur că era luxată. Când o văzu ezitând, Michael spuse:

— Este exact cum am bănuit eu.

— Totuşi pot călări fără cizmă.

— Poţi, dar nu vei pleca de aici.

— De ce crezi că ai dreptul să-mi spui ce am şi ce nu am voie să fac?

— Pentru că eu sunt mai voinic ca tine şi devin furios când cineva mă contrazice.

Dacă n-ai fi atât de încăpăţânată, ţi-aş putea aminti că ai leşinat, ceea ce înseamnă că ai primit o lovitură puternică şi la cap. Dacă te-aş lăsa să pleci aşa cum eşti, tatăl meu m-ar jupui de viu. Eşti udă şi tremuri de frig, iar glezna îţi face mari probleme. Vom pune o pungă cu gheaţă pe gleznă şi te voi obliga să stai în faţa unui foc zdravăn. Ţi se pare neplăcut? Strânse din buze şi scoase un mormăit uşor.

— Aş vrea să nu mai faci aşa.

— Ce să fac? întrebă ea nedumerită.

— N-are importanţă. Era fricoasă ca un mânz aşa că nu voia s-o sperie şi mai tare, spunându-i ce sentimente şi nevoi trezea în trupul lui.

— Pentru că ai dovedit că poţi să mergi singură, doreşti să sari într-un picior până acasă, sau îmi dai voie să te duc în braţe? Ştiu ce vei alege. Cassidy îşi puse mâinile la piept şi-i aruncă o privire care ar fi îngheţat pe oricine altcineva în afară de el.

— Cred că-mi voi schimba părerea în ceea ce te priveşte, domnule Knight.

Îşi împinse pălăria pe spate şi spuse:

— Perfect. Accept provocarea!

— M-am săturat de bărbaţi care ştiu totdeauna ce este mai bine şi mai bun pentru o femeie. De ce nu vrei să încerci o atitudine originală? Cum ar fi să mă întrebi ce mi-ar plăcea să fac!

Îşi scoase pălăria de pe cap cu un gest larg, reverenţios, se înclină şi spuse:

— Domnişoară Harrold, vreţi, vă rog, să mă însoţiţi până la casa tatălui meu ca să bem împreună un ceai şi să vă scoateţi hainele?

— De fapt, nu am fost chiar atât de pretenţioasă, dar este şi acesta un început.

CAPITOLUL 2

Ceaiul nu era nicidecum băutura preferată a lui Michael dar, când Cassidy se oferi să-i umple din nou ceaşca, i-o oferi cu plăcere. După ce îşi schimbaseră hainele cu altele uscate se întâlniseră din nou, în ceea ce se numea salonul pentru dimineaţă şi totul sub directa supraveghere şi îndrumare a Alvildei.

Michael nu suporta în general să fie comandat sau îndrumat de cineva, dar în ceea ce o privea pe Alvilda avea înţelepciunea să nu se opună dorinţelor ei.

Aceasta avea o serie de noţiuni foarte clare în ceea ce priveşte comportarea civilizată şi una dintre ele se referea la ospitalitatea faţă de un străin care ţi-a păşit pragul, fie el şi numai pe jumătate îmbrăcat. Interesul lui Michael pentru băutura naţională engleză era în strânsă legătură cu femeia care ţinea în mână ceainicul Meissenware.

Faptul că femeia purta una dintre rochiile de casă ale surorii sale nu îl deranja.

Astfel avusese ocazia să remarce cât de micuţă era sora sa în comparaţie cu femeia aflată în acel moment în faţa lui. Farfurioara zăngăni uşor când Cassidy se aplecă înainte pentru a pune ceainicul pe tavă. Rochia se desfăcu şi privirea lui Michael căzu asupra unui sân uşor dezgolit. Simţi mâna ei rece apropiindu-se de a lui când îi dădu ceaşca şi privirile lor se întâlniră.

— A fost ideea ta, îi reaminti ea şi îşi adună rochia cât mai strâns în jurul ei.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi spuse zâmbind:

— Şi a fost una a naibii de inspirată, având în vedere locul în care stau.

— Tatăl tău nu te-a învăţat că nu este frumos să te zgâieşti?

— Nu-mi amintesc.

— Când i-ai cerut Alvildei să-mi împrumute una din

rochiile surorii tale, erai conştient de faptul că eu sunt mai voinică ca ea?

— Trebuia să-ţi ofer ceva de îmbrăcat şi în niciun caz unul din halatele mele, pentru că Alvilda ar fi fost scandalizată de această idee.

Cassidy îşi privi picioarele generos dezgolite şi întrebă:

— Şi crezi că ceea ce se vede acum nu este o imagine scandaloasă?

— Cred că nu este potrivit acest cuvânt., *Ademenitor, senzual, excitant*" se gândi el. Dar rămase tăcut.

— N-am avut altă soluţie. Ai văzut chipul grăitor al Alvildei când te-am adus în braţe în casă. Consideră că o asemenea atitudine este nefirească faţă de o doamnă care-ţi este oaspete. Nu puteam să forţez norocul oferindu-ţi un articol de îmbrăcăminte din garderoba mea.

— Ce drăguţ din partea ta! remarcă ea sec.

— Am încercat să fiu politicos. Michael privi în jurul său prin cameră încercând să-şi ia gândurile de la imaginea oferită de femeia din faţa lui. Precum cea mai mare parte a casei, acel salon era o încăpere cu lambriuri în stilul secolului şaptesprezece, cu înfloriturі extravagante şi mobilat cu obiecte vechi.

— De câte ori mă aflu în această încăpere îmi amintesc de vorbele surorii mele.

Silver, când a auzit-o pe bunica numind această încăpere *„salonul pentru dimineaţă”*. În timp ce-şi turna ceai, Cassidy întrebă:

— Şi ce-a spus, Silver?

— A întrebat cine murise.

— Uitasem că *„Reşedinţa cavalerului*" a aparţinut familiei mamei tale. King mi-a făcut o asemenea impresie, încât mi se pare că ar fi fost de când lumea aici.

— Chiar şi faptul că a fost dintotdeauna numită *„Reşedinţa cavalerului”* are o legătură. Familia mamei

mele l-a plăcut pe regele Arthur, pe Camelot, în sfârşit, pe toţi cavalerii. Legendele despre regele Arthur sunt unul din numeroasele lucruri pe care l-au avut în comun părinţii mei. Unul din strămoşii mei chiar credea că era descendentul unuia din Cavalerii Mesei Rotunde.

— Care din ei?

— Lucas. Din spusele tatălui meu, stră-străbunicul lui şi-a dedicat viaţa studierii arborelui nostru genealogic. Când a murit, nu reuşise să dea de urma strămoşilor lui decât până în secolul al şaptesprezecelea.

— Şi nu i-a continuat nimeni munca? El clătină din cap.

Generaţiile următoare au fost mai interesate de viitor decât de trecut.

De aceea niciunul din voi nu are nume arthuriene? De vreme ce pe părinţii voştri îi pasionau legendele, mă aşteptam să vă numiţi: Galan, Rawaine sau Galahad.

— Nu eşti departe de adevăr, îi zâmbi el.

Toţi patru folosim de regulă cel de-al doilea nume. Ochii ei scânteiară de uimire.

— Numele cărui cavaler îl porţi?

— Singurele persoane care cunosc acest nume sunt King, fraţii şi sora mea şi persoana care mi-a dactilografiat permisul de conducere când l-am reînnoit. De fapt noi discutam despre *„Reşedinţa cavalerului”* şi despre tatăl meu.

— Voi afla cel de-al doilea nume al tău. Când şi cum încă nu ştiu bine, dar îl voi afla. Ar fi o armă foarte utilă pentru momentele când devii arogant şi îndrăzneţ.

Michael se prefăcu a nu auzi vorbele ei.

— După moartea bunicilor mei mama a dorit să se întoarcă în aceste locuri. În acea vreme majoritatea lucrărilor tatălui meu era comandate de *„Reşedinţa cavalerului”.* Până atunci, tata condusese lanţul de magazine pe care le deţinea în Kentucky, moştenire

rămasă de la tatăl său.

— Îmi amintesc, interveni Cassidy, de ceea ce spunea tata referitor la King şi la dorinţa lui de a renunţa la acea afacere.

— Da. El se simţea mult mai bine pictând, decât purtând dispute interminabile cu consiliul de administraţie al firmei. A fost fericit când s-a mutat în Anglia şi a angajat un înlocuitor la conducerea companiei.

— Tu nu ai vrut să te muţi cu ei?

— Eu şi Turner eram la colegiu. Ryder şi Silver au trăit şi ei câţiva ani aici, mai înainte de a se întoarce în Statele Unite pentru a urma colegiul. Trecură câteva minute apoi Michael continuă:

— Tatăl tău şi King au fost prieteni în toţi aceşti ani. De ce nu ne-am întâlnit niciodată?

— Poate soarta e de vină! spuse Cassidy adunându-şi picioarele sub ea şi încercând să le acopere cât mai mult goliciunea.

— Eu cred că se poate numi ghinion. L-am cunoscut şi pe fratele tău vitreg şi pe mama lui înainte de a muri şi bineînţeles pe tatăl tău. Dar pe tine nu te-am văzut niciodată la Chartridge când am fost acolo împreună cu King.

Cassidy îşi aţinti privirea asupra focului din cămin urmărind flăcările jucăuşe care împrăştiau o căldură plăcută. Cuvintele nevinovate ale lui Michael îi amintiră cât de puţin timp petrecuse la Chartridge, după ce tatăl său se recăsătorise. În rarele ocazii când venea acasă, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la grajduri, printre cai. Duşul pe care-l făcuse la insistenţele lui Michael îşi alungaseră fiorii de frig, dar nu şi sentimentul de frustrare.

Era convinsă că acest sentiment nu putea fi îndepărtat de nimeni şi de nimic. Cassidy?

Se trezi brusc din gânduri la auzul vocii lui Michael.

— Scuză-mă. Eram cu gândul dus departe. Ce voiai

să spui?

Michael era uimit de uşurinţa cu care uitase de el, mai ales că se aflau în aceeaşi încăpere, faţă în faţă.

— Reflectam asupra ideii că nu ne-am întâlnit niciodată.

— Aveam treisprezece ani când am plecat la o şcoală cu internat.

Nu îi spuse lui Michael că tatăl său se recăsătorise cu Leona Pombroke în acel an. Până în acel moment Cassidy intenţionase să urmeze o şcoală de fete din apropiere şi să locuiască în continuare acasă.

— Din acest motiv veneam acasă numai în vacanţă sau uneori la sfârşit de săptămână, spuse ea. Michael aştepta să continue povestirea care avea multe găuri la fel ca o brânză elveţiană. Când înţelese că nu avea de gând să mai continue, o întrebă:

— Unde locuieşti acum?

— La Londra.

— Singură?

— Da. Răspunsurile ei monosilabice nu aveau darul de a oferi prea multe informaţii, dar ultimul răspuns îi liniştii, oarecum, temerile. Îi dădea de înţeles că nu avea nicio legătură mai serioasă cu un bărbat. Şi continuă cu întrebările:

— Ce faci la Londra?

— Sunt flautistă.

— Ce eşti?

— Flautistă. Cânt la flaut. Sunt de profesie muzician, zâmbi ea.

Era impresionat, pentru că el nu era în stare nici măcar să bată un ritm corect într-o găleată întoarsă cu fundul în sus.

— Şi ce face un muzician de profesie?

— Până de curând am fost membră într-o formaţie care acompania în West End, o piesă de teatru.

Spectacolele s-au terminat cu puţin timp înainte de moartea tatălui meu.

— Deci nu ai angajamente permanente.

— Există întotdeauna spectacole, concerte, înregistrări radio. Cânt la alte patru instrumente şi am referinţe foarte bune. Am studiat la Academia de muzică şi artă dramatică din Londra şi am obţinut o diplomă, absolvind *Academia regală de muzică*. Am un impresar foarte bun şi activ, aşa încât rareori se întâmplă să nu lucrez. În această după-amiază mă întorc la Londra şi voi afla ce alte angajamente a obţinut pentru mine.

— Dar azi este vineri. De ce nu te întorci la Londra luni dimineaţă? De ce nu-ţi petreci sfârşitul de săptămână la Chartridge?

— Pentru că nu există nimic care să mă reţină nici, spuse ea, aşteptându-se la întrebări din partea lui Michael.

Dar Michael nu spuse nimic. Poate era mult mai bine pentru amândoi dacă pleca la Londra. Deşi nu era convins că odată cu plecarea ei avea să şi-o scoată din minte pe Cassidy Harrold. De fapt era convins că nu avea să o uite prea curând.

Cassidy avea o influenţă ciudată asupra lui, care devenea tot mai puternică şi mai greu de înţeles cu cât se afla mai mult timp în preajma ei.

Când înţelese că el nu avea nimic de spus referitor la plecarea ei, Cassidy schimbă subiectul conversaţiei lor.

— Domnişoara Gump spunea că lucrurile mele se vor usca repede. Vrei, te rog, să controlezi dacă s-au uscat?

— Imediat. Dar mai întâi aş vrea să mai discutăm despre un lucru anume.

Rezistă cu greu să nu zâmbească când bărbia ei se ridică vizibil.

Cineva ar fi trebuit să-i spună că ceea ce făcea nu era bine. Unii ar fi putut încerca să-i fure un sărut.

— Despre ce anume?

— Cu două zile în urmă am primit un mesaj de la tatăl meu, în care îmi spunea că are de gând să vândă o piesă rară, moştenire a familiei noastre. Când am ajuns aici am aflat că plecase într-una din călătoriile lui de studii. După ce mi-ai vorbit despre moartea tatălui tău am stat şi m-am gândit dacă nu cumva există o legătură între acest eveniment trist şi dorinţa lui de a vinde această piesă.

— Şi ce legătură am eu cu această situaţie?

— În ziua când a fost înmormântat tatăl tău ai fost împreună cu King. Tu ştii în ce stare sufletească se afla la moartea bunului său prieten.

— Era trist, bineînţeles. Şi cu toate acestea a avut puterea să treacă peste sentimentele lui şi să aibă grijă de ale mele.

— Îmbătându-te!

— Nu am fost beată. Doar uşor ameţită. Dacă ne gândim la sentimentele pe care le-am trăit în acea zi, a fost un moment de uşurare.

— Aţi şi toastat; aşa mi-ai spus. Tatăl meu a băut mult?

— Tatăl tău a fost un gentleman perfect faţă de mine, totdeauna! Dacă crezi că ar fi putut avea o comportare nepoliticoasă, te înşeli, se enervă Cassidy.

— Dar nu am vrut să spun că tatăl meu a avut o comportare nepoliticoasă. Vreau doar să ştiu dacă a băut şampanie. E o întrebare la care nu este greu să răspunzi.

— Au trecut câteva zile de atunci. Şi ce importanţă are dacă a băut câteva pahare de şampanie?

— Tatăl meu nu are voie să bea băuturi alcoolice.

Tratamentul pe care-l urmează pentru artrită nu prevede şi băuturile alcoolice.

Dacă a băut şampanie la înmormântarea tatălui tău s-ar putea să fie o explicaţie a comportamentului său ciudat. Cassidy puse ceaşca pe tava aflată în faţa ei.

— Nu ştiu. Dacă aş şti, ţi-aş spune.

— Nu te învinovăţesc pe tine, interveni Michael. King ştia ce are voie să bea şi ce nu are voie. Tot ce vreau să ştiu este dacă a băut sau nu şampanie.

Îşi masă fruntea ca şi când prin acest gest ar fi putut să-şi amintească.

— Lasă-mă să mă gândesc. Eram atât de îndurerată şi eu nu sunt obişnuită cu băuturile alcoolice, întâmplările acelei zile plutesc în ceaţă!

— Gândeşte-te în linişte. Cassidy se ridică în picioare şi porni spre cămin. Se întoarse cu spatele la foc şi încercă să-şi amintească.

— Domnişoara Gump a adus o sticlă cu şampanie şi doar două pahare, deşi King îi ceruse trei şi o invitase să ni se alăture. Ne aflam în birou.

Acum ştiu de ce îi arunca priviri furioase lui King. Ştia că nu are voie să bea şampanie. Şi el a băut? Plimbându-se agale prin faţa căminului, Cassidy spuse:

Lasă-mă să încerc să-mi amintesc. Doar câteva minute.

O privi în timp ce ea se plimba prin cameră. Cu fiecare pas rochia scurtă, de casă, se deschidea în faţă şi oferea privirilor lui imaginea picioarelor ei frumos modelate.

— Poate dacă retrăieşti acea după-amiază îţi va fi mai uşor să-ţi aminteşti. Spuneai că vă aflaţi în birou. Hai să mergem în birou. Poate astfel îţi vei aminti.

— Bine. Să mergem. Porni înaintea lui spre uşă. Michael închise ochii când trecu pe lângă el. Era greu de luptat împotriva atracţiei pe care i-o producea şi când nu se aflau atât de aproape unul de altul, dar îi era imposibil de luptat când era atât de aproape de el. Aroma trupului ei stârnea în el emoţii la fel de puternice ca forţele unui uragan, făcându-l să se clatine ca ameţit. Era încă total răvăşit când auzi vocea lui Cassidy.

— Nu mă urmezi? îi privea uimită şi-l aştepta în

pragul uşii.

— Da, bineînţeles. Se resemna şi porni pe urmele ei. Oare de ce era atât de sensibil la prezenţa ei? Tocurile de lemn ale cizmelor lui loveau podeaua de stejar lustruită, provocând un zgomot nefiresc de puternic sau cel puţin aşa simţea Michael. Faptul că mergea în urma ei nu avea darul să-l liniştească. Ar fi trebuit să iasă el primul din încăpere şi s-o lase să-l urmeze. Creierul său nu mai funcţiona normal de când o întâlnise pe Cassidy Harrold. În schimb, restul trupului său era deosebit de activ. Rămase în cadrul uşii, sprijinit de tocul acesteia. Cassidy se afla în mijlocul biroului şi se întoarse încetişor spre el ca şi când şi-ar fi adunat gândurile.

— Alvilda a adus tava în birou: Unde a pus-o? întrebă Michael.

— Acolo, spuse Cassidy indicând măsuţa cea mică aflată între două fotolii în faţa căminului. M-am aşezat pe fotoliul din stânga. Tatăl tău a turnat şampania şi s-a îndreptat spre cămin pentru a arunca câteva bucăţi de cărbune pe foc.

— Nu a turnat şampanie şi în celălalt pahar?

— Nu. Nu atunci. Când a terminat alimentarea focului s-a îndreptat spre vitrină.

Michael se îndreptă şi el spre vitrină şi privi caseta.

— Şi apoi ce a mai făcut?

Cassidy se aşeză pe acelaşi fotoliu pe care şezuse cu câteva seri în urmă. Îşi aşeză picioarele unul peste celălalt şi trase rochia încercând să-şi acopere goliciunea picioarelor. Nereuşind, îşi aşeză picioarele unul lângă altul şi renunţă să mai tragă de rochie.

— King mi-a vorbit despre partidele de şah pe care el şi tatăl meu le-au jucat împreună de-a lungul anilor. Mi-a povestit multe întâmplări trăite împreună, cum ar fi încercarea de a construi o seră lângă casa tatălui meu. Întregul edificiu s-a prăbuşit când au pus ultimul geam.

King mi-a reamintit de una din laturile firii tatălui meu, pe care o uitasem de mulţi ani. Era un om care iubea aventura şi care râdea de propriile sale greşeli mai mult şi mai tare decât oricine altcineva. Seara aceea a fost ca un dar nepreţuit oferit de tatăl tău.

— Amintirile despre Robert v-au făcut bine la amândoi. Îţi aminteşti dacă King a vorbit despre jocul de şah?

— Cred că nu, spuse ea urmărind privirea lui aţintită asupra casetei. Nici nu-mi amintesc dacă l-am văzut într-adevăr pe King bând şampanie. Umplea permanent paharul meu şi vorbea despre tata. Cred că el nici nu a sorbit din şampanie.

Îi spusese exact ceea ce Michael dorea să audă. Dar îi era greu să accepte cele spuse de ea. Dacă judecata lui King ar fi fost afectată de băutură, atunci exista şi o explicaţie a comportamentului său ciudat, cum ar fi dorinţa de a vinde jocul de şah. Michael căuta un motiv, ceva palpabil, pentru a înţelege ceea ce se întâmplă.

Dacă voia să găsească o explicaţie strict medicală atunci trebuia s-o ia de la început. Un cuţit din argint în forma unei pensule pentru pictură, folosit pentru desfacerea corespondenţei, se afla aşezat pe birou şi Michael îl luă în mână.

— În acea seară l-ai văzut ultima oară pe King?

— Da. M-a condus şi m-a lăsat în grija menajerei noastre care m-a aşezat în pat.

Lăsă cuţitul jos pe birou şi o privi.

— De ce nu l-ai mai văzut din seara aceea?

— Cred că ai o părere greşită despre relaţiile dintre mine şi King.

După cum ţi-am mai spus, eu nu veneam acasă decât foarte rar şi îl vedeam pe

King doar de două-trei ori pe an, când era invitatul tatălui meu la Chartridge şi luam toţi trei masa împreună.

Cassidy se ridică.

— Hainele mele sunt uscate. Trebuie să mă întorc imediat la Chartridge dacă vreau să mai prind avionul pentru Londra. Michael se ridică din fotoliul pe care se aşezase, dar Cassidy ieşi din cameră mai înainte de a o putea opri.

Încă nu aflase tot ce dorea, dar după părerea ei conversaţia lor părea încheiată.

Stropii de ploaie loveau în geamuri şi în liniştea camerei zgomotul lor părea răpăitul unei mitraliere. Privi pe geam şi zâmbi. Dacă Cassidy spera să-şi poarte calul prin ploaie până la Chartridge se înşela amarnic. Gulerul hainei era încă ud când o îmbrăcă, dar nu spuse nimic femeii care se agita în jurul ei.

— Mulţumesc pentru grija cu care mi-ai uscat hainele, domnişoară Gump. Mă îndreptam spre Chartridge când a început ploaia, dar Michael a insistat să vin aici.

— Şi a procedat foarte bine. Plouă încă tare. Nu crezi c-ar trebui să mai aştepţi până se linişteşte ploaia?

Cassidy râse uşurel îndreptându-se spre sobă.

— Doar ştii cum e vremea pe la noi domnişoară Gump. Aş putea să stau aici o săptămână aşteptând să se oprească ploaia. Era hotărâtă să nu mai stea nici măcar o jumătate de oră dacă îi stătea în putere să o facă. Voia să lase totul în urmă: *„Reşedinţa cavalerului"*, pe Chartridge, pe Derek şi mai ales pe Michael.

Pierduse deja mai mult decât putea îndura şi, în privinţa pierderii tatălui său, nu era nimic de făcut. Cum nu putea lupta nici pentru a nu pierde proprietatea tatălui său. Totuşi, putea să scape de o complicaţie inutilă părăsind aceste locuri.

Şi complicaţia se ivea din atracţia pe care o simţea faţă de Michael. Ca şi când gândurile ei l-ar fi chemat, Michael se ivi în pragul bucătăriei.

— Alvilda, o vei conduce cu maşina pe domnişoara

Harrold. Ridicând una din cizmele pe care menajera le pusese în faţa ei, Cassidy se întoarse spre el şi spuse:

— Ai uitat-o pe Nougat? Nu o pot lăsa aici.

— De ce nu? Calul este îngrijit bine, grajdul este curat şi cald şi ea preferă să rămână aici. Este mai bine pentru ea să stea aici decât să galopeze prin noroi şi ploaie.

— Trebuie să duc calul înapoi în grajdurile lui Derek. Aşezându-şi mâinile pe piept, Michael o studie cu atenţie, întrebându-se de ce numise grajdurile de la Chartridge *„grajdurile lui Derek”*.

— Voi avea grijă ca Nougat să fie dusă la Chartridge imediat ce ploaia se va opri, având în vedere graba cu care vrei să pleci. Menajera luă cizmele din mâinile lui Cassidy şi începu să le lutuiască cu o cârpă.

— Tinerii din zilele noastre sunt mereu grăbiţi. Eu cred că n-ar face rău nici unuia dacă v-aţi aşeza la masă şi aţi mânca ceva înainte de a porni la drum pe o asemenea vreme. Aş avea timp să lustruiesc şi cizmele cum se cuvine.

— Nu-ţi face griji din pricina cizmelor, domnişoară Gump. Se vor uda din nou imediat ce voi ieşi. Michael văzu privirea pe care i-o aruncă Cassidy ca şi când s-ar fi aşteptat ca el să o contrazică.

— Voi aduce maşina în faţa casei. Sper că nu-ţi va lua o zi întreagă pentru a te îmbrăca. Ştiu că Silver avea o pereche de mocasini. Alvilda, te rog să-i cauţi şi să-i spui domnişoarei Harrold să nu încerce să tragă cizma stângă peste glezna umflată. Poate pe tine te va asculta. Cassidy rezistă cu greu dorinţei de a arunca una din cizme în spatele lui Michael. Râsul înfundat al menajerei o făcu să întoarcă capul.

— Ce ţi se pare amuzant? Acest bărbat este arogant, imposibil de suportat şi nepoliticos.

— Este un Knight. Toţi sunt la fel. Alvilda nu mai

aşteptă răspunsul lui Cassidy şi ieşi din bucătărie. După câteva minute se întoarse cu o pereche de mocasini.

— Încalţă-i. Am descoperit că este mai plăcut să faci ce spun cei din familia Knight. Este mult mai uşor dacă vrei să-ţi protejezi sistemul nervos.

— Am observat. După ce se încălţă, Alvilda îi dădu cizma stângă lui Cassidy şi spuse:

— Michael este foarte îngrijorat din pricina tatălui său, aşa că aceasta poate fi o scuză pentru comportamentul lui. Cassidy nu o cunoştea bine pe Alvilda şi totuşi i se părea nefiresc calmul ei având în vedere împrejurările în care plecase King de acasă.

— Nu pari să fii foarte îngrijorată în privinţa lui King. Instantaneu, Alvilda descoperi o pată pe chiuvetă, pată ce trebuia îndepărtată fără zăbavă.

— King ştie perfect ce are de făcut. Fiind întoarsă cu spatele spre ea, Cassidy nu putea vedea chipul domnişoarei Gump, dar avu impresia că din vocea ei răzbătea o undă de veselie. Nu i se părea absolut nimic vesel în dispariţia lui King care îi producea fiului său atâtea griji. Mai înainte de a ieşi, îi mulţumi domnişoarei Gump pentru amabilitatea cu care îi uscase hainele şi pentru ceaiul oferit.

Pe hol îşi trecu degetele prin păr pentru a şi-l aranja. Lăsă imediat mâna jos când conştientiza dorinţa ei de a-şi aranja ţinuta. Inima îi bătea nebuneşte pentru că se grăbea, îşi spune singură. Nu pentru că Michael Kinght o aştepta.

CAPITOLUL 3

Michael surprinse privirea lui Cassidy la vederea maşinii. Era un *Jaguar*, ultimul tip.

— Am închiriat maşina la Londra. Îmi place să am propriul meu mijloc de transport.

— Nu aveam de gând să mă plâng. Voiam să spun că aveam o altă imagine referitoare la genul de maşini cu care circulă un cowboy în Montana.

Pietrişul scârţâi sub roţi când maşina se puse în mişcare.

— La aeroport nu mai aveau niciun cal liber aşa încât a trebuit să mă mulţumesc cu maşina.

— Ce sacrificiu?! Vorbeşte-mi despre ferma ta, spuse ea lăsându-se pe spate.

— Ce-ai vrea să ştii?

— Tot ce vrei să-mi povesteşti. King mi-a spus că ai cumpărat ferma cu banii câştigaţi la un concurs de rodeo. Este adevărat?

Michael zâmbi auzind pronunţia cuvântului rodeo dar nu îi corectă accentul britanic. Îi povesti despre caii pe care îi creştea şi îi antrena la Qarter K. Din glasul lui răzbătea un sentiment de mulţumire şi de mândrie.

De câte ori King povestea despre copiii săi, avea grijă întotdeauna să spună că toţi cei patru îşi croiseră singuri drumul în viaţă, după absolvirea colegiului.

Cassidy îi spuse cât de mulţumit fusese King când Michael renunţase la întrecerile de rodeo. Acesta îi aruncă o privire scurtă şi clătină din cap.

— Nu mi se pare corect că tu ştii atât de multe despre mine în timp ce eu ştiu foarte puţine lucruri despre tine.

— Se pare că tatăl tău se mândrea cu tine în timp ce ai meu nu.

Michael înregistra tonul sec al cuvintelor ei, dar nu le înţelesese sensul.

— Te rog, să nu discutăm despre tatăl meu acum.

— Fie, cum vrei tu! spuse el tot mai nelămurit. Când trecură printre porţile deschise ale conacului Chartridge, Cassidy văzu coşurile înalte ascunse de coroanele copacilor. Ştia că vedea pentru ultima dată priveliştea atât

de familiară a casei părinteşti. De la moartea tatălui său era tot mai greu să locuiască sub acelaşi acoperiş cu fratele său vitreg şi era tot mai greu să suporte remarcile lui obraznice, gelozia lui şi mai ales pe prietenii lui, care veniseră la înmormântare şi care nu se mai hotărau să plece. Casă, altă dată atât de liniştită şi de plăcută, gemea de muzică şi de fum de ţigară, plutind precum norii. Femei sumar îmbrăcate şi bărbaţi care se credeau zei coborâţi pe pământ se purtau de parcă s-ar fi aflat în propria lor casă. Ideea că ar mai putea petrece o singură noapte împreună cu ei o îngrozea. Michael opri maşina pe aleea din faţa casei în stil georgian şi o privi pe Cassidy. Simţea că se produsese o schimbare. Vocea ei trăda tensiunea ce o cuprinsese şi mâinile ei se jucau involuntar cu cizma pe care o avea în braţe.

Când duse mâna pentru a desface centura de siguranţă, Michael puse mâna pe braţul ei.

— Cassidy, spune-mi ce se întâmplă? Ce te nelinişteşte?

În faţa oricui altcineva ar fi negat existenţa unei nelinişti, odată ajunsă acasă. Dar în faţa lui Michael simţea că trebuia să fie sinceră.

— S-au petrecut câteva schimbări neaşteptate în viaţa mea şi încă nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ele.

— Ştiu că nu sunt primul care îţi spune că este nevoie de timp pentru a te obişnui cu pierderea unei fiinţe dragi. Nu trebuie să fii nici curajoasă şi nici mândră în asemenea momente. Chiar vrei să te întorci la Londra?

— Nu există niciun motiv care să mă reţină aici. Simţea căldura mâinii lui trecându-i prin pulover şi ajungând până la mâna ei.

— Aş vrea să post schimba această hotărâre.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că nu ai de lucru în acest moment. Aş dori să rămâi şi să mă ajuţi să-l caut pe King. Nu pot aştepta

întoarcerea din drumurile lui întortocheate încă o săptămână şi poate chiar mai mult. Trebuie să stau de vorbă cu el cât mai curând.

De data aceasta vorbele lui nu sunau ca o comandă, ci îi adresa o rugăminte. Şi cu toate acestea se vedea nevoită să-i dea acelaşi răspuns.

— Nu ştiu cum te-aş putea ajuta. Nu-l cunosc pe tatăl tău atât de bine pe cât crezi tu. Ţi-am spus că eu nu vin prea des la Chartridge. Nu cunosc amănunte legate de viaţa profesională a lui King, doar că are foarte multe comenzi. Nu am nici cea mai mică idee privind locul de unde ar trebui să începem căutarea.

— Dar tu cunoşti zona aceasta şi oamenii care au crescătorii de cai şi care au avut legături de afaceri cu tatăl tău. Poţi să mă ajuţi să câştig timp restrângând aria căutărilor mele. Am studiat agenda lui King şi am remarcat că tocmai a terminat un tablou pentru un client. Următoarea comandă trebuie să fie gata peste două săptămâni.

— Doresc să te ajut, dar prezenţa mea în această casă nu mai este binevenită. Este mult mai bine să mă întorc la Londra.

— Dar asta nu este o problemă. Poţi locui la *„Reşedinţa cavalerului”.*

— Şi ce va spune domnişoara Gump? Multe, probabil, se gândi Michael.

— Îmi menţin invitaţia. Aş putea să străbat ţinutul singur, dar ar însemna pierdere de vreme şi mile întregi de căutări şi, mai ales, răbdare.

— Din câte spunea King, nu stai mai mult de câteva zile de câte ori vii aici.

— Este ceva ciudat în legătură cu această călătorie. Şi simt că şi între tine şi această călătorie există o legătură. Mâna lui se aşezase pe ceafa ei şi îi mângâia uşor pielea fină de după ureche.

— Michael, cred că nu este o idee fericită.

— Poate nu este. Dar acesta este un fapt lipsit de importanţă. În timpul căutărilor noastre poate vom avea şansa să descoperim care este motivul pentru care devenim iritabili ca nişte pisoi în furtună atunci când suntem aproape unul de celălalt. Portiera maşinii se deschise brusc şi mâna unui bărbat înşfăcă braţul lui Cassidy. Centura de siguranţă, parţial desfăcută, sări în lături când Cassidy fu smulsă din maşină. Mai înainte de a auzi ţipătul lui Cassidy, Michael deschise portiera aflată în dreptul său şi coborî din maşină. Privind pe deasupra maşinii, îl recunoscu pe bărbatul care o atacase cu brutalitate pe Cassidy. Era Derek Pembroke. Deşi era îmbrăcat doar cu o cămaşă şifonată şi cu pantaloni scurţi, Derek Pembroke părea insensibil la frigul de afară. Ochii lui injectaţi trădau cantitatea de alcool consumată care îl făcea total insensibil la condiţiile atmosferice. În pragul casei se afla o femeie îmbrăcată cu o fustă scurtă şi strâmtă, din piele, şi cu un tricou şi mai strâns pe trup. Doi bărbaţi cu ochii împăienjeniţi şi cu sticle în mâini îşi priveau gazda cu încântare.

Derek o zgâlţâia pe Cassidy cu putere şi mâinile lui îi strângeau umerii dureros.

Şapca de călărie îi căzuse la pământ şi părul i se revărsase pe umeri în încercarea pe care o făcea pentru a scăpa din mâinile lui.

— Azi John Eduard a trecut pe aici. Este omul care vrea să cumpere mârţoaga ta. M-ai făcut să arăt ca un prost în faţa lui pentru că nu am avut calul în grajd.

— Nu aveai nevoie de ajutorul meu ca să te faci de râs. Derek strânse şi mai tare umerii tinerei femei până când aceasta gemu de durere. În pragul casei numărul curioşilor se mărise. Feţele lor exprimau amuzament, dar şi curiozitate.

— Nu te juca cu mine, Cassidy! Nu-ţi vor fi pe plac

regulile mele. Spune-mi ce-ai făcut?!... Michael trecuse de cealaltă parte a maşinii şi Derek nu mai avu timp să continue. În clipa următoare era întins la pământ şi îşi masa falca lovită.

Surpriza şi durerea făcură ca vocea lui să capete o notă falsă, ascuţită.

— Ce dracu' se întâmplă? Michael aflat deasupra lui, cu picioarele depărtate, îşi ţinea pumnii încleştaţi ameninţător.

— Dacă te mai atingi de un singur fir de păr al ci nu vor mai rămâne destule bucăţele din care să se facă o jumătate din ceea ce eşti acum. Nu aşteptă răspunsul lui Derek. O luă pe Cassidy de mână şi îi comandă scurt:

— Urcă!

— Pot să mă descurc şi singură cu Derek, încercă ea să opună rezistentă.

— Nu este necesar. M-am ocupat eu de el. Ori vii cu mine acum, ori rămân eu aici, continuă Michael observând nehotărârea ei. Nu te las singură.

— Nu rămân decât atât cât este necesar pentru a strânge puţinele lucruri pe care vreau să le iau cu mine. Voi chema un taxi din oraş. Nu trebuie să rămâi.

Michael, însă, era neclintit ca un zid.

— Eu nu sunt ca fratele tău. Nu te voi obliga să faci ceea ce nu vrei să faci. Dacă eşti hotărâtă să rămâi aici, va trebui să mă consideri oaspetele tău cât vei rămâne şi tu în casă.

— Michael, nu e treaba ta ceea ce se întâmplă aici.

— Treaba mea a început din momentul în care ai căzut de pe cal. În spatele lor Derek se străduia să se ridice. Mai înainte ca acesta să aibă timp să-i spună ceva lui Michael, Cassidy se hotărî.

— Fie, voi veni cu tine. Nu încerca să-l protejeze pe Derek. Dimpotrivă. Dacă ar fi putut, chiar ea i-ar fi zdrobit falca lui Derek. Dar era conştientă de faptul că amestecul

lui Michael nu făcea decât să înrăutăţească situaţia dintre ea şi Derek.

Făcu doi paşi şi se prăbuşi.

— La naiba, Cassidy! Te doare din nou glezna, nu-i aşa? se arătă el îngrijorat.

O luă în braţe şi o aşeză pe scaunul din faţă al maşinii. Trânti portiera cu putere mai înainte ca ea să poată spune o vorbă. Se urcă şi el, fără să spună vreun cuvânt, şi porni maşina. Cassidy rămase şi ea tăcută. Furia lui Michael era mai puţin zgomotoasă ca a fratelui ei, dar ea simţea că putea fi mult mai periculoasă.

Un vulcan nu explodează imediat, ci mocneşte şi adună putere în tăcere dar când erupe este înspăimântător. Ajuns la drumul principal Michael porni în direcţia opusă celei în care se afla *„Reşedinţa cavalerului”.*

Cassidy rămase tăcută până când Michael opri maşina în parcarea aflată în faţa pensiunii Pofsman Pub, aflată la câteva mile depărtare de Chartridge.

Nedumerită de destinaţia aleasă de Michael întrebă:

— De ce ai oprit aici?

— Pentru că vreau ca doctorul Moss s-arunce o privire asupra piciorului tău. Şi dacă nu a vândut unui localnic beţiv hârbul său, înseamnă că în acest moment se află în cârciumă.

— În cârciumă?!

— De ce nu? Doctorul este aici. Tu eşti aici. Poate consulta o gleznă şi poate servi şi masa în acelaşi timp.

— Sigur, ai dreptate! Nimic mai logic, nu-i aşa?

Răspuns la întrebare nu aştepta, pentru că Michael coborâse deja din maşină şi se afla în dreptul portierei sale, ajutând-o să coboare.

— Cum se face că un om care nu trăieşte în regiunea aceasta, mai ales în ţara aceasta şi care vine în vizită rareori, cunoaşte atât de bine maşina medicului din zonă?

— Cei din familia Knight nu au fost niciodată agili. În

timpul vacanţelor petrecute aici, întotdeauna unul dintre noi a avut nevoie de îngrijirile doctorului Moss. Şi doctorul are aceeaşi maşină de când pot eu să-mi amintesc ceva pe lume.

Îşi puse mâinile în jurul gâtului lui şi se lăsă luată în braţe. Curând avea să se obişnuiască, să devină chiar dependentă de acest *„mijloc de transport”*.

— Eşti şi tu unul din membrii familiei Knight care a fost pacientul doctorului?

— O dată. Mi-am fracturat încheietura mâinii căzând de pe un zid de la *„Reşedinţa cavalerului”*. Bunicii mei încă mai trăiau şi i-am vizitat în vacanţă. Cred că aveam aproape cincisprezece ani.

— Ce căutai pe zid? O privi zâmbind. Feţele lor erau foarte aproape una de alta.

— Turner m-a provocat. Mi-a spus că nu pot să sar de pe zid într-un pom. Am îndrăznit, dar nu am reuşit. Era deja convinsă că era un om care accepta provocările, căruia îi plăcea să-şi pună la încercare voinţa şi puterea. Se întrebă dacă şi pe ea o consideră o provocare sau dacă voia’s: o ajute, cu adevărat. Sau făcea totul din plictiseală, în aşteptarea lui King?

Când intrară în cârciumă toate capetele se întoarseră în direcţia lor. Cassidy se simţi pusă la încercare de situaţia în care se afla.

Fiind artistă nu o deranjau apariţiile în public. Dacă trebuia să interpreteze un solo avea emoţiile obişnuite în asemenea împrejurări, dar acestea dispăreau în momentul în care începea să cânte. Dar ceea ce se întâmplă în acel moment era ceva cu totul deosebit. Să intri purtată în braţe, într-o cârciumă, este ceva destul de neobişnuit. Zâmbi celor din jur şi întâlni priviri curioase.

Câţiva clienţi se ridicară în grabă pentru a le face loc, în vreme ce alţii o ajutară să se aşeze la o masă. Michael nu se văzu obligat să întrebe unde se afla doctorul

deoarece, acesta apăru imediat chemat de câţiva clienţi permanenţi ai cârciumii.

Singurul lucru care i se ceru lui Cassidy fu să-şi expună glezna. Ascultă discuţia dintre Michael şi medic şi sfaturile date de cei câţiva curioşi adunaţi în jurul ei. Toţi ochii erau aţintiţi asupra piciorului ei gol, în timp ce fiecare îşi dădea părerea despre cât de gravă era lovitura pe care o primise glezna ei. Michael răspunse la întrebările doctorului urmărindu-l cu atenţia cum o examina pe Cassidy. Era o gleznă scrântită, nu mai mult. Părerea generală, inclusiv a medicului spunea că o radiografie nu era absolut necesară. O femeie între două vârste îi privea pe deasupra paharului şi declară că fiul ei, Nesville suferise un accident asemănător. Chiar de-a doua zi s-a ridicat din pat fără să se mai plângă de dureri.

Femeia o bătu uşurel pe umăr pe Cassidy şi o asigură că-şi va reveni foarte repede. Glezna îi fu înfăşurată într-un bandaj elastic de către doctor. Acesta recomanda aplicarea de comprese reci şi barmanul aduse imediat o pungă cu gheaţă. Urându-i însănătoşire grabnică, cei adunaţi în jurul ei se împrăştiară la mesele lor. Michael îl invită pe doctor să servească prânzul împreună cu ei, dar acesta refuză politicos. Strânse mâna lui Michael şi acceptă mulţumirile sale, după care îi spuse că poate apela oricând la serviciile lui, în caz de nevoie.

Fiind obişnuită cu comportamentul bărbaţilor englezi, Cassidy zâmbi, văzând că toate întrebările şi recomandările privind piciorul ei erau adresate lui Michael, de către medic.

— Ce doreşti să mănânci? o întrebă Michael după plecarea doctorului Moss.

Îi puse ciorapul peste bandajul gros şi se purtă de parcă tot ceea ce făcea era perfect normal.

— Poţi alege între un prânz specific plugarilor, adică peşte cu cartofi prăjiţi sau cârnaţi cu piure de cartofi. Cel

puţin aşa scrie în meniul afişat afară.

Nu îi era foame, dar ştia că prânzul putea să mai amâne întrebările pe care era convinsă că i le va pune Michael în legătură cu situaţia existentă între ea şi Derek.

— Eu vreau doar o ceaşcă cu ceai, spuse Cassidy. Rămase surprinsă când Michael dădu înţelegător din cap fără să o contrazică.

În scurt timp se întoarse la masă. Ea şi-ar fi dorit să dureze cât mai mult întoarcerea lui pentru că îi era foarte greu să vorbească despre ceea ce se întâmplă între ea şi Derek. Când Michael reveni înţelese de ce nu spusese un cuvânt pentru a o contrazice. El comandase prânzul şi pentru ea.

Puse cele două coşuleţe pline cu peşte fript şi cartofi prăjiţi pe masă şi apoi se aşeză şi el. Simţea enervarea pe care i-o produsese. Citea în ochii ei verzi cât era de nemulţumită. Dorea s-o vadă ţipând la el, aruncând cu ceva în el sau pur şi simplu lovind cu piciorul cel sănătos în podea. Ar fi fost mult mai liniştit dacă ar fi văzut-o manifestându-se astfel. Liniştea îl speria. Sperând să o facă să se simtă mult mai bine spuse:

— Bagă în tine!

— Poftim?

— Scuză-mă. Vocabularul american. Voiam să spun mănâncă, bea şi fii mai veselă.

Sau cel puţin mănâncă. Soseşte şi ceaiul imediat. În privinţa bunei dispoziţii cred că este mai greu de făcut ceva, având în vedere încăierarea la care am fost martor.

— N-a fost ceva de lungă durată.

Nu îi ceru explicaţii. Ştia ce voia să spună şi era încântat că putea citi gândurile ei.

— Doar nu te aşteptai să rămân spectator al comportamentului său faţă de tine? Niciodată nu l-am simpatizat, iar de data aceasta mi-ar fi făcut o reală plăcere să-i zdrobesc faţa. Spune-mi care a fost

semnificaţia celor întâmplate în faţa casei tale? O chelnăriţă apăru aducând ceaiul pentru Cassidy şi cafeaua pentru Michael. Ochii lui nu o slăbeau o clipă.

Aşteptă ca femeia să pună tava pe masă şi după ce înţelese că, deşi rămăseseră singuri, Cassidy nu se hotărî să vorbească, îşi pierdu răbdarea.

— Cu câţiva ani în urmă una din fântânile aflate pe pământurile mele a secat. A fost un an deosebit de secetos şi am fi avut pierderi mari dacă nu găseam o soluţie cât mai repede. Aveam nevoie de o sursă de apă. Având în vedere că nu eram singurul fermier aflat într-o situaţie grea, nu puteam găsi repede un specialist în descoperirea izvoarelor de apă. O companie la serviciile căreia am apelat mi-a comunicat că pot trimite un specialist în timp de o lună. Dar eu nu puteam aştepta. Altă companie mi-a promis că-mi va trimite o echipă în două-trei zile. Dar nimeni nu a apărut. Am hotărât să mă descurc singur. Am pornit la drum şi am condus timp de opt ore pentru a face rost de echipamentul necesar, apoi am făcut înapoi acelaşi drum. Treizeci şi şase de ore am săpat în diverse locuri până când am descoperit un izvor de apă.

— Fascinant! Dar de ce îmi povesteşti toate acestea?

— Oamenii au spus că sunt agresiv, încăpăţânat, nemilos şi tenace când este vorba să obţin ceea ce vreau. Ar trebui să ţii seama de toate acestea în relaţia noastră.

— Relaţia noastră? întrebă ea aspru şi destul de tare pentru a face câteva capete să se întoarcă şi să-i privească cu uimire. Îţi îngădui să priveşti mult prea serios o întâlnire întâmplătoare. Noi abia ne-am cunoscut. Michael o privi cu veselie cum îşi puse trei linguriţe cu zahăr în ceai, amintindu-şi că la conac băuse ceaiul fără zahăr. Încerca să se liniştească, să-şi ascundă sentimentele, dar citise în ochii ei un interes evident faţă de persoana lui. Era atrasă de el. Nu voia să se lase prinsă în joc, dar există unele situaţii în care nu putem ţine viaţa în frâu.

— Ar trebui să-mi spui ce motive au existat pentru ca fratele tău să facă asemenea scenă. Dacă nu-mi spui tu, voi merge şi-l voi întreba. Sau voi găsi o altă cale de a afla adevărul. Cassidy sorbi din ceai şi făcu o uşoară strâmbătură. Puse ceaşca jos şi-l privi ca şi când el era vinovat de ceea ce se întâmplase cu ceaiul ei.

— Derek era furios pentru că m-am întors acasă fără Nougat.

— Am înţeles. Dar ce importanţă are pentru el ceea ce faci tu cu calul tău?

— Din punct de vedere legal Nougat îi aparţine lui, precum pământul şi tot de înseamnă Chartridge, exceptând casa propriu-zisă. Tata mi-a lăsat mie conacul cu condiţia ca Derek să poată locui şi el în casă. Are câţiva posibili cumpărători, dar niciunul nu vrea să cumpere dacă nu este şi casa propriu-zisă de vânzare. Derek încearcă să mă convingă să semnez renunţarea în favoarea lui asupra proprietăţii casei.

— Te-a mai ameninţat şi altă dată?

— Nu. E mult mai subtil. A invitat câţiva prieteni pentru a dovedi că de fapt el este adevăratul stăpân. În dimineaţa aceasta a refuzat oferta pe care i-am făcut-o pentru cumpărarea lui Nougat.

— Ar fi în stare să-ţi vândă ţie propriul cal?

— N-ai înţeles? Tatăl meu i-a lăsat lui Derek absolut totul în afară de casă. Asta înseamnă… nouăzeci şi cinci de acri de pământ, trei cabane, diverse clădiri-anexă, grajduri, padocuri, un teren de tenis, livezi, inclusiv automobilul *Bentley*. Fiecare fir de iarbă îi aparţine lui Derek. Michael o privi atent. Se aşteptase să simtă o undă de amărăciune în glasul ei pentru că ceea ce îi aparţinea fusese încredinţat altcuiva. El ar fi simţit un adânc sentiment de indignare. Dar ochii ei nu exprimau decât tristeţe şi resemnare. Şi el tocmai această tristeţe, acest pustiu al inimii ei voia să-l alunge.

— Ai de gând să conteşti testamentul?

— Nu. Chartridge a aparţinut tatălui meu şi el l-a ales pe Derek să aibă grijă de proprietate.

— Îmi amintesc expresia chipului tatălui tău când ne-a povestit despre panglicile primite la un concurs de călărie.

— Da, gymehana[1], răspunse ea cu gândul departe.

— Robert era foarte mândru de tine şi te iubea, Cassidy. Sper că nu te îndoieşti de dragostea lui. Probabil că a luat hotărârea de a-i lăsa lui Derek proprietatea pentru a te scuti de o povară.

— Deci a fost mai bine să lase totul unui om pe care nu-l interesează decât banii şi care intenţionează să vândă tot ceea ce tata a iubit.

— Inclusiv calul tău.

— Derek nu va primi mulţi bani pentru Nougat având în vedere vârsta ei. Vânzarea este doar o răzbunare îndreptată împotriva mea. Nougat este ultimul descendent al primului cal pe care mi l-a dat tata în dar. Derek nu m-a simpatizat din prima zi a sosirii lor la Chartridge după căsătoria mamei sale cu tata.

După părerea lui eu aparţineam acelor locuri pe când el era un tolerat.

Tatăl meu s-a purtat frumos cu el, întotdeauna, i-a acordat o sumă generoasă pentru întreţinere şi s-a oferit să-l susţină financiar în cazul în care ar fi dorit să urmeze cursurile unei universităţi. Dar indiferent de ceea ce făcea pentru ca Derek să se simtă bine, acesta era permanent nemulţumit.

— Şi acum ce ai de gând să faci? Ai de gând să sări în tren cu piciorul nevindecat? Doctorul Moss a spus că se va vindeca foarte repede dacă-l fereşti de efort. Mă îndoiesc

---

1 gymehana (sărbătoare câmpenească organizată pentru amatorii de călărie, pentru etalarea calităţilor de călăreţ şi parada cailor)

de faptul că se va vindeca foarte repede dacă-l supui la un drum de două ore cu trenul. Având în vedere că nu poţi să stai la Chartridge, vino cu mine la *„Reşedinţa cavalerului”*. Există mai multe dormitoare şi atât Alvilda cât şi femeia care o ajută vor fi gata să-ţi îndeplinească orice, dorinţă. Şi eu voi fi încântat să te pot duce oriunde. De ce să refuzi o asemenea ofertă pentru a pleca la Londra?

— Unul dintre motive ar fi că nu am cu ce să mă îmbrac, în afară de ceea ce port acum. Nu am nici măcar o rochie de casă.

— Toate hainele sunt la Chartridge?

— Da. Dar cred că Derek a aruncat afară tot ceea ce-mi aparţine după ce l-ai pus la pământ în faţa prietenilor săi. Michael se ridică, ocoli masa şi trecu un braţ pe sub genunchii ei şi pe celălalt îl aşeză în jurul taliei ridicând-o de pe scaun.

— Te duc la conacul tatălui meu, după care mă duc să-ţi culeg chiloţii de pe alee.

Vorbea tare şi Cassidy auzi câteva râsete înfundate în jurul lor. Îşi ascunse faţa la pieptul lui Michael până când ieşiră din cârciumă. Îşi putea lăsa piciorul consultat în faţa tuturor clienţilor din cârciumă, dar nu putea să nu roşească în momentul în care vorbea cu glas tare despre lenjeria ei intimă.

Michael zâmbi şi o strânse mai tare în braţe. Era o combinaţie năucitoare de inocentă şi rafinament, de independenţă şi timiditate.

Simţindu-i respiraţia fierbinte încălzindu-i gâtul, veselia lui se topi. Se obişnuise să-i simtă trupul zvelt în braţele lui, dar ideea că ar putea s-o sărute şi ce ar fi simţit sărutând-o, îl scotea din minţi. Începea să-şi piardă controlul şi nu era sigur că va mai rezista mult în tensiunea în care se afla. Ploaia se transformase în burniţă. Nu era la fel de rece ca un duş, dar umezeala răcoroasă care îi acoperi faţa când ieşi din cârciumă îl ajută să-şi

recapete stăpânirea de sine, să-şi domolească dorinţa ce creştea în trupul său. Nicio femeie nu-l tulburase atât de năvalnic într-un timp atât de scurt. Fusese fermecat din primul moment când o văzuse. Şi dorinţa lui creştea cu fiecare minut.

După ce o aşeză în maşină, rămase câteva momente în bătaia ploii înainte de a se urca alaiuri de ea. Niciodată nu se gândise la sine ca la un bărbat impulsiv.

Întotdeauna se gândea bine la fiecare acţiune pe care o făcea.

Dar de când o văzuse pe Cassidy plutind prin aer în urma încercării de a sări peste gardul viu, acţiona numai din instinct. Raţiunea era înlocuită de sentimente, o atitudine nefirească pentru el, dar pe care în acel moment o găsea încântătoare.

CAPITOLUL 4

Bătăile pendulei anunţară miezul nopţii. O rază palidă a lunii cădea de-a lungul patului în care se odihnea Cassidy. Stinsese lampa de pe noptieră în urmă cu o jumătate de oră, dar somnul o ocolea. În urmă cu câteva minute auzise zgomotul produs de cizmele lui Michael în trecere prin dreptul uşii de la camera în care se afla ea. Apoi auzi o uşă închizându-se încet, undeva, de-a lungul coridorului.

Se încordase la auzul paşilor lui în apropierea uşii sale, întrebându-se dacă avea să bată la uşă sau să intre şi simţise o dezamăgire copilărească când auzise paşii îndepărtându-se. Se răsuci în pat fără să-şi găsească locul potrivit şi se gândi la evenimentele serii care abia trecuse.

Michael o adusese la *„Reşedinţa cavalerului”* aşa cum promisese, apoi se îndreptase către Chartridge pentru a-i lua hainele. Lipsise două ore. Absenţa lui îndelungată o făcu să bănuie că între Michael şi Derek se ivise o nouă

ceartă.

Telefonase la Chartridge şi o rugase pe doamna Taggert să-i împacheteze lucrurile. Activitatea aceasta nu-i putea lua menajerei prea mult timp, având în vedere faptul că-şi adusese foarte puţine lucruri cu ea. Când se întorsese.

Michael evitase să răspundă la întrebările ei referitoare la motivul întârzierii lui. În schimbul explicaţiilor îi dăduse o cârjă de lemn găsită în biroul tatălui său, rugând-o să o folosească, având în vedere încăpăţânarea de care dădea dovadă în a-şi solicita piciorul accidentat. Cârja era făcută din lemn de nuc şi împodobită cu un cap de răţoi frumos sculptat. Era un obiect vechi, dar îl acceptă pentru a-i face pe plac. Dacă nu ar fi acceptat ar fi urmat o scurtă discuţie contradictorie pe care oricum ar fi pierdut-o. Nu se putea mândri cu prea multe victorii asupra lui Michael Knight. Şi una din înfrângeri era reprezentată de prezenţa ei la *„Reşedinţa cavalerului”*. Nu-şi amintea să fi acceptat clar să locuiască la conacul lui King.

Fusese de fapt luată pe sus. De obicei era o femeie independentă şi tocmai de aceea o mira propriul ei comportament. Nu-şi amintea nici să fi promis că avea să-l ajute în căutările lui pentru a-l descoperi pe King.

De fapt, nici nu avuseseră timp să stea de vorbă. După-amiaza zburase sub îngrijirile atente ale Alvildei care îi adusese pungi cu gheaţă pentru piciorul accidentat şi ceainicul cu ceai pentru a o înveseli. După ce serviseră o cină compusă din cinci feluri, Michael desfăşurase o serie de hărţi ale regiunii în care se afla conacul. Abia le împrăştiase pe masa mare din sufragerie când Alvilda îl anunţă că este căutat la telefon de fratele său Turner. În absenta lui Michael.

Cassidy studie hărţile şi-şi notă numele câtorva locuri în care s-ar fi putut afla King. Nu era o listă lungă.

Trecuseră mulţi ani de când nu mai locuise propriu-zis în Somerset şi în timpul cât trăise la Chartridge nu-i vizitase pe mulţi dintre vecini. Dorea cu adevărat să-l ajute pe Michael în căutările lui, dar se îndoia de succesul lor, mai ales dacă King nu dorea să fie găsit.

Când Michael se întoarse, studie lista făcută de Cassidy, dar după câteva minute fu din nou chemat la telefon. De data aceasta de către supraveghetorul fermei sale din Montana. În următoarea oră Ryder şi Silver telefonară şi ei. După fiecare telefon, Michael nu păruse preocupat de ceva anume şi nici nu-i spusese despre ce vorbise. Când Alvilda îl chemă din nou la telefon, Michael îi sugeră s-o conducă pe Cassidy în camera ei. Îi aminti evenimentele zilei ce se încheiase şi totodată o preveni asupra greutăţilor ce le aveau de întâmpinat a doua zi.

Simţindu-se cu adevărat obosită, Cassidy renunţă să-l contrazică, din nou.

După o noapte odihnitoare era convinsă că avea să-şi recapete independenţa şi încrederea în sine. Pentru o noapte putea să se lase condusă de altcineva.

Alvilda pregătise camera de oaspeţi; făcuse un foc bun şi strânsese perdelele ce acopereau patul cu baldachin. Camera avea o fereastră înaltă, ce se deschidea spre curtea din faţa casei. Un buchet de flori proaspete, culese din sera lui King, fusese aşezat pe o măsuţă ornamentală şi lenjeria patului răspândea un miros plăcut de levănţică. Era epuizată şi ar fi putut adormi în momentul în care capul ei atinsese perna. Dar, ca şi în nopţile petrecute la Chartridge, nu putea dormi. În casa tatălui său, zgomotele petrecerii fără sfârşit care începuse chiar după înmormântare, îi alungaseră somnul. Atitudinea lui Derek care invitase un grup de cheflii pe care ştia că sora sa vitregă îi detesta era încă unul din modurile în care acesta încerca s-o înfurie. Şi reuşise. Cassidy ura înghesuiala, agitaţia, beţivii. Derek ştia cum să lupte

pentru a o convinge să-i cedeze lui casa.

Cassidy aprinse lumina şi aruncă în lături păturile cu care era învelită. Se simţea mult prea agitată pentru a putea dormi. În cameră era cald şi fără să-şi pună rochia de casă. Fără cârjă, se îndreptă spre fereastră şi trase draperiile grele.

Doctorul Moss avusese dreptate. Glezna ei se vindecase după câteva ore de odihnă. Ploaia încetase şi o ceaţă deasă acoperise întreaga regiune învăluind casa.

Razele lunii, sfâşiind din când în când perdeaua deasă de ceaţă, ofereau un aer straniu peisajului nocturn. Cassidy se simţea singură şi îndurerată. Poate şi ora târzie, ceaţa deprimantă şi casa necunoscută, contribuiau la starea ei. Trăise singură mulţi ani, dar nu-şi amintea să fi simţit asemenea gol în suflet ca şi când ceva vital lipsea din viaţa ei. Neliniştea ei nu se datora numai pierderii tatălui său şi casei părinteşti. Deşi se întorsese rareori acasă după căsătoria tatălui său, trăise sentimentul că, oricând dorea, casa se afla acolo, la locul ei şi o aştepta. Dar odată cu moartea lui se vedea pusă în situaţia să ia o hotărâre definitivă care ar fi putut însemna să nu mai vină niciodată la Chartridge. Dacă îi ceda casa lui Derek, ultimele ei legături cu familia din care se trăgea dispăreau definitiv. În Ciuda amintirilor plăcute legate de casă nu putea uita sarcasmul muşcător al mamei sale vitrege când tatăl ei nu se afla prin apropiere şi nici glumele răutăcioase ale lui Derek. Privea pe fereastră, pierdută în gânduri, când uşa dormitorului se deschise. Lumina de pe hol se revărsă în cameră. Se întoarse şi-l văzu pe Michael stând în pragul uşii. În cameră aerul deveni tensionat şi simţi cum între ei doi se crea un curent ce-i purta fără putinţă de scăpare, unul spre celălalt. Michael o privea şi nu şi-ar fi luat privirile de la ea chiar dacă i-ar fi fost viaţa în joc.

Decolteul larg al cămăşii de noapte îi alunecase

descoperindu-i umărul şi picioarele îi erau dezgolite de la jumătatea coapsei. Luna arunca o lumină slabă asupra ei, oferindu-i o strălucire ireală părului uşor ciufulit.

— Trebuia să mă aştept!

— La ce anume?

Intră în cameră lăsând uşa deschisă în urma lui.

— Trebuie să-ţi protejezi piciorul.

— Cred că am auzit aceste cuvinte de mai bine de o sută de ori de-a lungul zilei ce a trecut. Din acest motiv ai venit? Vrei să mai ţipi o dată la mine înainte de a te culca?

— De fapt nu m-am gândit să ţip, murmură el înaintând spre ea.

— Sau poate ai venit să-ţi iei rămas bun?

— Dar unde plec?

— Acasă, în Montana. Ai avut o mulţime de convorbiri telefonice în seara asta.

Se apropiase de ea, încât o putea atinge.

— Nu plec nicăieri. Încă nu plec. Supraveghetorul de la fermă a avut câteva probleme de discutat cu mine. Turner, Ryder şi Silver au telefonat, pe rând, pentru a afla ce se întâmplă cu King. Turner a primit şi el un mesaj, numai că lui i se cere să aducă scutul săptămâna viitoare. Ryder şi Silver nu au primit niciun mesaj încă. Le-am promis că voi încerca să aflu care sunt motivele pentru care tatăl nostru ne tulbură cursul liniştit al vieţilor.

— Aceasta este o explicaţie privind prezenţa ta la *„Reşedinţa cavalerului”*, dar nu şi în camera mea. Michael îi luă obrajii în mâinile sale.

— Nu puteam dormi până când nu aflam răspunsul la o întrebare care mă scoate din minţi. Cassidy nu-şi desprinse capul din mâinile lui şi-l întrebă încetişor:

— Crezi că eu aş putea să dau răspunsul la această întrebare?

— Sunt convins. Privirea lui alunecă pe buzele ei.

— Sunt nerăbdător să simt aroma buzelor tale.

Aşteptă câteva clipe un protest din partea ei, apoi coborî capul încet. Cassidy nici nu se gândise să protesteze, mai ales că avea şi ea aceeaşi dorinţă ca şi Michael. O străbătu un fior de plăcere şi dorinţa şi bătăile inimii deveniră tot mai puternice. Buzele lui coborâră blând, mângâietor. De fapt, era mai mult un joc, decât un sărut. Îşi trecu uşor vârful limbii peste buzele ei şi zâmbi când simţi respiraţia ei tot mai precipitată.

Cassidy îşi trase capul înapoi. Primul pas fusese făcut şi înţelese că următorul pas depindea numai de ea. Rămase nemişcată privindu-l în lumina lunii şi ochii lui străluceau nerăbdători arzând de febra aşteptării.

Nu-l lăsă să aştepte mult. Zâmbind se lipi de el aşezându-şi mâinile încet pe pieptul lui. Michael o sărută aşa cum visase de la început şi sărutul lui păru nesfârşit. Îşi plimbă mâinile pe umerii ei, pe şolduri şi îi mângâie coapsele. O sărută profund, un sărut tulburător, răspunzând dorinţei ei care o egala pe a sa.

Cassidy se înălţă pe vârfuri şi îi înlănţui gâtul cu braţele simţind o dorinţă irezistibilă de a se contopi cu el, de a se pierde ca o liană în jurul lui. Tremura când sânii i se zdrobiră de pieptul puternic al lui Michael. Bărbatul se desprinse cu greu de gura ei şi-şi ascunse capul în părul lui Cassidy. O luă strâns în braţe încercând să-şi recapete calmul.

— Eşti minunată, Cassidy. Tu eşti păcatul şi izbăvirea. Îşi lăsă capul pe pieptul lui.

Tremura, şi când reuşi să vorbească, vocea ei era răguşită.

— Mai ai şi alte întrebări? Michael izbucni într-un râs uşor şi o privi în ochi.

— În acest moment, nu. N-aş putea îndura forţa unui alt răspuns chiar în clipa aceasta. Se desprinse cu greu din îmbrăţişarea ei şi oftă adânc.

— Voi suferi cumplit, dar trebuie să mă retrag în

camera mea, unde voi petrece o noapte tristă, în singurătatea patului meu. Lipsită de îmbrăţişarea lui fierbinte.

Cassidy începu să tremure uşor. Îşi masă braţele şi încercă să se consoleze, dar nici această încercare nu reuşi. În cele din urmă îşi adună puterile şi începu să vorbească, deşi nu era sigură dacă voia să se convingă pe sine sau să-l convingă pe el.

— Este foarte bine ceea ce faci. Niciunul dintre noi nu are nevoie de complicaţii.

Ar fi o nebunie să începem o relaţie care este lipsită de orice viitor.

— Sunt tentat să te contrazic, murmură el nereuşind să-şi smulgă privirile de pe chipul ei.

— Dar nu o vei face, zise ea cu un ton aproape rugător.

— Nu. Nu în seara aceasta. O privi tandru cu luciri vesele în priviri. Pentru a schimba subiectul conversaţiei şi înveselirea atmosferei, Cassidy îl atenţiona.

— Domnişoara Gump s-ar putea să facă un raid înainte de culcare şi cred că n-ar fi încântată să te găsească în dormitorul meu. Michael mai făcu un pas înapoi şi îşi vârî mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

— Aş vrea să pornim mâine de dimineaţă, devreme, dacă nu te deranjează. Am cercetat lista făcută de tine şi am observat că unele dintre locurile unde ar fi posibil să-l găsim pe King nu sunt situate foarte departe de *„Reşedinţa cavalerului”.* Putem să le vizităm pe toate mâine.

— Dar spune-mi, te rog, eşti conştient de faptul că tatăl tău se poate afla oriunde în altă parte? Tatăl meu l-a însoţit în Scoţia, în Ţara Galilor şi chiar în Franţa.

Şansele de a-l descoperi mâine sunt minime.

— Cel puţin ştiu că încerc să-l găsesc şi nu stau

aşteptând fără rost. Aşteptarea aceasta inutilă mă scoate din minţi. Şi nu voi pleca până când nu voi afla răspunsul la câteva întrebări.

„Şi nu numai la cea care se referă la dorinţa lui King de a vinde jocul de şah" se gândi el. Cassidy îl atrăgea, cum nu-l mai interesase nicio femeie până în acel moment. Nu avea de gând să plece până nu explora sensul tuturor sentimentelor ce puneau stăpânire pe el când o simţea aproape.

— Uneori este mult mai dureros să afli răspunsul la întrebări decât să rămâi în întuneric.

— Eu prefer lumina zilei. Cred că ar fi cazul să dormi, Cassidy. Am rugat-o pe Alvilda să-ţi aducă ceaiul la ora opt mâine dimineaţă. Aş dori să plecăm în jurul orei nouă. Cassidy dădu din cap şi sesiză în vocea lui o încordare care era singură că nu se datora numai îngrijorării cauzată de dispariţia lui King. Sângele îi pulsa puternic în tâmple şi simţea cum o ardea pielea în locurile unde fusese atinsă de mâinile lui.

— Noapte bună, Michael. Michael o salută scurt din cap şi ieşi închizând uşa în urma lui. Când rămase singură în cameră, Cassidy constantă cât de rigidă era ţinuta ei. Parcă împietrise prinsă în mrejele sentimentelor provocate de Michael. Reuşi să se mişte din loc şi cu greu se îndreptă spre pat, unde se prăbuşi epuizată. Oare cum era posibil să fie atât de plăcut pentru amândoi un sentiment care nu putea să le aducă decât suferinţă? Cel puţin în noaptea aceea avea să amâne căutarea răspunsului. Trupul ei mai vibra încă de încântare, de bucuria şi plăcerea de a se fi simţit în braţele lui. Oftă şi-şi cuprinse mijlocul cu ambele braţe. Lumea întreagă se topise în jurul ei, dispăruse când buzele lui îi atinseseră gura şi dorinţa de a rămâne în braţele lui fusese copleşitoare. Se întâmplase tocmai ceea ce ar fi vrut să nu se întâmple. Michael îi complicase şi mai mult existenţa atât de frământată. Unul dintre locurile

aflate pe lista lui Cassidy se afla în apropiere de Glastombury, pe drumul ce ducea spre ruinele mănăstirii despre care se spunea că ar fi adăpostit mormintele regelui Arthur şi al reginei Guinevere. Mai vizitase ruinele şi cu alte ocazii şi, totuşi, dintr-un sentiment pe care nu-l înţelegea, voia să le vadă din nou, împreună cu Cassidy.

Înainte de a coborî din maşină întrebă:

— Te mai doare piciorul? Am observat că nu mai mergi şchiopătând.

— Mă simt perfect. Eu credeam că vrei să mergem să-l căutăm pe King.

— Pentru că ne aflăm aici putem să facem o mică plimbare. King vine deseori la Glastombury. Şansele de a-l întâlni aici sunt minime, dar aş dori să încercăm.

Făcură o vizită în muzeul aflat în camera de primire a mănăstirii, privind macheta acesteia aşa cum se presupunea că ar fi arătat în anul 1539 şi se plimbară în jurul ruinelor, fără să urce în turnul înalt. Aflat încă în stare bună.

Admirară şi Copacul Sfânt, cu spini, despre care legenda spunea că răsărise din toiagul sfântului Iosif din Arimathea, copac care înflorea de Crăciun.

Ţinând-o de mână pe Cassidy, Michael se opri pe o potecă netedă gândindu-se la glezna ei încă inflamată. Îi vorbi despre fraţii şi sora sa şi despre legendele regelui Arthur şi ale Cavalerilor Mesei Rotunde, legende care le legănaseră copilăria. Îşi aminti cum King adusese odată un buchet de flori şi-l pusese în locul în care se spunea că s-ar fi aflat mormântul regelui.

— Nici nu este greu să cunoşti legendele regelui Arthur în aceste locuri, spuse Cassidy, ca de altfel în oricare alt loc din Anglia. Noi toţi creştem ascultând aceste legende, doar că familia ta a devenit mult mai pasionată de ele.

— Te gândeşti la jocul de şah Camelot?

— Nu numai. Mă gândesc şi la numele noastre. Care era numele cavalerului după care ai fost botezat? Am uitat.

— Da, frumoasă cursă! Cassidy zâmbi, renunţând pentru moment la intenţia de a afla primul dintre numele lui Michael.

— Îmi amintesc că tata mi-a povestit legenda acestui joc. Spunea că unul din înaintaşii tăi a făcut nişte statuete pe care apoi le-a turnat în aur şi ulterior le-a distrus, pentru ca cele din aur să fie unice.

— Da. Ştiu. E vorba despre Willoughby. Conform legendei, acesta a început să modeleze statuetele când avea şaisprezece ani şi tot restul vieţii şi l-a petrecut modelând piesele de şah ale jocului. Jocul se află în familia noastră de patru generaţii. Şi va rămâne şi pentru generaţiile viitoare, spuse el cu hotărâre.

— Acesta este motivul pentru care ai venit în Anglia şi pentru care îl cauţi pe tatăl tău? Te înţeleg că vrei să păstrezi acest obiect în familie deşi pare totuşi de neînţeles. King spune că nici tu, nici fraţii şi sora ta nu vă gândiţi la o generaţie viitoare a familiei Knight. Atunci pentru cine vrei să păstrezi acest joc?

— Vorbeşti la fel ca tatăl meu. A doborât un nou record, de curând, în încercările lui de a ne convinge să ne căsătorim şi să avem urmaşi.

Îl privi în tăcere. Nu-i răspunsese la întrebare, aşa că încercă o altă cale de abordare a subiectului.

— Căsătoria şi copiii nu sunt fapte anormale în viaţa unui om. Oamenii se căsătoresc şi fac copii de mult timp şi se pare că nu există nimic rău în asta. Te-ai întrebat ce se va întâmplă cu jocul de şah dacă niciunul dintre voi nu va avea urmaşi?

— Dar eu nu am afirmat că suntem hotărâţi să nu ne căsătorim şi să rămânem fără urmaşi. Dar tu? N-am văzut niciun soţ şi nici copii înghesuindu-se în jurul tău.

Simţind că din atacată devenise victimă, Cassidy

zâmbi şi se prinse în joc.

— Nu vreau să mă căsătoresc numai de dragul de a fi căsătorită. În afară de asta; nu am fost cerută de nimeni în căsătorie. Trăim în ultimul deceniu al secolului douăzeci, dar nu mă simt destul de eliberată de prejudecăţi pentru a face eu o cerere în căsătorie, chiar dacă ar exista un bărbat care să-mi placă şi pe care l-aş dori ca soţ.

— Poate nu l-ai întâlnit încă pe bărbatul potrivit.

— Poate. N-ar trebui să plecăm? Este limpede că nu aici se află King.

Porniră spre maşină.

— Una dintre fermele aflată pe listă este numai la câteva mile depărtare şi se numeşte *Pander's Croft*. Vom merge acolo, după care ne vom opri să luăm prânzul. La *Pander's Croft* rămăseseră doar câteva minute. Michael nici măcar nu se obosi să deschidă poarta de fier forjat când observă tabla pe care scria: DE VÂNZARE. Bălăriile crescuseră de o parte şi de alta a potecii şi începuseră să năpădească şi aleea aflată în faţa casei. Intrarea arăta jalnic, aşa că era puţin probabil să găsească pe cineva înăuntru. Necăjită din cauza eşecului suferit.

Cassidy consideră necesar să se scuze.

— Te-am avertizat că a trecut mult timp de când am plecat din Somerset.

— Da, îmi amintesc. După cum arată acest loc cred că locatarii fermei au părăsit-o la o zi după plecarea ta din Somerset. Fără să mai urmărească ce scria pe listă, Michael porni spre *Sparrow Farms*. Cassidy observă că nu-i ceruse nicio îndrumare privind direcţia de mers. Când ajunseră, un bărbat între două vârste ieşi din casa în stil Tudor şi porni spre ei. Michael se prezentă şi-i spuse care era motivul sosirii lor. Fu uimit de primirea pe care i-a făcut-o domnul Sparrow. Îi invită să viziteze grajdurile şi îi invită să servească un ceai făcut de doamna Sparrow. Când intrară în salon, înţelese de ce fuseseră primiţi cu căldură.

Pe unul din pereţi atârna un tablou reprezentând un armăsar negru aflat în faţa uneia din boxele grajdurilor de la Sparrow. Tabloul era pictat de King Knight. Când se aşezară să servească ceaiul, domnul Sparrow îi dezvălui lui Michael motivul ataşamentului pe care îl arăta Cassidy faţă de Nougat. Povesti cum dormise Cassidy timp de două nopţi în boxa lui Toffee, primul ei cal primit când împlinise şase ani, şi aşteptase venirea pe lume a mânzului ei. Cassidy se aflase singură cu Toffee când aceasta fătase şi o ajutase în cele mai grele momente.

Pentru că Toffee murise în noaptea aceea, Cassidy o crescuse pe Nougat cu biberonul. Când domnul Sparrow încheie povestirea nu uită să amintească de cât de mândru se simţise Robert de fiica sa. Michael îşi aşează mâna pe mâna lui Cassidy, când îi observă emoţia întipărită pe chip. Simţi o strângere de inimă când ea îl luă de mână şi îi strânse uşor degetele. Doamna Sparrow schimbă subiectul conversaţiei, dar mâinile lor rămaseră înlănţuite.

Când plecară de la *Sparrow Farms*, Cassidy era uşor abătută. Îi făcuse plăcere vizita aceea. Îi reamintea de zilele când, împreună cu tatăl ei, îşi vizitau vecinii. Îi făcuse plăcere şi ceaiul servit în compania familiei Sparrow. Dar era nedumerită de atitudinea lui Michael. Era evident faptul că se descurca de minune şi fără ajutorul ei. După ce se îndepărtară de *Sparrow Farms* îl întrebă:

— Spune-mi, te rog, de ce ai insistat să vin cu tine azi? Nu aveai nevoie de prezenţa mea, nici la *Pander's Croft,* nici la *Glastombury* şi nici la *Sparrow Farms.* Nu ţi-am fost de niciun ajutor.

— Am dorit să fii cu mine. Declaraţia lui făcută cu sinceritate o uimi. Se întoarse să-l privească şi încercă să păstreze un ton calm.

— Credeam că am lămurit această problemă azi-noapte, Michael?!

— Ce problemă?

— A relaţiei dintre noi.

— Da, am rezolvat-o. Între noi există o legătură.

— În seara aceasta plec cu trenul la Londra, rosti ea privind drept înainte.

CAPITOLUL 5

— Nu. Nu vei pleca cu niciun tren, spuse Michael.

— Vrei să mă duci tu la Londra? întrebă ea uimită.

— Nu.

— Cunoşti un alt mijloc de a ajunge la Londra? Sunt un om care acceptă sugestiile altora. Michael trase maşina la marginea drumului şi opri.

Se întoarse spre ea cu o mână aşezată pe volan şi cu cealaltă pe spătarul banchetei.

— De mine nu vei reuşi să fugi, Cassidy. Nu te voi lăsa să fugi.

— Eu nu fug de nimeni şi de nimic.

— Ba da. Ai fugit şi când tatăl tău s-a recăsătorit; doreşti să fugi şi să laşi în urmă casa de la Chartridge; şi acum vrei să fugi de mine. Nu poţi fugi toată viaţa.

Cassidy. Era prima dată în viaţă când dorea să pălmuiască pe cineva.

— Dai dovadă de îndrăzneală când faci asemenea afirmaţii. Mă cunoşti abia de două zile.

— Da, dar asta nu schimbă cu nimic dorinţa ta de a fugi la Londra când eşti pusă în faţa unei probleme. Cassidy întoarse capul auzindu-i cuvintele şi simţi degetele lui blânde, dar ferme, obligând-o să întoarcă capul.

— De data aceasta vei rămâne şi vei lupta.

— Să lupt? împotriva cui să lupt? Cred că te-ai lovit la cap în grajdurile domnului Sparrow şi ai început să vorbeşti prostii. Michael nu intenţionase să deschidă acel subiect tocmai atunci, deşi el era convins că ghicise

adevărul.

Îşi alesese greşit momentul abordării unui asemenea subiect. Dar, în general, era un om care iubea riscul.

— Ieri mi-ai mărturisit că deocamdată nu ai niciun angajament. Deci nu ai niciun motiv să te întorci la Londra, azi sau mâine.

— Ţi-am spus că nu voi pleca în Montana până când nu voi căpăta câteva răspunsuri la întrebările mele. Atunci mă gândeam la problemele ridicate de comportamentul tatălui meu. Dar acum mai există şi altele. O privi adânc în ochi şi rosti clar.

— Acum este vorba despre tine. Scuturând din cap, cu neîncredere, Cassidy îşi desfăcu centura, deschise portiera maşinii şi sări afară. Michael o urmă şi o prinse din urmă. Punându-i mâna pe umăr o obligă să se întoarcă cu faţa spre el.

— Se pare că, încă, nu ai înţeles. Nu te las să pleci nicăieri.

— Nu ai niciun drept să faci asta, rosti ea furioasă, printre dinţi.

— Dacă tatăl tău te-a lăsat să fugi, eu nu te voi lăsa.

— Nu-l amesteca pe tata în această poveste! Se aşteptase la o reacţie furtunoasă din partea ei, dar nu se aşteptase să vadă lacrimi. Cassidy îl privea încă furioasă, dar în ochi i se adunau lacrimi care însă nu se datorau furiei. Michael murmură o înjurătură şi o luă în braţe, strângând-o la piept cu un gest protector. Fusese dur şi dăduse dovadă de blândeţea unui buldozer încercând să dărâme zidul ridicat de ea de-a lungul anilor. Trecu o maşină pe lângă ei. O urmă un camion, claxonând furios, dar Michael nu-l luă în seamă.

Întreaga lui atenţie se concentrase asupra lui Cassidy. Aceasta rămăsese ţeapănă în braţele lui, fără să protesteze, dar şi fără să-i accepte îmbrăţişarea. Era acolo.

Doar atât. În cele din urmă se strânse la pieptul lui.

Nu se simţea în stare să fugă de el.

— Michael, te rog! Michael o lăsă liberă şi se îndepărtă câţiva paşi.

— Îmi pare rău, Cassidy! Nu am vrut să te rănesc. Dar nu voi retrage niciun cuvânt din cele rostite. Cassidy îşi drese puţin glasul înainte de a putea rosti:

— Ce te face să crezi că vreau să fug şi că am mai fugit şi altă dată? Cred că nu mă cunoşti destul de bine pentru a face asemenea afirmaţii.

— Rămâi şi dovedeşte-mi că nu am dreptate. Voi face tot ceea ce-mi va sta în puteri pentru a te convinge să stai.

— De ce? Vocea ei era aspră, încercând să-şi ascundă emoţia.

— De ce vrei să mă împiedici să plec, Michael? Nu vreau să mă implic într-o relaţie mai profundă, pentru că ar fi o relaţie fără viitor. În curând tu vei pleca. Ar fi o prostie din partea noastră să ne implicăm într-o relaţie care ar trebui să se termine odată cu plecarea ta. Michael simţea că trebuie să fie sincer, deşi era convins că ei nu avea să-i facă plăcere ceea ce avea să-i spună.

— Cassidy, eu nu am mai simţit niciodată ceea ce simt pentru tine. În timp foarte scurt ai devenit o persoană foarte importantă pentru mine.

Necesară. Deosebită. Gândul meu este doar la tine. Cassidy închise ochii ca şi când ar fi vrut să îl lase în afara luminii ei. Atunci înţelese că de fapt făcea exact ceea ce spunea Michael; fugea. Deschise ochii. Michael o privea intens.

— Nu ar fi drept să nu spun că mă simt atrasă de tine, de firea ta deschisă, de sinceritatea ta tipic americană, pentru că ai înţelege imediat că te mint. Dacă m-aş lăsa antrenată de sentimente ar însemna să aduc şi alte necazuri în viaţa mea, ceea ce în momentul de faţă ar fi foarte greu de suportat. Mi-am pierdut tatăl. Sunt pe cale să-mi pierd casa şi calul. Nu am nevoie să te pierd şi

pe tine.

— Oferă-mi o săptămână!

— Cât? întrebă ea nedumerită.

— Rămâi o săptămână. De data asta nu fugi!

— Vrei te rog, să încetezi să mai rosteşti aceste cuvinte?

— Cu plăcere. Dar numai atunci când vei înceta să mai fugi. De ce nu accepţi propunerea mea pentru a dovedi că nu am dreptate?

— Nu se poate! Ceea ce se întâmplă nu este adevărat. Probabil că atunci când am căzut de pe cal m-am lovit mai rău decât am crezut. Trebuie să mă mai gândesc.

— De ce nu-ţi acorzi un răgaz? întrebă Michael încercând să-i abată gândurile. Tatăl tău abia a murit. Casa ta a fost invadată de nişte beţivi nemernici şi fratele tău vitreg îţi calcă sentimentele în picioare. Nici măcar nu ai avut timp să-ţi revii după moartea tatălui tău. Acordă-ţi un răgaz de o săptămână pentru a-ţi încărca bateriile! Ce rău ţi se poate întâmplă?

Cassidy gândea că nu era greu de ghicit ce se putea întâmplă. Sentimentele ei pentru el deveneau tot mai puternice. Vedea perfect ce se putea întâmplă între ei dacă consimţea să rămână. Experienţa ei sexuală era destul de restrânsă, dar putea să recunoască o atracţie irezistibilă atunci când se afla în faţa ei.

Pentru ea nu era chiar atât de uşor ca pentru el să vorbească deschis.

Dar trebuia s-o facă. Trebuia să ştie exact în ce situaţie se afla.

— Noaptea trecută când ai venit în camera mea cred că ai fost conştient de… de ceea ce am simţit când m-ai sărutat. Nu te cunoşteam nici măcar de douăzeci şi patru de ore şi aproape… aproape… Dacă rămân… Curajul începea s-o părăsească, aşa că lăsă vorbele suspendate.

— Dacă rămâi vom face dragoste. De multe ori. De

foarte multe ori.

Afirmaţia lui atât de îndrăzneaţă ar fi trebuit s-o şocheze. În schimb inima ei începu să bată năvalnic şi simţi cum se sufocă amintindu-şi cât de fierbinte fusese dorinţa ca el să o strângă la piept. Îl privi fără să rostească un cuvânt, căutând în ochii lui răspunsuri la întrebări pe care nu le putea pune, căutând o făgăduială pe care el n-o putea face. Trebuia să se mulţumească cu ceea ce avea.

— Nu pot să promit că voi rămâne o săptămână. Să zicem încă o zi, deocamdată.

Michael ar fi dorit mai mult de o zi sau două. Ştia că voia să fie prudentă. Chiar înţelegea dorinţa ei de a se pune în gardă. Încă un necunoscut pentru ea. Nu se putea arunca în patul unui străin. Şi, de fapt, el aştepta mult mai mult de la ea. Spera doar să-i poată acorda timpul de care ea părea să aibă nevoie.

Se întoarse şi deschise portiera aşteptând-o.

— Dacă nu vrei să-i şochezi pe cei care trec pe lângă noi, urcă în maşină mai repede altfel s-ar putea să te sărut acolo unde eşti. Ochii ei prinseră să strălucească de dorinţă şi Michael simţi cum era pe cale să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Urcă în maşină, Cassidy! Acum! Vocea lui era aspră, plină de dorinţă. Cassidy urcă în maşină. Michael trânti portiera şi porni încet de cealaltă parte a maşinii, respirând adânc, încercând să se liniştească. Nimic altceva decât o furtună cu zăpadă, cum numai în Montana sunt furtunile, putea egala situaţia în care se afla.

— Pune-ţi centura, iubito, spuse el când urcă în maşină! Va fi un drum greu, dar vom ajunge cu bine acolo unde dorim.

— Te referi la drumul de întoarcere sau la zilele ce vor urma?

Se bucură auzind tonul voios al glasului ei.

— Este prematur să vorbim. Dar sunt convins că nu

ne vom plictisi.

Plictisitor era ultimul cuvânt pe care l-ar fi putut folosi Cassidy pentru a descrie restul zilei şi ziua următoare. De fapt, se simţea ca şi când s-ar fi învârtit în cerc, cu viteză mare, şi nu ar fi întrezărit nicio ocazie pentru a coborî din carusel.

Dacă Michael intenţionase să-i abată gândurile de la discuţia avută, reuşise. Călătoriră spre diverse ferme şi le vizitară, călări pe Nougat luându-se la întrecere cu Michael, care călărea unul din caii tatălui său şi serviră mic dejunurile bogate şi cinele formate din cinci feluri ale Alvildei. Nu avusese timp nici cinci minute să regrete faptul că nu luase trenul spre Londra.

Singurele momente de regret erau cele când se retrăgea în dormitorul pentru oaspeţi de la *„Reşedinţa cavalerului”*. În cele două seri petrecute la conac, după promisiunea făcută de Cassidy de a nu pleca, Michael a condus-o până în faţa uşii, a sărutat-o şi a lăsat-o să intre în camera ei. Singură.

În prima seară a fost încântată că nu a făcut presiuni asupra ei. În cea de-a doua seară a intrat cam fără tragere de inimă în camera ei. Petrecuseră întreaga seară jucând backgam-mon şi vorbind despre tatăl ei. Până când Michael nu o încurajase să vorbească despre tatăl ei, nu simţise cât de mult avea nevoie să vorbească despre Robert. Durerea era prezentă în ea, mai vie ca oricând, dar spre sfârşitul serii povara părea să se mai fi uşurat. Michael dorise să ştie ce o îndemnase spre cariera muzicală, i-a fost cam greu să răspundă imediat pentru că nu erau mulţi care să-i fi pus o asemenea întrebare. În cele din urmă spuse:

— Am avut două iubiri în viaţă: caii şi muzica. Ştiam că pasiunea mea pentru cai nu-mi va putea oferi posibilitatea câştigării unor venituri, care să mă ajute să mă întreţin, aşa că mi-am pus la treabă celălalt talent.

— Tatăl tău a fost un om bogat. Nu era nevoie să munceşti pentru a te întreţine.

— Aş putea afirma acelaşi lucru despre tine, spuse ea privindu-l drept în faţă. Şi totuşi ai o fermă pe care ai cumpărat-o cu banii câştigaţi de tine.

— Dacă aş spune că este cu totul altceva când este vorba despre un bărbat, presupun că trebuie să mă aştept la necazuri.

— Corect. Cassidy se lăsă furată de somn purtând în amintire evenimentele serii.

Un zgomot ascuţit, pătrunzător o făcu să tresară din somn. În câteva secunde se stinse la fel de brusc cum izbucnise. Se gândea dacă era bine să părăsească camera când auzii paşii lui Michael trecând în fugă prin faţa camerei sale.

Sări din aşternut şi se grăbi spre uşă. Când o deschise, apucă să-l vadă pe Michael coborând câte două trepte odată.

— Michael?

— Rămâi pe loc! strigă el peste umăr, fără să se oprească.

Contrar celor zise de el, Cassidy, se îndreptă spre capătul scărilor.

Îl văzu pe Michael deschizând uşa de la intrare şi ieşind din casă. Nu ştia ce se petrece, dar era hotărâtă să afle. Se îndreptă în fugă spre camera ei, unde îşi scoase cămaşa de noapte şi îmbrăcă o pereche de pantaloni şi un tricou, fără să mai piardă timpul să-şi pună şi lenjeria de corp. Când reveni în hol, purta în mână un pulover gros pe care-l îmbrăcă în grabă. Alvilda apăru şi ea cu cămaşa de noapte fluturând, când auzi paşii lui Cassidy pe scări. Alvilda era înarmată cu una din săbiile din colecţia lui King şi părea gata de atac.

— Domnişoară Gump ce faci aici?

— Sistemul de alarmă de la grajduri s-a întrerupt

brusc. Michael s-a dus să vadă ce se întâmplă.

— Este singur afară? N-ar trebui să chemi poliţia? Cassidy simţi cum o cuprinde teama şi grija pentru Michael.

— S-ar putea să nu fie decât o vulpe sau un câine vagabond care au deranjat detectoarele. Clive nu ar fi încântat dacă l-aş aduce până aici fără niciun motiv.

— Cine este Clive?

— Şeful poliţiei locale.

— Dacă spui că nu sunt probleme de ce ţii sabia acea deasupra capului?

— Îmi place să fiu prevăzătoare. Văzând că domnişoara Gump îşi putea purta singură de grijă, Cassidy începu, din nou, să se îngrijoreze pentru soarta lui Michael.

— Mă duc la grajduri. Menajera nu încercă să o oprească şi-o întreba pornind în urma ei.

— Crezi că te simţi în siguranţă dacă iei şi sabia?

— Cred că m-aş răni pe mine însămi, în timp ce hoţul ar putea scăpa nevătămat.

Intrarea casei era iluminată de felinare asemănătoare celor de la trăsuri, în schimb, aleea care ducea la grajduri era cufundată în întuneric. Pietrişul scârţâia sub paşii ei. Apropiindu-se, văzu că una din uşi era larg deschisă şi luminile erau aprinse. Păşii înăuntru şi privi cercetător în jurul ei. Totul părea în ordine. Boxele erau în ordine, curate, şi în aer plutea mirosul obişnuit de cal, paie şi piele.

Uşile boxelor erau toate închise, cu o singură excepţie. Cea în care era adăpostită Nougat. Boxa era goală. Aruncă încă o privire în jurul său şi porni spre ieşire.

Scrută întunericul căutând să afle încotro se aflau Michael şi Nougat.

Muşcându-şi buzele se strădui să caute un indiciu cât

de mic. Nu putea pleca în căutarea lor pentru că nu ştia în ce direcţie trebuia să pornească.

Oare ce se întâmplă? se întrebă Cassidy, încercând să nu se lase copleşită de teamă. Unde era calul ei? Unde era Michael?

Alarma fusese deconectată de o persoană al cărei singur ţel fusese furtul calului său. O persoană îndeajuns de lipsită de minte şi de disperată pentru a se furişa în toiul nopţii în grajd, putea fi deosebit de periculoasă.

Era limpede că Michael pornise pe urmele hoţilor şi ale lui Nougat. Dacă, aşa cum bănuia, Derek era în spatele acestei acţiuni, era limpede că nu avea să se oprească la această încercare. Lovitura pe care i-o aplicase Michael îi afectase nu numai falca, dar mai ales mândria. Se plimba cu paşi mari dintr-o parte în cealaltă a grajdului, privea afară, dar era imposibil să distingă cel mai mic semn care să-i ofere un indiciu asupra a ceea ce se întâmplă.

Sentimentul de neputinţă o scotea din minţi. Şi mai ales faptul că nu ştia ce se întâmplase cu Michael şi cu Nougat devenea insuportabil.

La un moment dat auzi zgomotul făcut de copitele unui cal. Dacă nu avea vedenii o umbră îşi făcea drum spre ea prin întunericul nopţii.

— Michael?

— La naiba, Cassidy! Doar ţi-am spus să rămâi în casă!

— M-am gândit că s-ar fi putut să ai nevoie de ajutor, spuse ea. Respiră uşurată văzându-l apărând din întuneric cu Nougat urmându-l la câţiva paşi.

Michael ţinea frâul cu o mână fermă în timp ce Nougat era uşor neliniştită.

Amândoi păreau a fi teferi şi nevătămaţi şi Cassidy se aruncă în braţele lui Michael.

— Eşti teafăr? întrebă ea luându-i faţa în mâini. Apoi îşi plimbă mâinile de-a lungul trupului său, pe umeri şi pe

piept simţind un sentiment de bucurie când constată că era teafăr. Deşi Michael se simţea minunat sub căutarea mâinilor ei cercetătoare, ştia că, pentru moment, trebuia să pună capăt acelei situaţii.

— Mă simt perfect dacă lăsăm deoparte faptul că sunt deosebit de nervos pentru că nu am reuşit să prind hoţul. Încercă să-şi reţină zâmbetul, de teamă ca ea să nu interpreteze greşit veselia lui. Grija ei pentru persoana lui îi încălzea inima, dar ar fi putut crede că lui îi părea amuzantă situaţia.

— Eşti sigur? dori ea să se convingă. O sărută pe frunte, cu căldură.

— Sunt sigur. Dacă-ţi face plăcere, poţi să mă examinezi mult mai amănunţit când ajungem acasă. De fapt, s-ar putea să insist în această privinţă.

Chipul ei era ascuns de umbrele nopţii, aşa încât nu putea să citească reacţia ei la aceste cuvinte. Dar simţi cum mâna ei îi strângea cu putere mâna. Îşi aşează un braţ în jurul umerilor ei şi o strânse tare alături de el, şi de cal.

— Nougat este nevătămată? întrebă ea mângâind gâtul calului.

— Putem să ne convingem când o vom conduce în boxa ei. Cred că s-a ales numai cu o sperietură datorată acestei plimbări nocturne.

— I-ai văzut pe… cei care au încercat să o fure?

— Erau trei şi toţi purtau măşti ca pe vremea reginei Victoria. Nu ştiau că aveam sistem de alarmă şi au fost deosebit de surprinşi pentru că nu se aşteptau să fie descoperiţi cu atâta repeziciune. Când i-am găsit o duceau pe Nougat spre pădure, în momentul în care m-au zărit au lăsat frâul liber şi au rupt-o la fugă. Au fugit în pădure şi le-am pierdut urma. Cassidy întoarse capul în direcţia în care se afla pădurea. Liziera de copaci era de fapt o mică pădurice ce separa domeniul Chartridge de proprietatea lui King Knight. Ajunsă în boxa ei, Nougat se lăsă periată

de cei doi. După ce închiseră boxa, Cassidy întrebă:

— Ce ai de gând să faci în legătură cu această întâmplare?

— Depinde de ceea ce doreşti tu. Michael se îndreptă spre o cutie metalică aflată în colţul grajdului şi conecta alarma, apoi se întoarse alături de Cassidy.

— De ce depinde de mine?

— Pentru că este calul tău. Hai să o liniştim pe Alvilda mai înainte de a intra în panică şi de a telefona la poliţie.

— Sau mai înainte de a-şi tăia piciorul. Când am ieşit eu din casă tocmai agita una din săbiile aflate în colecţia tatălui tău.

— Mai înainte de a ne întoarce în casă este bine să ne punem de acord în privinţa câtorva amănunte.

— Vrei să spui că trebuie să ne gândim dacă îi spunem domnişoarei Gump că în spatele acestei tentative de furt se află fratele meu vitreg?

— Mi-a fost teamă că nu voi reuşi să te fac să înţelegi atât de repede. Trebuia să fiu convins că eşti nu numai frumoasă, dar şi deşteaptă. Îi mângâie ceafa plimbându-şi degetele de-a lungul gâtului ei fin.

— Nu era greu de înţeles ce gânduri aveai când ai pus întrebarea referitoare la amănunte. Orice hoţ care s-ar fi respectat, ar fi ales un cal valoros, unul mai tânăr, în locul unei iepe care a început să îmbătrânească. Derek este atât de prost, încât încearcă să o fure pe Nougat. Cred că a atras şi câţiva din oaspeţi în această escapadă. Sunt convins că a făcut un control amănunţit al vechilor cufere pentru a se costuma în vederea acestei acţiuni.

— Dacă nu doreşti ca Alvilda să afle că Derek este autorul, atunci voi încerca să găsesc o poveste. Amintindu-şi imaginea Alvildei agitând sabia, Cassidy zâmbi.

— Te temi să nu plece în urmărirea lui cu sabia?

Michael clătină din cap şi mâna lui continuă să-i

exploreze ceafa, coborând sub gulerul puloverului.

— Mă îndoiesc că ar face o asemenea încercare, dar sunt convins că l-ar chema pe vechiul ei coleg de şcoală, şeful poliţiei, şi ar face o reclamaţie împotriva fratelui tău vitreg.

— Poliţia este neputincioasă. Nu avem nicio dovadă că Derek a încercat să fure calul. Şi nici nu doresc să implicăm autorităţile în această poveste pentru că s-ar încorda şi mai mult relaţiile dintre noi. O mângâie pe cap, pe părul frumos şi mătăsos, bucurându-se de plăcerea de a-l simţi sub mâna lui.

— Încearcă să se răzbune pe tine luându-ţi calul de care te ştie adânc legată.

Acum, pentru că a eşuat, va încerca să-ţi facă rău utilizând alte metode.

— Nu-mi pasă de Derek. Tot ceea ce vreau este să-mi păstrez calul în viaţă.

— Ce spui?

— Michael, mă doare! spuse ea luându-i mâna care se strânsese dureros în jurul unor şuviţe de păr.

— Scuză-mă! N-am vrut să-ţi fac rău. Dar ce tot spui despre a o păstra pe Nougat în viaţă? Vrei să spui că Derek te urăşte atât de tare, încât ar încerca să omoare calul?

— Da. Dar nu el vrea să facă acest gest. Derek a fost foarte încântat vineri dimineaţă când m-a anunţat că a descoperit un parlagiu interesat s-o cumpere pe Nougat. Nu ştiu cum se numeşte un asemenea om în Montana, dar un parlagiu este cel care ucide caii şi vinde părţi din ei unor fabrici producătoare de clei şi de mâncare pentru câini.

— De ce nu mi-ai spus toate acestea mai devreme? întrebă Michael care înjura încet printre dinţi în timp ce Cassidy îi vorbea despre intenţia lui Derek.

— Pentru că nu era treaba ta. Felul cum o privi Michael era o dovadă a faptului că acel răspuns nu-i era pe

plac.

— Ţii mult prea multe lucruri ascunse de mine Cassidy. Va trebui să ne ocupăm de acest aspect. Acum însă trebuie să ne ocupăm mai întâi de cal. Îi voi oferi lui Darek o sumă mult mai mare decât cea pe care o poate oferi parlagiul. Dacă este atât de dornic de câştiguri mari atunci poate se va lăsa ademenit de o sună mai mare de bani.

— Este inutil. L-ai lovit în faţa prietenilor săi, îţi aminteşti? Nu va primi bani de la tine aşa cum nu primeşte nici de la mine.

— Vom găsi o cale pentru a o salva pe Nougat, spuse Michael.

Era şi mai aproape de ea. Îi luă faţa în mâini şi simţi cum mirosul trupului său o învălui; mirosul de after-shave cu aromă de pin, mirosul vag de cal şi de ploaie.

Simţi cum această combinaţie atrăgătoare o făcea să-şi piardă capul. I se uscă gura şi-şi trecu limba peste buze. Michael o urmărea din priviri. Îi luă o şuviţă de păr şi-i dădu uşor capul pe spate. Îi şopti numele, o sărută şi se umplu de bucurie sorbind aroma trupului ei.

Trupurile lor se contopiră şi Cassidy simţi o dorinţă năvalnică împingând-o spre bărbatul din faţa ei. În acel moment zgomotul unei împuşcături îi smulse unul din braţele celuilalt.

CAPITOLUL 6

Cassidy era chiar în spatele lui Michael când acesta ajunse în faţa scărilor de la intrare şi aproape se lovi de el când acesta se opri imediat ce deschise uşa.

Privi în jurul său şi o văzu pe domnişoara Gump uitându-se cu groază la o puşcă aflată pe jos la picioarele ei. Michael trecu peste armă şi o privi pe menajeră cu teamă.

— Eşti nevătămată? Cu mâinile tremurânde Alvilda se pipăia de-a lungul braţelor încercând să se convingă că nu are nicio zgârietură.

— Ţineam puşca în mână şi era îndreptată spre tavan. Dacă nu m-a atins pe mine, atunci unde…?

Toţi trei ridicară capul în acelaşi timp. O parte din fresca pictată pe tavan era zdrobită. Bucăţi de tencuială fuseseră smulse de pe perete, lăsând urme goale acolo unde mai înainte fuseseră pictaţi amoraşi zburând pe nori pufoşi şi mari.

Câteva momente priviră în tăcere tavanul, apoi îndreptându-şi privirea spre Alvilda, Michael întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Am călcat pe poala halatului în timp ce mă îndreptam spre uşă. Eram îngrijorată când am văzut că nu mai veniţi niciunul dintre voi. Când am încercat să-mi recapăt echilibrul am scăpat arma lui King din mână şi blestemata s-a descărcat singură.

— De ce ai luat arma în mână? Cassidy mi-a spus că te-a lăsat în casă agitând o sabie, întrebă Michael aplecându-se să ia arma căzută.

— Săbiile sunt mult prea periculoase. Te poţi tăia cu ele. Cassidy întâlni privirea amuzată a lui Michael şi se abţinu să nu râdă. O luă pe Alvilda de braţ şi porniră spre bucătărie. Femeia încă mai tremura de pe urma şocului.

— Hai să mergem în bucătărie şi să bem o ceaşcă cu ceai fierbinte. Te vei simţi mult mai bine după aceea, domnişoară Gump. Alvilda păru să se liniştească deplin.

— Minunat, ai dreptate! N-ar fi trebuit să-i telefonez lui King. El mi-a spus să iau arma pentru că e mai eficientă decât sabia, dacă spărgătorul a reuşit să vă doboare pe tine şi pe Michael.

— Ce-ai spus? întrebară deodată Cassidy şi Michael. Din doi paşi Michael ajunse lângă Alvilda.

— Ai vorbit cu King în seara aceasta?

Dându-şi seama de greşeala făcută Alvilda închise ochii şi începu să-şi frece fruntea.

— Of, Doamne! l-am spus lui King că eu nu sunt bună de aşa ceva!

— Bună de ce anume! încercă Michael încercând să-şi păstreze calmul.

— Te rog! Te rog, nu mă întreba nimic! îl privea Alvilda cu ochii mari, plini de îngrijorare. Michael nu mai scoase o vorbă şi se îndreptă spre bucătărie. În urma lor Cassidy se întreba dacă să-i lase pe Michael şi pe menajeră singuri pentru a lămuri întreaga poveste. Dar curiozitatea fu mai puternică decât bunele maniere.

Michael o conduse pe Alvilda până la unul din scaunele aflate în jurul mesei mari din mijlocul bucătăriei. Puse arma într-un colţ, sprijinită de perete, şi se întoarse la masă. Luă un scaun şi se aşeză. Îi aruncă o privire scurtă lui Cassidy.

— Spuneai că vrei să faci un ceai. Bucuroasă că avea o ocupaţie, Cassidy făcu ceea ce i se sugerase. Puse apa în ceainicul electric aflat lângă chiuvetă şi-l băgă în priză. Apoi începu să caute prin dulap ceaiul şi ceştile. Michael rămase tăcut.

Stătea pe scaun, picior peste picior şi părea foarte relaxat. Dar Cassidy simţea că de fapt acea relaxare era doar aparentă. Trebuia doar să-i priveşti ochii şi ai fi putut înţelege imediat că Michael era ca un arc încordat.

Alvilda stătea dreaptă în scaunul ei şi degetele mâinilor i se mişcau nervos pe luciul mesei. Cu cât tăcerea devenea mai îndelungată, cu atât devenea Alvilda mai nervoasă. Cassidy se sprijini de chiuvetă aşteptând să fiarbă apa din ceainic şi nu numai atât. Minutele treceau greu. Singurul zgomot din încăpere era ticăitul ceasului şi cel al apei care începea să fiarbă în ceainic. Când şuieratul ceainicului anunţa că apa s-a fiert, atât Cassidy cât şi Alvilda tresări că.

Cassidy puse frunzele de ceai în ceainicul Mesisem şi turnă apă fierbinte peste ele. Era gata-gata să scape ceainicul din mână când auzi vocea lui Michael.

— Unde este?

— Michael, te rog! Nu-mi cere să-l trădez pe King. Ştii foarte bine că nu pot face aşa ceva. Michael se îndreptă şi sprijinindu-şi mâinile pe masă întrebă:

— Alvilda, ce se întâmplă? Dacă King are probleme, am tot dreptul să ştiu. Poate-mi stă în putere să-l ajut. Dar nu pot face absolut nimic dacă nu ştiu despre ceea ce este vorba.

— Nu are probleme. Acesta este singurul lucru pe care ţi-l pot spune. Se simte perfect. Aşa cum ţi-am mai spus, face o călătorie pentru a aduna material în vederea realizării unui nou tablou.

— Unde? Menajera îşi recăpătase stăpânirea de sine şi ridicându-şi bărbia îl înfruntă pe Michael cu hotărâre.

— Deşi eu consider că King greşeşte în ceea ce face şi i-am spus de câteva ori acest lucru, nu-ţi pot spune nimic Michael. Mi-am dat cuvântul.

Michael dădu din cap înţelegător respectând loialitatea Alvildei faţă de tatăl lui.

Se retrase sprijinindu-se de spătarul scaunului şi luându-şi mâinile de pe masă.

— Ştii foarte bine cât suntem de îngrijoraţi. Se poartă mai ciudat ca de obicei, mai ales dacă avem în vedere că vrea să vândă jocul de şah, Camelot. Nu-ţi cer să-ţi calci cuvântul dat tatălui meu, dar te rog să-mi spui tot ce poţi despre venirea lui şi despre ceea ce se întâmplă. Alvilda aşteptă până ce Cassidy puse o ceaşcă cu ceai pe masă în faţa ei şi una în faţa lui Michael. Privirea ei o urmări pe Cassidy întorcându-se spre măsuţa unde-şi lăsase ceaşca.

— Pot să spun doar atât: totul merge exact aşa cum a dorit King, cum a plănuit.

— Aşa se întâmplă de obicei, spuse Michael sec.

Ochii lui urmăreau cu interes privirile Alvildei îndreptate asupra lui Casiddy. Alvilda părea mulţumită.

— Absenţa lui King are o legătură cu Cassidy? O auzi pe Cassidy scoţând un sunet de uimire, dar el rămase cu privirile aţintite asupra Alvildei. Aceasta deveni deodată ţeapănă şi Michael înţelese că atinsese un punct sensibil. Dar ştia că Alvilda nu va recunoaşte nimic, deşi privirile ei confirmaseră ceea ce el bănuia.

Încercă să se ridice de pe scaun dar Alvilda îl opri, spunând:

— King se va întoarce peste trei zile. Atunci îţi va explica totul. În cazul în care vei mai fi aici.

— Voi fi în mod sigur. În ultimul timp King crede că vieţile noastre sunt ca nişte pânze nepictate pe care le poate mâzgăli el cum doreşte. Vreau să rămân pentru a-l convinge că preferăm să ne pictăm singuri tabloul vieţii, fără amestecul lui.

— Tatăl tău a împlinit şaptezeci de ani, Michael. Simte că începe să nu mai aibă prea mult timp la dispoziţie.

— Da şi eu am simţit acest lucru după ce am primit cel de al treilea fax de la el. Cred că ar fi cazul să încerci să dormi, Alvilda. Mai sunt câteva ore bune până dimineaţă, spuse el strângând uşor mâna bătrânei.

— Şi despre alarma de la grajduri ce ştii? Nu trebuie să chemăm poliţia?

— Nu este necesar. Nu au luat nimic şi voi avea grijă să nu aibă ocazia să încerce din nou. Mai înainte ca Alvilda să poată pune încă o întrebare, Michael se ridică şi se îndreptă spre Cassidy. Îi luă ceaşca cu ceai, o aşeză în chiuvetă şi îi spuse:

— Hai să mergem la culcare! Cassidy nu protestă şi porni înainte.

Când ajunse în capătul scărilor, unde nu putea fi auzită de Alvilda, spuse:

— Îţi imaginezi cum au sunat cuvintele tale în urechile domnişoarei Gump?

Îi cuprinse mijlocul şi porniră împreună să urce scările.

— Vrei să spui că nu sună bine ceea ce am spus? Nu mergem la culcare?

— Ba da. Dar aşa cum ai spus-o tu, părea că mergem împreună.

— Depinde doar de tine ca să fie aşa, spuse Michael oprindu-se şi privind-o adânc în ochi, cu o expresie plină de patimă. Dar Cassidy nu voia să ia hotărârea. Dorea ca el să aibă iniţiativa, să nu o lase pe ea să spună da sau nu.

Îl simţea mult mai experimentat ca ea şi era convinsă că el simţea toată dorinţa adunată în trupul ei, mai ales atunci când răspundea sărutărilor lui pătimaşe.

Pentru el era mult mai uşor să rostească anumite cuvinte. Avea mai mult curaj ca ea. Ea îşi comunica sentimentele cu ajutorul muzicii. Niciodată nu fusese încurajată să-şi exprime sentimentele şi emoţiile prin alte mijloace. Tatăl ei fusese un adept al ideii că un copil trebuie văzut şi nu auzit şi mama ei vitregă îl aprobase pe deplin. Michael aşteptă ca ea să găsească cele mai potrivite cuvinte.

Putea merge în camera ei singură sau putea fi alături de el pentru a petrece o noapte de vis în braţele lui. Putea alege. Se gândi că dacă îi era atât de greu să găsească cuvintele potrivite, atunci cel puţin îi putea arăta care era dorinţa ei.

Îşi aşeză mâinile pe pieptul lui şi apoi le lăsă să urce până pe umeri cu o mişcare tandră, simţind în acelaşi timp cum respiraţia bărbatului devenea din ce în ce mai precipitată. Îi cuprinse capul în mâinile ei şi i-l coborî blând. Gura lui era fierbinte şi mâinile lui se încordară în jurul trupului ei. Simţi cum începe să fie atrasă într-un vârtej al dorinţelor. Mult prea repede el se retrase,

îndepărtându-se de gura ei lacomă.

— Spune acele cuvinte, Cassidy. Am nevoie să aud acele cuvinte. Ochii lui erau aprinşi de dorinţă şi mâna şi trupul îi vibrau.

— Michael!

— Vorbele acelea, Cassidy! Vreau ca mâine dimineaţă să nu existe nicio confuzie.

Va trebui să-mi spui ceea ce doreşti. Ştia că dacă ea nu va fi în stare să rostească acele vorbe atunci el va reuşi s-o facă să le rostească. Simţea că nu era capabilă să suporte singurătatea camerei sale. Deodată simţi cum vorbele ţâşneau de pe buzele ei.

— Sărută-mă, Michael! Înlănţuie-mă cu braţele tale! Strânge-mă în braţe. Vreau să te simt alături de mine. În mine. Michael îşi ascunse capul în părul ei. Trupul lui era scuturat de un tremur de nestăpânit la auzul acelor cuvinte. Dorinţa ei rostită în cuvinte simple îl făcu să-şi piardă stăpânirea de sine. O ţinu strâns alături de el şi porni de-a lungul coridorului spre dormitorul său. Lumina de pe coridor dispăruse în urma lor când uşa se închise. Doar lumina tremurătoare a lunii scălda camera într-o ceaţă argintie. Dar era suficient. Michael se propti cu spatele de uşă vibrând încă în faţa dorinţei ei atât de limpede exprimată. Din acel moment, îşi spuse că se putea aştepta la orice din partea ei. Dar indiferent de ceea ce simţeau şi spuneau amândoi, el avea să înţeleagă care erau motivele pentru care ea se hotărâse să cedeze. Se desprinse de uşă. Era atât de aproape de ea, încât o putea atinge.

— Cassidy, după ce vom face dragoste, nu va mai exista cale de întoarcere. Nimic nu va mai fi la fel ca mai înainte între noi.

— Ştiu.

— Noi nu ne cunoaştem de prea mult timp.

— Ştiu şi asta. Încerci să mă avertizezi, Michael?

Acum, pentru că ai un răgaz de câteva minute, te temi că voi cere mai mult decât eşti tu dispus să oferi?

Nu aşteptă răspunsul lui.

— Nu-i nimic. Nu vreau să te aud că într-adevăr m-am purtat prosteşte. Trecu pe lângă el şi ajunse cu mâna pe clanţa uşii. Michael o cuprinse în braţe şi o trase la pieptul său.

— Eu sunt cel prost cu adevărat. O strânse în braţe cu putere şi o sărută pe gât.

— Te doresc atât de mult! De o eternitate! Pur şi simplu nu puteam să cred că aşteptarea mea a luat sfârşit. O căldură inexplicabilă i se revărsă în trup, când simţi trupul lui puternic strâns lipit de al ei.

— Cum ai putut să te îndoieşti de dorinţa mea? întrebă cu voce tremurătoare.

O strânse şi mai tare în braţe şi împingând-o uşor cu spatele în uşă, lipindu-şi trupul de al ei, o făcu să înţeleagă dorinţa ce creştea în el.

— Dovedeşte-mi! Fă-mă să te cred! Luptând cu nesiguranţa, cu lipsa ei de experienţă, simţea că ar fi preferat să moară decât să-l dezamăgească.

Coapsele lui Michael erau strâns lipite de ale ei şi se mişcau uşor. Cassidy îşi strecură unul din picioare între picioarele lui şi se lipi strâns de el, dorind să se contopească unul cu celălalt. Mişcarea ei îl făcu pe Michael să scoată un geamăt înfundat. Îl dorea tot mai aproape de ea, de trupul ei, se ridică pe vârfuri şi îşi lipi gura de a lui. Lumea se învârtea în jurul ei ameninţător, alungând temerile. Nu-i mai era teamă că nu va fi în stare să-i satisfacă dorinţele.

Trupul şi mintea îi erau asaltate de gânduri, de alte sentimente. Întreaga ei fiinţă ardea de o nevoie copleşitoare de a oferi plăcere şi de a primi la rândul ei aceeaşi plăcere. Protestă uşor când simţi cum Michael se desprindea din braţele ei. Îi scoase puloverul gros

trăgându-l uşor, peste cap, apoi îi scoase tricoul şi-i auzi murmurul de mulţumire când constată că nu mai purta nimic altceva pe ea.

Cassidy îşi aruncă pantofii din picioare şi cu degete tremurătoare începu să desfacă nasturii cămăşii lui Michael.

— Există un secret al cămăşilor americane pe care eu nu-l cunosc?

O voioşie cum nu mai cunoscuse Michael puse stăpânire pe el.

Sentimentul că şi în ea mocnea o dorinţă la fel de puternică ca a lui îl făcea să ardă în focul cotropitor al pasiunii. O ajută să desfacă nasturii cămăşii, apoi o smulse de pe el. Şi-o apropie cu un gest blând, şi când gurile lor se îngemănară, îi simţi sânii arzând pe pieptul lui dezgolit. Cassidy simţea cum se pierdea în plăcerea provocată de atingerea lui, de vraja produsă de trupul lui. Când o ridică în braţe şi o duse în pat nu protestă. Privirea ei nu-l slăbea în timp ce el îşi scotea şi restul hainelor. Niciodată nu se gândise că un bărbat putea fi cu adevărat frumos, dar văzând trupul puternic al lui Michael, dorinţa pe care o exprima acel trup bărbătesc, se lăsă cuprinsă de o admiraţie fără sfârşit.

Era atât de aproape de el încât îl putea atinge. Şi făcu acest gest cu simplitate.

Întinse mâna şi îşi plimbă degetele pe coapsele lui. Michael îi acoperi mâna gemând de durere şi plăcere, în acelaşi timp. Nedumerită, Cassidy încercă să-şi retragă mâna, dar Michael n-o lăsă.

— Nu pentru că n-aş dori atingerea mâinii tale am protestat. Dar încerc să mai rezist până când vei fi şi tu gata…

— Atât de mare este dorinţa ta? îl întrebă uimită. O luă şi mai strâns în braţe şi aşezându-se alături de ea pe pat îi luă capul în mâinile lui şi o privi adânc în ochi.

— Niciodată nu am dorit cu atâta patimă o femeie, aşa cum te doresc pe tine. Simt că ard de dorinţă. Sunt ca o bombă gata să explodeze.

— Dar nu fără mine!

— Va fi un vis, o vrajă! Pantalonii ei erau ultima barieră în calea unirii trupurilor lor. Michael trase de fermoar şi-şi strecură mâna între coapsele ei. Era caldă, moale, gata pregătită pentru a-l primi. Coapsele ei se ridicară nerăbdătoare şi mintea lui se întunecă de nevoia de a fi înăuntrul ei. Îi trase pantalonii în jos, cu nerăbdare şi-i aruncă deoparte. Dorea să simtă şi cea mai slabă aromă a trupului ei, să-şi lase mâinile să alunece peste pielea ei mătăsoasă, dar începea să-şi piardă controlul. Îşi lăsă trupul să alunece deasupra ei şi i se aşeză între picioare, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe obraz.

— Spune încă o dată, Cassidy! Spune acele cuvinte!

Îl simţea gata să pătrundă în ea, plin de dorinţă.

— Te doresc mult, Michael. Vreau să te simt în mine. Nu mă lăsa să aştept.

Ameţit de dorinţă, Michael era încă în stare să şi-o ţină în frâu pentru a nu fi prea grăbit. Trupul lui era acoperit cu roua unei transpiraţii fine în momentul în care pătrunse în moliciunea trupului ei. Gemu cu gura lipită de a ei. O sărută profund şi se lăsă prins de simfonia produsă de gemetele ei de plăcere şi de dansul ameţitor al coapselor ei. Când unghiile ei îi pătrunseră în spate, se lăsă definitiv prins în flăcările ce ameninţau să-i înghită pe amândoi.

Pasiunea îi purta tot mai adânc şi mai adânc, într-o lume necunoscută în care nu se mai aflau decât ei doi. Dorinţa îi îndemna să se cufunde în acea lume, să-şi unească trupurile într-un ritm perfect, până când lumea explodă în jurul lor.

Michael îşi afundă faţa în părul ei răvăşit şi trupul lui era încă cuprins de înfiorare, mult timp după ce tensiunea

ce îl stăpânise îndelung se domolise.

Inima îi lovea cu putere pieptul şi se simţea cuprins de o mulţumire totală, o fericire cum nu mai cunoscuse niciodată până în acel moment.

Conştient de greutatea trupului său se rostogoli alături de Cassidy, ţinând-o încă în braţe. Îi îndepărtă părul lipit de obrazul umed şi zâmbi.

Cassidy îi întoarse zâmbetul şi închise ochii, dar nu mai înainte ca Michael să citească o strălucire de mulţumire în adâncurile lor de culoare verde.

CAPITOLUL 7

Câteva lovituri o smulseră pe Cassidy dintr-un somn adânc.

De abia trezită, câteva momente nu reuşi să înţeleagă semnificaţia zgomotului care o trezise. Dacă Alvilda îşi păstra programul obişnuit, atunci era ora opt şi momentul pentru a începe o nouă zi cu o ceaşcă cu ceai pe care menajera insistă să i-o aducă în cameră. În câteva clipe Alvilda avea să bată din nou în uşă şi apoi avea să intre în cameră. Cassidy scoase un sunet de nedumerire amintindu-şi evenimentele nopţii trecute. Sări în sus ca şi când aşternutul era în flăcări. Privi de cealaltă parte aşteptându-se să-l vadă pe Michael întins în pat. Se prăbuşi pe pernă când înţelese că era singură în cameră. Se afla în camera ei. Şi nu era goală.

Nu avu timp să-şi imagineze cum ajunsese în patul ei când ultimele amintiri îi erau legate de Michael, de dormitorul şi patul lui.

Poate fusese doar un vis, un vis minunat, plin de vrajă. Îşi trecu mâna peste frunte apoi rămase nemişcată. Nu visase. Mirosul trupului lui Michael era prezent pe trupul ei şi totuşi nu-şi explică cum ajunsese în patul ei.

O altă bătaie în uşă fu urmată de o mişcare a clanţei

şi Alvilda păşi înăuntru ducând, ca de obicei, tava pe care se afla ceaiul şi o farfurie cu plăcinte din ovăz.

— Bună dimineaţa, domnişoară Cassidy! Cum te simţi în această dimineaţă?

Cassidy îşi trecu mâna prin părul ciufulit apoi încercă să se ridice, şi să se sprijine de tăblia patului. Îşi acoperi cu mare grijă, pieptul dezgolit trăgând de cearşaf.

— Minunat! Se pare că ai uitat de spaima pe care ai trăit-o în noaptea trecută, domnişoară Gump. Vocea lui Cassidy era slabă şi părea lipsită de viaţă.

Domnişoara Gump purta o rochie perfect călcată, din stambă albastră, părea enervant de bine dispusă şi deosebit de eficientă. Aşează tava pe măsuţa aflată în faţa ferestrei şi turnă ceaiul.

— Una din marile bucurii pe care le oferă traiul alături de familia Knight este aceea că nu ai momente de plictiseală. Cred că deja ai descoperit acest fapt, zise Alvilda aruncându-i o privire semnificativă.

Nu era uşor să-ţi păstrezi calmul şi să te porţi civilizat şi demn într-o asemenea situaţie; dar Cassidy încercă să nu se lase învinsă, strângând cearşaful la piept, primi ceaşca cu ceaiul fierbinte oferită de Alvilda, întrebându-se cum se va putea descurca cu ea având în vedere că una din mâini era deja ocupată cu păstrarea unei ţinute cât de cât demnă; oftă şi aşează farfurioara pe picior apoi ridică ceaşca cu grijă. Aproape că vărsă ceaiul pe ea când o auzi pe Alvilda spunând:

— Michael seamănă foarte mult cu mama lui, dar are destul din temperamentul tatălui său pentru ca viaţa să fie interesantă alături de el pentru femeia hotărâtă să-şi lege viaţa de a lui. Cassidy o privi pe Alvilda cu uimire.

— Dacă vrei să mă atenţionezi pentru a nu mă lăsa antrenată într-o relaţie cu Michael, cred că nu este necesar să-ţi dai osteneala. Ştiu că în curând va părăsi Anglia pentru a se întoarce în Montana.

— Doamne, copila mea! M-ai înţeles greşit. Ştiu că te gândeşti că poate ar trebui să nu mă amestec, dar vei descoperi că mi se întâmplă rar să nu fac aşa ceva. Am vrut doar să-ţi împărtăşesc din experienţa mea pentru a te folosi de această experienţă în momentul când te vei întâlni şi cu ceilalţi membri ai familiei.

Ceaiul porni pe altă cale decât cea firească şi Cassidy tuşi de câteva ori pentru a-şi reveni. În timp ce încercă să-şi recapete respiraţia, căută o cale de a o face pe Alvilda să înţeleagă care erau adevăratele relaţii între ea şi Michael.

Şi poate ar fi reuşit dacă Alvilda nu ar fi bătut-o în spate cu putere.

Ajutorul menajerei puse capăt tusei dar ceaiul se împrăştie aproape în întregime pe pat. Cassidy redresa ceaşca pe farfurie şi încercă să-şi liniştească nervii.

— Cred că ai o părere greşită în privinţa prezenţei mele în această casă. Nu voi fi o prezenţă permanentă în viaţa lui Michael. Mi-a oferit un adăpost, până ce mă voi hotărî ce să fac cu casa de la Chartridge. În schimb eu l-am ajutat să-l caute pe King. Asta-i tot.

— Eu ştiu foarte bine care sunt motivele prezenţei sale aici, domnişoară Cassidy.

Bea ceaiul, te rog. Tânărul Michael te aşteaptă în sufragerie şi te sfătuiesc să cobori repede, altfel nu vei mai găsi plăcinte de ovăz. Cassidy nu încercă să o reţină pe Alvilda pentru a explica relaţia ei cu Michael. Toţi aveau să înţeleagă în momentul în care ea avea să plece la Londra. Îşi sprijini capul de tăblia patului şi oftă din greu. Trebuia mai întâi să-şi limpezească câteva lucruri în ceea ce o privea pe ea. Trebuia să ia câteva hotărâri.

King urma să se întoarcă în curând şi Michael avea să plece şi el spre ferma lui din Montana. Cele câteva ore pe care le petrecuse în braţele lui Michael nu schimbaseră nimic în viaţa ei, doar aveau să constituie amintiri minunate pe care să le poarte în suflet când avea să se

întoarcă la Londra.

Îşi făcu duş, se îmbrăcă şi-şi spuse că sosise momentul să nu se mai amăgească şi să privească adevărul în faţă. Îşi pierduse tatăl. Domeniul de la Cartridge îi aparţinea lui Derek. Nu putea schimba nimic în această privinţă, dar putea încă să facă ceva pentru Nougat. Vizita ei la *Sparrow Farms* îi dăduse o idee în această privinţă, Alvilda se înşelase. Michael nu o aşteptă în sufragerie. Se afla chiar în capătul scărilor când ea coborî. Simţi cum trupul începea să-i vibreze sub privirile lui care o urmăreau coborând treptele. Se abţinu cu greu să nu-şi aranjeze puloverul sau să-şi treacă mâna prin păr.

— Este o ruşine! murmură Michael când ajunse lângă el

— Ce anume? Braţul i se strecură în jurul mijlocului ei şi o trase spre sine. O sărută cu lăcomie. Ridică repede capul şi o privi.

— Este o ruşine să acoperi trupul tău atât de frumos cu atâtea haine. Şi ea ar fi putut spune acelaşi lucru despre el, deşi nu se putu abţine să nu observe cât de bine i se potriveau blugii pe coapse. Îşi aşeză braţele pe umerii lui surprinzând-o şi pe ea dar şi pe Michael cu acest gest.

— Acesta e motivul pentru care m-am trezit fără cămaşă de noapte în această dimineaţă?

— Da. A fost necesar şi ultimul strop de cavalerism de care dispun pentru a te duce în camera ta, când de fapt eu doream din tot sufletul să te păstrez alături de mine. Toate celelalte cinci zile. Dar, Alvilda a trăit cel mai teribil şoc din viaţa ei când seara trecută a tras cu puşca în tavan şi m-am gândit să nu-i ofer încă unul asemănător prin descoperirea patului tău gol la ora ceaiului de dimineaţă. Ar fi intrat în panică bănuind că ai fost răpită şi ar fi chemat poliţia.

O ridică de pe treptele pe care se afla şi o puse alături de el pe podea.

— Ca să-ţi dovedesc cât de frumos mă port cu femeia vieţii mele, întâi te voi duce să serveşti micul dejun după care te voi lua.

— Mă vei lua? Michael nu fi nesuferit! Doar nu ai de gând să-mi cer să mă dezbrac în sufragerie.

La naiba! I-ar fi plăcut o asemenea idee şi mai ales îi plăcea tonul ei amuzat.

Zâmbind, îi atinse vârful nasului cu degetul.

— Nu sunt nesuferit, porumbiţa mea britanică. Am vrut să spun mai înainte de a te lua cu mine într-o nouă călătorie.

— Da, am uitat de limbajul tău american. N-am înţeles că, de fapt, plănuiai să mă iei… la o plimbare.

— Vom merge într-o mică călătorie. Îl vom vizita pe avocatul tatălui meu.

— De ce? Michael tocmai se pregătea să răspundă, dar auzi soneria de la uşa de la intrare. Cassidy privi spre uşă şi Michael o urmări şi el pe Alvilda care se pregătea să răspundă. Deschise uşa, dar de unde se aflau, nici Michael şi nici Cassidy nu-i putea vedea pe cei aflaţi la uşă. Alvilda deschise şi cei doi auziră exclamaţia ei de uimire.

— Clive, nici n-am ştiut că Michael te-a chemat?! Cărui fapt datorăm plăcerea de a vă avea în mijlocul nostru, domnule Pembroke?

Cassidy şi Michael schimbară priviri îngrijorate şi ascultară glasul şefului poliţiei.

— Din câte am aflat, sora domnului Pembroke, domnişoara Harrold este oaspetele acestei case. Crezi că poate răspunde la câteva din întrebările mele?

Alvilda ezită, apoi deschise larg uşa şi le făcu semn să intre. Făcu un pas înapoi şi aruncă o privire în direcţia în care se afla Cassidy.

— Domnul şef al poliţiei este aici şi vrea să-ţi vorbească, domnişoara Cassidy.

Michael o opri pe Cassidy când ea încercă să facă

câţiva paşi înainte.

— Invită-i pe domni în salonul de dimineaţă. Domnişoara Harrold va sosi imediat.

— Prea bine, domnule. Cassidy o urmări din priviri pe Alvilda şi pe cei doi bărbaţi până când dispărură.

— De ce nu ai vrut să le vorbeşti, acum? O luă de braţ şi o conduse în sufragerie.

Închise uşa în urma lor.

— Şeful poliţiei este aici în misiune oficială.

— Ce te face să crezi acest lucru?

— Clive şi menajera tatălui meu au fost prieteni foarte apropiaţi ani în şir. Felul cum s-a purtat cu Alvilda m-a făcut să cred că este aici în misiune oficială.

Având în vedere că este însoţit de încântătorul tău frate vitreg, nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi imaginezi despre ce anume este vorba. Cassidy se lipi cu spatele de perete.

— Nougat!? Michael dădu din cap.

— Dacă Derek a adus poliţia înseamnă că vrea să se folosească de drepturile conferite de lege. Înseamnă că în această dimineaţă plănuieşte s-o ia pe Nougat.

— Da, ai dreptate. Dacă Derek ar fi întârziat încă o zi nu ar mai fi găsit-o pe Nougat aici. Am făcut un plan. Doar că am nevoie de puţin timp.

— Ce aveai de gând să faci?

— Îţi aminteşti de *Sparrow Farms*?

— Sigur că da! Şi ce-i cu asta?

— Aş fi vrut să merg să-i cer adăpost pentru Nougat.

— Este o idee minunată, dar acum… Michael auzi paşii Alvildei în holul de la intrare şi înţelese că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Se aplecă asupra lui Cassidy proptindu-şi braţele de perete, de o parte şi de alta a ei.

— În timp ce tu stai de vorbă cu Pembroke şi cu şeful poliţiei, o voi lua pe Nougat la o mică plimbare, cu permisiunea ta, murmură el. Chiar dacă ar avea Clive

ordin s-o ia pe Nougat la Chartridge nu i-ar fi de niciun folos.

— Unde o vei duce? întrebă ea plină de speranţă.

— Deocamdată, în pădure. Până când vor pleca oaspeţii noştri. Apoi o voi aduce din nou la grajduri. Vom telefona domnului Sparrow şi dacă el este de acord să o găzduiască temporar, o vom duce acolo. Se îndepărtă de Cassidy în momentul în care Alvilda intră în încăpere. Se vedea limpede că nu era încântată să-l vadă pe prietenul ei în asemenea condiţii.

— Dacă crede că le voi oferi ceai şi gogoşi, şeful poliţiei se înşală amarnic!

Michael îi făcu un semn discret cu ochiul lui Cassidy apoi se întoarse pentru a o agita şi mai mult pe Alvilda.

— Nu este vina lui Clive. Îşi face meseria, şi el. Doar atât.

— Foarte bine. Să-şi facă meseria, dar nu aici. Te aşteaptă, spuse ea întorcându-se spre Cassidy. Aceasta se îndreptă şi zâmbi.

— Nu-ţi face griji, Alvilda! Totul va fi bine.

Trei ore mai târziu Cassidy intră în grajduri. Boxa în care fusese adăpostită Nougat era tot goală, când îi însoţi pe şeful poliţiei şi pe fratele ei vitreg într-o vizită pentru a se convinge că Nougat nu se află acolo. Derek nu crezuse când Cassidy îi spusese că Nougat nu se afla la *„Reşedinţa cavalerului”*, dar el insistase să se convingă. Fusese încântată când observase că Michael le ceruse băieţilor de la grajduri să schimbe paiele şi să golească cutia pentru nutreţuri.

Nici nu se observa că acea boxă fusese ocupată în ultimul timp. După ce Derek se convinse că Nougat nu se afla acolo, şeful poliţiei îşi ceru scuze pentru că-i răpise timpul. Cassidy zâmbi când îşi aminti cum îl privise şeful poliţiei pe Derek şi se plânsese că propriul său timp liber

fusese irosit.

Zâmbetul lui Cassidy dispăru când îşi aminti privirea plină de ură pe care i-o aruncase Derek când ieşiră de la grajduri. Era cumplit de furios când înţelesese că Nougat nu se afla acolo şi cercetase grajdurile în amănunt, chiar şi în acele locuri unde nu putea fi adăpostit un cal. Stând în dreptul uşii principale a grajdurilor, Cassidy privea spre pădure. Era pentru a doua oară în mai puţin de douăsprezece ore când îl aştepta pe Michael să se întoarcă la grajduri.

Şi din nou nu putea pleca în căutarea lui pentru simplul motiv că nu avea nici cea mai vagă idee în ce direcţie pornise acesta. Se plimba prin faţa grajdurilor cu pas nervos şi era convinsă că se întâmplase ceva neaşteptat, ceva rău care-l împiedica pe Michael să se întoarcă. Era imposibil, dacă nu chiar caraghios să creadă că Michael căzuse de pe cal, în timpul plimbării prin pădure.

Michael era obişnuit cu automobilele. Probabil că exista un alt motiv care-l împiedicase să se întoarcă. Şi într-adevăr exista un motiv pe care Cassidy îl află cu o oră şi jumătate mai târziu când Michael intră la grajduri, fără cal.

— Doamne, Michael! Unde ai fost? Aproape mi-am ieşit din minţi de spaimă!

Nu ştia dacă trebuia să-l sărute sau să-l zgâlţâie zdravăn. Spuse doar atât:

— Eşti un bărbat foarte ciudat.

— Dar şi tu mă iubeşti la nebunie.

— Da, la nebunie. Eşti cu adevărat cel care mă scoate din minţi. Eram o persoană relativ normală până în clipa în care te-am întâlnit pe tine. Ce-ai făcut cu Nougat?

— Se simte minunat, şopti el şi o sărută pe gât. Era mult mai interesat să savureze aroma trupului ei decât să vorbească despre cal. Cassidy îi rosti numele cu enervare

dar şi cu glasul femeii care se predă, care capitulează. Michael se hotărî să-i domolească neliniştea. Seducţia avea să urmeze mai târziu, dar nu foarte târziu. Continuă să o ţină strâns în braţe şi-i povesti:

— Am hotărât s-o duc pe Nougat la ferma domnului Sparrow ca să fiu sigur că, în cazul în care încântătorul tău frate vitreg ţine grajdurile sub observaţie, Nougat n-ar avea de suferit. Mi-am făcut griji crezându-l atât de deştept şi n-am vrut să risc. Am legat-o pe Nougat de un copac în pădure lângă casa paznicului şi am dat un telefon domnului Sparrow. Am fost nevoit să sparg un geam, fapt ce nu-l va încânta pe tata, dar nu puteam ajunge la telefon în alt fel. Sparrow nu a cerut nicio explicaţie. Datorită admiraţiei pentru tatăl meu şi a farmecului tău a consimţit să trimită un camion care s-o ia pe Nougat şi s-o ducă la ferma lui.

— Voi lua legătura cu el, spuse Cassidy cu ochii strălucind de bucurie. Şi voi trimite bani pentru întreţinerea lui Nougat când voi ajunge la Londra.

Mulţumesc, Michael! Eram îngrozită de ideea că Nougat îşi va sfârşi zilele în curtea unui parlagiu, zise Cassidy îmbrăţişându-l pe Michael. Dar acesta nu-i înapoie îmbrăţişarea. Văzu cum braţele lui alunecau de pe trupul ei şi cum pumnii lui se strângeau cu furie. Îşi luă braţele din jurul gâtului său şi-l văzu cum se uită la ea cu priviri întunecate, acuzatoare.

— Michael?! Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

— Tot mai vorbeşti de plecarea ta la Londra după noaptea care a trecut?

Ar fi dorit să facă doi paşi înapoi, pentru a pune o oarecare distanţă între ei.

Pentru a se pune la adăpost de forţa furiei lui. Totuşi rămase nemişcată.

De data aceasta nu avea s-o mai acuze că fuge din faţa unei lupte.

— Ai de gând să renunţi la ferma ta din Montana şi să te muţi în Anglia după cele întâmplate noaptea trecută?

— Bineînţeles că nu!

— Atunci, eu de ce n-am dreptul să-mi reiau viaţa în Londra? Nimic nu s-a schimbat, chiar dacă ne-am petrecut noaptea în acelaşi pat.

— La dracu', Cassidy! Cum poţi vorbi în felul acesta? Noaptea trecută a schimbat totul. Michael îşi dădu seama de înţelesul acelor cuvinte imediat ce le rostise. În noaptea ce trecuse, făcuse dragoste şi totul era altfel decât în alte ocazii, cu alte femei. Era o diferenţă pe care dragostea o aduce. O iubea. Era îndrăgostit.

— Michael? Ce se întâmplă?

Cassidy se apropie şi mai mult de el, speriată de expresia întipărită pe chipul lui.

Michael scoase un sunet care părea mai mult un geamăt deşi ar fi vrut să fie râsul unui bărbat îndrăgostit. Totul era ciudat. Doar sentimentele lui pentru ea erau corecte, adevărate, ireversibile. Dacă nu făcea ceva, dacă nu acţiona, între ei avea să se aştearnă un ocean. Incapabil s-o privească fără a o atinge porni spre boxa rămasă goală în urma plecării lui Nougat şi-şi aşeză mâinile pe uşile boxei.

De-a lungul vieţii lui întâlnise destule momente dificile, dar nimic nu fusese atât de complicat ca acel moment în care înţelesese că s-a îndrăgostit de o femeie care trăia de cealaltă parte a lumii, faţă de locul în care se afla căminul său.

Avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea că pentru prima dată în viaţă se îndrăgostise. Avea nevoie nu numai de timp. Trebuia să găsească o rezolvare pentru problemele amândurora. Şi ce era mai grav, era că nu putea gândi în prezenţa ei. Când se afla în preajma lui era tot numai sentiment, lipsit de raţiune.

Îl ajutase să cunoască sentimentul.

Nu o auzise când îl urmase, dar o simţea în spatele lui. Îi simţi mâna atingându-i braţul şi dorinţa izbucni violent în trupul lui. Dorinţa şi teama, o combinaţie ciudată, îi ardeau trupul. Ştiuse cum să înceapă jocul dar nu mai ştia cum să-l continue.

— Michael? Luptând cu frica că s-ar putea s-o piardă se întoarse şi o cuprinse în braţe. Gura lui îi acoperi buze cu sălbăticie, bucurându-se de răspunsul pătimaş, de respiraţia ei domoală. Mâinile lui aspre, puternice, erau tandre şi totuşi îi provocau durere şi, în strânsoarea lor exista o disperare fără seamăn.

Cu un geamăt de nerăbdare îşi vârî mâinile pe sub puloverul ei. Trupul îi era scuturat de fiorii dorinţei când simţi sânii mătăsoşi umplându-i mâinile.

Câţiva cai băteau din copite agitaţi, dar Cassidy nu-i auzea, Nu-şi mai făcea griji nici în privinţa gândurilor pe care le avusese Michael cu câteva minute mai devreme. Nu mai era conştientă decât de dorinţa ce năvălise în trupul ei. Nu se mai putea gândi decât la Michael. Capul i se învârtea şi se lăsă strânsă în braţele lui puternice, Mâinile lui îi ridicau fusta şi-i strângeau coapsele fierbinţi. Gemu de aşteptare când simţi mâinile lui cuprinzându-i pulpele şi lipindu-se strâns de trupul ei.

— Michael? murmură ea. Michael tresări violent şi dorinţa se abătea asupra lui cu o forţă de necrezut. Nu mai putea aştepta. Simţea că ar fi putut exploda dacă nu o avea atunci. Deşi mintea îi era concentrată numai asupra ei, îşi aminti totuşi unde se afla. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie văzuţi de unul din băieţii care lucrau la grajduri. Îşi strânse mâinile în jurul trupului ei şi-i şopti:

— Pune-ţi picioarele în jurul coapselor mele.

— Ce spui? întrebă ea încercând să-şi revină din ameţeala pasiunii care o copleşise.

— Nu te pot lăsa să pleci pentru a ajunge acolo unde dorim amândoi.

Când văzu ezitarea ei, o sărută şi o ridică şi mai sus şi mâinile lui îi susţinură fesele. Îşi înfăşură picioarele în jurul coapselor lui.

Se agăţă de umerii lui, îi mângâia şi se simţea ca o liană. Dorinţa ei nu mai avea limite, dorinţa ei pentru trupul bărbatului care o ţinea în braţe era nesfârşită.

Michael o duse în camera aflată la unul din capetele grajdului unde se ţineau şeile şi frâiele. Mirosea a piele şi a ulei pentru piele. Lumina se filtra printr-o ferestruică şi nu din lumânări romantice. Nu exista nici măcar un pat ci numai o şa aşezată pe un cadru de lemn. Dar niciunul dintre ei nu luă în seamă toate acestea. Michael o aşeză pe şa şi coapsele ei erau strâns unite cu ale lui. Sunetele ei calde îl scoteau din minţi; degetele ei se mişcau de-a lungul trupului său şi-l făceau să nu mai aibă decât o singură dorinţă. Să fie înăuntrul ei.

Gura lui era strâns lipită de a ei şi părea să nu se poată depărta de ea. Nu-şi putea înlătura mâinile de pe trupul ei. Nu se mai putea stăpâni. Trebuia s-o aibă în momentul acela sau să-şi piardă şi puţina raţiune care-i mai rămăsese.

Îşi îndepărtă gura de buzele ei lacome şi-i trase puloverul peste cap. Nu mai purta nimic pe sub el. Îşi coborî capul şi-i prinse sânii în mâini, gura lui se juca cu ei, cu căldura şi cu feminitatea lor. O fulgerau dureri cumplite în spate şi respira cu lăcomie, trăgând aerul în plămâni în timp ce o infinitate de senzaţii se abăteau asupra ei.

— Michael! Te rog!

— Curând! Curând!

— Acum, te rog!

Îşi scutura capul şi-şi strângea coapsele cu şi mai mare putere în jurul coapselor lui. Îşi smulse cămaşa dorind să simtă goliciunea trupului ei pe trupul lui gol. Îşi plimbă mâna pe mijlocul spatelui ei şi o trase cu putere la

pieptul lui.

Un geamăt de plăcere şi de aşteptare îi izbucni din gât şi luptă cu sine să nu-şi piardă minţile din cauza pasiunii ce-l copleşise. Dorea mai mult. Trebuia să fie şi mai aproape de ea. Avea nevoie de ea. Trupul lui era tot numai o durere, numai dorinţă pentru a-şi găsi izbăvirea alături de femeia aflată în braţele lui.

Susţinând-o cu o mână, cu cealaltă îndepărtă ultima bucată de mătase rămasă sub fusta ei. Blestemă neîndemânarea degetelor sale şi reuşi să-şi desfacă fermoarul pantalonilor. Când reuşi să se elibereze din strânsoarea lor gemu privind-o în ochi pe Cassidy. Ochii ei străluceau cu pasiune, buzele ei moi erau uşor depărtate şi zâmbeau blând, uimite, când văzură privirea lui înflăcărată.

— Cassidy! Era un murmur de plăcere şi o rugăminte.

— Dacă nu mă iubeşti acum, aici, voi muri de dorinţă. Genele ei lungi coborâră când îl simţi pătrunzând în ea, cu trupul tremurând violent.

— Nu! Nu închide ochii! Deschide-i! Întâlni privirea lui înflăcărată şi nu şi-o luă din; ochii lui când îi simţi coapsele mişcându-se ritmic pentru a completa unirea trupurilor lor. Picioarele ei erau înfăşurate în jurul trupului său şi mâinile i se strângeau convulsiv de umerii lui, cu fiecare din mişcările bărbatului.

O căldură pârjolitoare îl bântuia şi se mişcă din ce în ce mai repede încercând să domolească acel foc. Buzele lui i se lipiră pătimaş de gât, în timp ce capul ei era căzut pe spate şi trupul i se mişca în căutarea plăcerii.

Când îi simţi trupul strângându-se convulsiv în jurul coapselor lui, înţelese că nu mai putea prelungi acele momente de plăcere în ciuda dorinţei lui.

Gemetele ei, când se lăsă cu totul pradă pasiunii şi plăcerii îl făcură să nu se mai poată controla şi amândoi se

prăbuşiră epuizaţi, eliberaţi.

CAPITOLUL 8

În acea dimineaţă nu au ajuns în biroul avocatului. Când intrară în casă, Alvilda îi anunţă cu un ton ce nu admitea comentarii că prânzul era gata.

Deşi ea ar fi vrut să-i vadă intrând direct în sufragerie, Cassidy îşi ceru scuze şi se îndreptă spre camera ei pentru a se schimba. Fusta ei răspândea un miros puternic de ulei de şa, miros ce intrase adânc în ţesătură. Puloverul era şi el suficient de şifonat pentru a atrage atenţia menajerei. Dintre puţinele lucruri de îmbrăcat pe care şi le adusese cu ea, alese o rochie de culoarea fildeşului pe care o strânse în jurul taliei cu o curea de piele.

Pentru că Michael insistase să-l însoţească în vizita pe care urma să o facă avocatului, se gândise că trebuia să se îmbrace cu ceva mai elegant. Trebuia să se întoarcă la Londra cât mai curând, dacă nu pentru alt motiv, cel puţin pentru a-şi reîmprospăta garderoba.

Mâinile ei se opriră în timp ce-şi punea un cercel mare, rotund, de aur, în ureche. Îşi întâlni imaginea reflectată în oglindă şi citi durerea din privirile ei la gândul că urma să părăsească *„Reşedinţa cavalerului”* şi mai ales pe Michael.

Închise ochii amintindu-şi de plăcerile pe care le împărtăşiseră în cămăruţa de la grajduri. Mai putea trăi fără vraja ce se ţesuse între ei? Scurta lor poveste de dragoste avea să se sfârşească. Ştiuse acest lucru de la început şi cu toate acestea se lăsase pradă dorinţei care o cuprindea ori de câte ori îl vedea, şi se afla alături de el. Deschise ochii şi aruncă propriului său chip o privire îndurerată. O durea chiar şi atunci când nu se afla în preajma ei. Gândul că urma să reînceapă viaţa fără ca el

să-i mai fie în preajmă era greu de suportat. Se întreba cum avea să izbândească. Ştia că în momentul întoarcerii ei la Londra şi al plecării lui Michael în Montana, nu mai avea de ales şi trebuia să se descurce singură.

Îşi aşeză mâinile pe piept şi simţi cum inima i se strângea de durere în faţa sorţii potrivnice. Doar timpul ar fi putut avea puterea să vindece acea durere.

Avea sentimentul că n-ar fi putut să supravieţuiască despărţirii de Michael. Nici măcar nu părăsise Anglia şi ea deja suferea cumplit. Deschise ochii larg şi gemu de durere, ca un osândit la chinurile cele mai cumplite. Ştia de ce toate acele gânduri şi dureri o încolţiseră şi de ce nu suporta gândul că ar mai putea trăi fără el. Se îndrăgostise.

Aceasta era singura explicaţie. Nu înţelegea cum se întâmplase şi nici când.

Trăise cu convingerea că iubirea era ca o floare ce creştea încet, între un bărbat şi o femeie, pe măsură ce se cunoşteau mai bine. Îl cunoştea pe Michael doar de patru zile. Era greu de imaginat că putea să nutrească sentimente atât de adânci pentru un om pe care îi cunoştea doar de câteva zile. Trupul ei ştiuse înainte ca mintea să înţeleagă. Nu ar fi făcut dragoste cu el niciodată dacă nu l-ar fi iubit.

Se aşeză pe marginea căzii mişcându-şi buzele dureros. Avea nevoie de timp pentru a se gândi la toate acestea. Avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu descoperirea teribilă care avea să-i influenţeze întreaga viaţă.

Auzi o bătaie nerăbdătoare la uşa de la baie.

— Cassidy, grăbeşte-te! Alvilda va începe să stângă masa dacă nu coborâm în câteva minute. Dar ea nu era pregătită să dea ochii cu el. Michael ciocăni din nou.

— Cassidy, s-a întâmplat ceva? Tonul lui relaxat, vesel, devenise îngrijorat.

— Mă simt perfect. Numai câteva minute şi sosesc.

„Sau cel puţin o oră!” se rugă ea în gând fără speranţă că s-ar putea ca dorinţa să i se împlinească. Dar Michael nu era mulţumit de răspunsul primit. Nici nu mai bătu la uşă, ci intră direct. Văzând-o aşezată pe marginea căzii şopti:

— Dacă vrei să faci o baie, cred că este mai bine să-ţi scoţi hainele.

În primul moment nu-i luă în seamă vorbele, ci îşi plimbă privirea pe trupul lui. Se schimbase şi el şi îmbrăcase un costum, de culoare albastru-închis, cămaşă albă şi o cravată de culoare albastru-deschis cu dungi albe.

— Pentru ce eveniment te pregăteşti?

— Aceasta este ţinuta mea când îmi vizitez avocatul.

— Sper că nu ţi-ai pus prea mari speranţe în ceea ce poate face acesta. Am întâlnit mulţi reprezentanţi ai acestei bresle foarte reţinuţi şi muţi ca peştii.

— Am epuizat toate celelalte alternative. Sper să ştie el locul unde se află King. Şi pentru că tot îl vizităm, vreau să-i cer sfatul şi în privinţa calului tău.

Făcu încă câţiva paşi spre ea şi spuse din nou:

— Dacă am fi singuri în casă ţi-aş scoate hainele de pe tine. Eşti palidă. Ce se întâmplă? Nu te simţi bine?

— Am vrut să mă odihnesc câteva clipe înainte de a coborî, răspunse Cassidy, ridicându-se de pe marginea căzii.

— Înţeleg ce simţi. O mângâie pe obraz.

— Doamne, de câte ori nu am vrut să mă odihnesc şi eu, să-mi trag respiraţia, din momentul când te-am întâlnit. Spune-mi, ce se întâmplă cu tine, de arăţi ca şi când ţi-ai fi pierdut cel mai bun prieten?

Cassidy reuşi să zâmbească. Era atât de aproape de el şi simţi cum îşi pierduse definitiv inima în faţa lui.

— Cred că-mi este foame. Michael continuă s-o privească şi după ce ea trecuse de el şi ieşise din baie. Nu

credea în scuza ei transparentă. Privirea aceea îndurerată nu putea fi cauzată. De foame, ca şi paloarea aceea nefirească.

În cele din urmă avea el să descopere motivul acelei nelinişti. Mai întâi avea s-o întrebe politicos. Dacă nu reuşea să afle nimic, atunci era hotărât să insiste.

Alvilda preparase o masă deosebit de substanţială asemănătoare unui banchet pentru zece persoane şi nu unui prânz obişnuit pentru trei. Pe masă puteai vedea şuncă cu sos de mere Somerset, cartofi noi, trei feluri de legume, un pahar cu vin alb pentru Cassidy şi unul şi mai mare pentru Michael. După ce schimbară priviri nedumerite, Michael şi Cassidy se aşezară la masă şi începură să mănânce sub privirile atente ale Alvildei. Conversaţia şi aşa lipsită de vioiciune, părea să adoarmă în momentul în care privirile lui Cassidy şi ale lui Michael se întâlneau.

Niciunul dintre ei nu observa aerul de mulţumire cu care îi privea Alvilda.

La jumătatea mesei, Michael o anunţă pe Alvilda:

— Eu şi Cassidy nu vom servi cina acasă. Nu pentru că vom fi foarte înfometaţi după un asemenea prânz, dar pentru că doresc să servim cina în oraş.

— Noi doi? îl privi Cassidy mirată.

— Da, noi doi.

— De ce?

— De ce nu?

— Este o idee minunată, interveni Alvilda. Michael tăie o felie subţire de şuncă.

Ridicând capul din farfurie văzu privirea nedumerită a lui Cassidy.

— Sunt curios să văd cum arăţi la lumina lumânărilor.

— Sunt sigură că Alvilda ar putea să ne ofere câteva lumânări pentru cină, murmură Cassidy când întâlni privirea lui cercetătoare. Alvilda se ridică de pe scaun.

— N-ar fi acelaşi lucru, domnişoară Cassidy. Începu să strângă masa şi continuă să vorbească.

— Pentru că veţi fi în Wells vă recomand restaurantul *Bishop's Kitchen*, la hotelul *Shwan.* Este foarte plăcut. Romantic. Serviciul este ireproşabil şi mâncarea delicioasă.

— Vorbeşti de parcă ai fost acolo. Te-a invitat prietenul tău Clive? întrebă Michael.

Alvilda îşi îndreptă brusc atenţia asupra feţei de masă spre veselia lui Cassidy şi a lui Michael. Scutura firimituri inexistente şi obrajii îi erau îmbujoraţi, în cele din urmă ridică capul şi spuse bine dispusă:

— Ştiţi cum şi-a căpătat oraşul Wells numele? Odată, demult, erau foarte multe fântâni acolo. Pelerinii călătoreau din cele mai îndepărtate colţuri pentru a bea din apa acelor fântâni, apă despre care se spunea că ar fi vindecat toate suferinţele.

— Trebuie să ţinem minte să bem şi noi apă din Wells, îi atrase Michael atenţia lui Cassidy. Cassidy se îndoia că suferinţele ei ar fi putut fi alinate de apa aceea, dar zâmbi către Michael. Văzându-i zâmbetul, Michael se gândi că văzuse mai multă bucurie chiar şi la calul său favorit când îi oferise un măr.

— Cassidy, este timpul să mergem! hotărî el. Târziu, după-amiază, Cassidy se simţea ca şi când ar fi participat la un maraton. Mai întâi opriseră la *Sparrow Farms* aşa încât Cassidy să aibă posibilitatea să vadă singură condiţiile în care era adăpostită Nougat la fermă. Când dori să discute condiţiile materiale şi obligaţiile ei privind îngrijirea lui Nougat, domnul Sparrow o anunţă că totul fusese aranjat de domnul Knight. Mai înainte de a putea să întrebe ce reprezentau acele aranjamente, fură invitaţi la ceai de doamna Sparrow.

De data aceasta îi aşteptase şi pregătise un ceai deosebit, cu prăjituri, gogoşi, tarte cu fructe şi sandvişuri

cu castraveţi. Deşi Michael şi Cassidy simţeau că ceea ce li se oferea era prea mult având în vedere prânzul Alvildei, niciunul dintre ei nu refuză să guste din fiecare din preparatele doamnei Sparrow care, când auzise protestele lor, le aruncase câte o privire îndurerată. Urcară din nou în maşină şi porniră spre Wells. Cassidy încercă să aducă vorba despre Nougat, dar Michael refuză s-o lase să vorbească.

— Ai auzit ce a spus domnul Sparrow. Nougat este în mâini bune.

— Dar Nougat nu este în grija ta. Nu este responsabilitatea ta. Îmi place să mă ocup singură de problemele mele.

— Va trebui să te obişnuieşti să mă laşi pe mine să mă ocup de problemele tale. Şi cred că acum este momentul cel mai potrivit pentru acest început. Şi zâmbind îi spuse cu un ton consolator:

— Dacă doreşti să-ţi păstrezi sentimentul de independenţă, poţi plăti masa în seara aceasta. Cassidy oftă şi simţi nevoia să desfacă cureaua pe care o purta.

— Cum te poţi gândi la cină? După prânzul Alvildei şi ceaiul doamnei Sparrow mă îndoiesc că voi fi în stare să mănânc ceva în următoarele două zile.

Ajunseră la Wells cu o jumătate de oră mai devreme decât era stabilită întâlnirea lor cu avocatul. Aşa încât porniră să facă o scurtă plimbare.

Deoarece catedrala din Wells se afla chiar în apropierea clădiri în care-şi avea biroul avocatul, se plimbară în jurul vechii construcţii medievale. Aveau încă timp liber aşa încât se îndepărtară şi spre ruinele palatului episcopal.

— Ultima dată când am fost aici eram elevă şi am fost într-o excursie şcolară, dar nimic nu s-a schimbat de atunci.

— Este atât de important pentru tine ca totul să

rămână neschimbat? o întrebă Michael oprindu-se şi privind-o atent.

Surprinsă de întrebarea lui, Cassidy se grăbi să răspundă:

— Având în vedere felul în care-mi câştig existenţa nu cred că este cazul să-mi pui o asemenea întrebare. Nu ştiu niciodată ce-mi va aduce următorul angajament.

— Da, dar totdeauna ai avut casa de la Chartridge unde te puteai întoarce ştiind că acolo era căminul tău.

— Acesta e motivul pentru care încerci să mă convingi să atac testamentul tatălui meu? Crezi că am nevoie de Chartridge pentru a mă simţi în siguranţă?

— Vorbeşti de parcă ceea ce vreau să fac aş face-o de dragul meu. Aş încerca să recâştig căminul tău pentru tine dacă aş şti că ai nevoie de el.

— Tatăl meu era cel care-mi oferea sentimentul de securitate.

Tatăl meu reprezenta tot ceea ce mă lega de Chartridge. Fără el căminul meu nu mai este acolo. De fapt, n-a mai fost căminul meu de ani de zile.

Punând mâna pe braţul lui, Cassidy continuă:

— Michael, nu-mi datorezi nimic. Dacă încerci să recâştigi domeniul de la Chartridge sperând că în felul acesta îmi poţi oferi un sentiment de siguranţă după plecarea ta, nu te agita în zadar. De mulţi ani mă întreţin singură, fără niciun ajutor de la Chartridge. Poţi pleca cu conştiinţa liniştită.

Pumnii lui se încleştară din nou. Era mai bine aşa decât s-o ia de umeri şi s-o zgâlţâie tare, cu furie. O privi în tăcere încercând să-şi domolească furia.

— Dacă aşa gândeşti, înseamnă că mai avem mult de luptat.

Chiar dacă ar fi avut replică la cuvintele lui, Cassidy se îndoia că ar fi avut curajul să vorbească. Michael îi luă braţul şi o strânse dureros de tare. În felul acesta porniră

spre biroul avocatului. Întâlnirea cu domnul Hyde-White, avocatul lui King a decurs exact cum se aşteptase Cassidy. Avocatul nu avea nici cea mai mică informaţie referitoare la King. Citi în întregime o copie a testamentului lui Robert Harrold pe care acceptase să-l vadă după conversaţia telefonică avută cu Michael. Părerea lui era că testamentul era perfect legal. Nu existau puncte atacabile care ar fi necesitat aducerea testamentului în faţa tribunalului. Dorinţele decedatului erau limpezi, înţelepte şi neatacabile.

În privinţa calului, domnul Hyde-White le comunică faptul că existenţa unui act de proprietate deţinut de Cassidy ar fi putut împiedica acţiunea lui Derek de vindere a acestuia. Cassidy era foarte încântată de rezultatul întâlnirii cu avocatul. Michael însă nu împărtăşea ideile ei. Când ieşiră o luă de braţ, dar nu părea dispus să facă conversaţie. După ce merseră pe jos câteva minute, Cassidy spuse:

— Michael, îţi mulţumesc pentru eforturile tale dar eu nu aşteptam un alt răspuns de la avocat. Chiar dacă ar fi existat un mijloc de a ataca testamentul tatălui meu, eu nu l-aş fi acţionat pe Derek în tribunal.

— Cassidy, eu ţi-am văzut chipul când vorbeai despre Chartridge. Tu îţi iubeşti căminul. Cineva îţi vinde casa şi tu rămâi nepăsătoare? Nu lupţi? Nu înţeleg.

— Eu cred că nu poţi înţelege. Spre deosebire de tine eu nu lupt împotriva voinţei tatălui meu. Michael se opri din mers şi o prinse cu mâinile de ambele braţe privind-o în ochi.

— Ce vrei să spui?

— Aflând că tatăl tău vrea să vândă jocul de şah ai venit tocmai din Montana cu intenţia de a face tot ceea ce-ţi stă în puteri pentru a-l împiedica. Eu nu sunt ca tine. A fost dorinţa tatălui meu să-i lase lui Derek domeniul de la Chartridge. Nu vreau să lupt împotriva dorinţei tatălui

meu. Este ultimul lucru pe care-l pot face pentru el. Michael rămase cu privirea aţintită asupra ei câteva momente bune, apoi îi luă uşor mâna şi i-o aşează pe pieptul lui.

— Faptul că a lăsat totul fratelui tău, a fost o lovitură teribilă pentru tine. Recunoşti?

Ar fi putut să mintă. Dacă oricine altcineva i-ar fi pus această întrebare în mod sigur nu i-ar fi dat un răspuns sincer. Şi pe sine se minţise în această privinţă.

— Da, recunoscu ea cu sinceritate. Când avocatul a citit testamentul pentru prima oară, am fost cuprinsă de o durere nemărginită. Am fost convinsă că a vrut să se răzbune pe mine pentru că am părăsit casa cu mulţi ani în urmă. Şiu că l-a durut când i-am cerut să plec la altă şcoală după căsătoria cu mama lui Derek. Tu eşti cel care m-a făcut să-mi amintesc anumite lucruri de mult uitate despre tatăl meu.

— Eu? Cum anume?

— Ca şi tine, tatăl meu avea un un mod uşor desuet de a privi femeile. În viziunea lui, femeile trebuie protejate şi iubite chiar dacă dorim sau nu această grijă. Chiar dacă acceptase dorinţa mea de a pleca la altă şcolă şi apoi se împăcase cu felul meu de viaţă la Londra, totuşi considerase că Derek era mult mai potrivit pentru a moşteni conacul şi întregul domeniu de la Chartridge.

— Da, dar amândoi ştim că s-a înşelat. Michael continuă să-i ţină mâna în mâna lui când porniră din nou la drum.

— Spune-mi te rog, chiar nu-ţi pasă că în momentul în care Derek va vinde totul tu nu vei mai putea să te întorci acolo?

— Nu m-am gândit la asta. Nu suport ideea că nişte străini vor locui în casa în care am crescut eu, dar nu există nicio posibilitate să schimb această situaţie. Nu ai vrut să mă crezi, dar acum cred că ai înţeles, când te-a

lămurit şi domnul Hyde-White, Derek poate face tot ce doreşte cu proprietatea tatălui meu.

— Hyde-White a spus că dacă ai acte care să confirme dreptul de proprietatea asupra calului, o poţi păstra pe Nougat. Ai asemenea acte?

— Ar trebui să am. Tatăl meu a întocmit un act de proprietate pentru Nougat şi mi l-a dat ca dar de ziua mea, câteva luni după ce s-a născut. Nu m-am gândit niciodată la acele acte în toţi anii care au trecut. Cred că totuşi le mai am.

Prinzând curaj Michael grăbi pasul şi Cassidy trebui să-şi potrivească pasul cu al lui pentru a nu rămâne în urmă. Îl prinse de mână şi-l întrebă:

— Nu poţi merge mai încet? Eu sunt muzician, nu maratonist.

— Scuză-mă! Unde sunt actele tale privind dreptul de proprietate asupra lui Nougat? Urcară în maşină şi Cassidy, în loc să răspundă la întrebarea lui, îi puse o alta.

— Aşa conduci şi ferma?

— Ce vrei să spui?

— Faci totul ca şi când ziua de mâine nu ar mai exista. Eşti ca un tăvălug care calcă totul în calea sa.

— Da, cam aşa procedez. Deci, unde putem găsi acele acte? întrebă el. Dorea să pună lucrurile la punct cât mai repede.

— Nu renunţi, nu? Michael porni motorul maşinii.

— Ar trebui să nu uiţi niciun moment acest lucru. Avem destul timp înaintea cinei.

Unde mergem?

— La Londra. În apartamentul meu, spuse ea resemnată. Alvilda avea dreptate. Era mult mai comod să te supui bărbaţilor din familia Knight, decât să lupţi împotriva lor. În cazul de faţă şi ea era mult mai dornică să se lase condusă de Michael pentru că astfel o putea salva pe Nougat. Până când ajunseră la periferia Londrei,

Michael nu avu nevoie de îndrumări. Din acel moment Cassidy începu să-i spună pe ce drum trebuia să meargă până când ajunseră la Bayswater Road, unde locuia ea. Michael găsi un loc de parcare chiar la colţul următor clădirii în care locuia Cassidy. Circulaţia pe Bayswater, mărginind Hyde Park, era constantă şi din când în când se auzeau claxoanele maşinilor trecând în ambele direcţii şi uruitul motoarelor taxiurilor. O mulţime compactă de trecători circula pe ambele trotuare. Femei împingeau cărucioare cu copii, altele trăgeau copii mici după ele. Femei în vârstă mergeau încet purtând sacoşe încărcate cu cumpărături.

Gălăgia era năucitoare în comparaţie cu liniştea de la *„Reşedinţa cavalerului”.*

Michael o privea cu coada, ochiului pe Cassidy în timp ce se îndreptau spre clădirea în care locuia. Zgomotul şi agitaţia din jurul ei nu părea s-o deranjeze.

Dacă era atrasă de viaţa agitată a oraşelor atunci mai apărea încă o problemă cu care Michael trebuia să se confrunte, înainte de a porni împreună în viaţă, alături de ea. Descuie siguranţa uşii de la intrare şi urcară câteva trepte. Ajunseră la primul etaj şi Cassidy se opri în faţa uşii cu numărul 202.

Michael o urmă înăuntru şi privi în jurul său cu interes. Aceea era casa în care locuia Cassidy şi era curios să vadă ce-i putea dezvălui interiorul.

O mulţime de plante de toate formele şi dimensiunile se aflau răspândite în jurul lui. Unele atârnau la fereastră, altele erau aşezate în vase mari pe covorul de culoare bej sau în vase mici pe măsuţele ornamentate din lemn de nuc.

Pe pervazul lat al ferestrei se afla o cutie lungă din piele, în care Michael bănui că se găsea flautul. Un scaun cu spătar înalt şi un altul dublu, asemănător unei canapele micuţe erau singurele obiecte de mobilier în afara măsuţelor.

În faţa geamului se mai aflau un scaun şi un suport pentru partituri. Alături de cutia cu flautul se afla un teanc ordonat de partituri. Auzi zgomotul produs de sertarele trase şi apoi împinse la loc şi înţelese că ea trecuse în camera alăturată şi începuse să caute actele. O urmă şi ajunse în ceea ce în mod sigur era dormitorul ei. Se rezemă de tocul uşii şi o urmări din priviri cu zâmbetul pe buze. Era aplecată înainte, cu capul şi mâinile afundate în dulapul cu haine, făcut şi el tot din lemn de nuc. Deşi imaginea oferită de trupul ei îl amuza şi-l încânta în aceeaşi măsură, întrebă:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Sunt convinsă că trebuie să fie pe aici, pe undeva, se auzi glasul ei înfundat, din dulap. Hainele dansau înainte şi înapoi în timp ce ea scotea o cutie de pantofi, poşete şi diverse alte obiecte cere îi cădeau în mâini.

— Iată-le! Le-am găsit! se întoarse ea triumfătoare ţinând în braţe trei cutii de pantofi.

— Pantofi? Foarte interesant! spuse Michael. Îşi aruncă pantofii din picioare, ridică o pernă pe care o sprijini de tăblia patului şi se aşeză pe pat.

— Toate actele le păstrez în cutii de pantofi.

— N-ai auzit de casete, de seifuri metalice?

— Hoţii sunt tentaţi să fure o casetă sau să spargă un seif. Dar nu-mi imaginez un hoţ tentat să caute prin cutiile pentru pantofi. Michael se aşeză alături de ea pe pat.

— S-ar putea să ai dreptate. Vrei să te ajut? Cassidy îi dădu una din cutii.

— Caut nişte formulare oficiale de mărimea unei coli de hârtie împăturite în două sigilii aurii. Semnăturile se află în josul paginii şi de-a lungul unuia din formulare, în colţ, este lipită o panglică roşie.

Concepţia ei privind actele şi hârtiile de valoare era total diferită de cea a lui Michael, remarcă aceasta în timp ce privea conţinutul cutiei. Descoperi instrucţiuni pentru

folosirea unui aparat de ondulat părul, pe care le puse deoparte.

Găsi şi o poliţă de asigurare pe viaţă şi o fişă medicală în care se menţiona că beneficiara fişei avea grupa sanguină 0 şi toate vaccinările erau făcute la zi. Mai descoperi câteva programe de spectacol şi note de plată. Pe unul din programe văzu un autograf.

„Pentru Cassidy, al cărui zâmbet poate aduce zece chemări la rampă, Larry".

— Cassidy?

— Spune!

— Acest Larry care semnează pe programul piesei *„Regele Lear"* este acel Larry la care mă gândesc eu? Cassidy îşi ridică capul, uşor încruntată, apoi zâmbi.

— Dacă te gândeşti la Sir Laurence Olivier, ai făcut o presupunere corectă.

— Cassie şi Larry, sună foarte familiar!

— Te rog să nu mă priveşti ca pe un bun personal, Michael, îi zâmbi Cassidy. Sir Laurence a fost foarte atent cu mine când am apărut prima dată în faţa lui, la prima repetiţie după absolvire. Michael îi luă mâna şi o mângâi încet.

— Recunoştea o doamnă adevărată la prima vedere. Pentru câteva momente Cassidy se lăsă furată de abisul privirilor lui. Apoi îşi aminti scopul căutărilor sale.

— Michael… actele! murmură ea.

— Chiar trebuie? Mă gândeam că patul acesta ar putea fi folosit în scopuri mai bune, decât căutarea unor hârtii.

— Trebuie să le căutăm dacă vrem să găsim actul de proprietate, Sunt convină că se află aici. Michael îi lăsă mâna cam fără tragere de inimă, începu să caute din nou în cutia aflată în faţa lui. Avea o dorinţă ascunsă să găsească cât mai repede certificatul. La fundul cutiei mâinile sale întâlniră foi de hârtie împăturite. Le scoase, şi

le privi. O panglică roşie se afla lipită în colţul uneia dintre ele. Le desfăcu şi observă sigiliile auri pe prima pagină.

— Bingo!

— Le-ai găsit? întrebă Cassidy.

— Priveşte! Luă foile de hârtie din mâna lui şi le privi. Un ţipăt de bucurie izbucni din pieptul ei şi se aruncă asupra lui Michael îmbrăţişându-l. Braţele lui se strânseră în jurul trupului ei. Era uimit de izbucnirea ei pentru că niciodată nu luase iniţiativa unei apropieri fizice de el. Voia să prelungească cât mai mult acel moment, dar Cassidy se retrase imediat.

— E prea târziu ca să le ducem domnului Hyde-White, în seara aceasta? Nu vreau să-i acord lui Derek nicio şansă s-o găsească pe Nougat şi să pună poliţia pe urmele ei. Ar putea s-o ia din grajdurile domnului Sparrow.

— Avem nevoie de două ore pentru a ajunge la Wells. Nici nu ştiu dacă domnul White lucrează seara.

— Te rog, sună-i şi întreabă-l dacă nu poate face o excepţie!

— Voiam să beau un vin bun, să iau cina în compania ta şi să te impresionez cu romantismul meu, se lamenta el.

— Nu trebuie să te plângi. Alături de tine am găsit mai mult romantism decât în toată viaţa mea, zâmbi Cassidy. Şoptindu-i numele, Michael îşi ascunse faţa în părul ei.

— Oare aş putea să-ţi refuz ceva după o asemenea afirmaţie?

O sărută adânc, apăsat, vibrând, şi apoi se îndepărtă de ea când auzi bătăile ceasului care le amintea că mai aveau o problemă de rezolvat în seara aceea.

— Ar trebui să facem ordine în hârţoagele acelea, spuse el.

— Scuză-mă. Imediat ce ordonăm actele tale de valoare îi voi telefona domnului Hyde-White. Se pregătea să pună hârtiile în cutie când un carnet îi atrase atenţia. Îl

luă şi observă că, de fapt, era paşaportul ei. În timp ce Cassidy îngrămădea hârtiile într-o cutie, Michael strecură paşaportul în buzunar.

CAPITOLUL 9

În timp ce Cassidy punea cutiile la locul lor, în dulapul de haine, Michael trecu în camera de zi pentru a telefona avocatului. Ideea de a pleca din nou spre Wells în loc să stea alături de Cassidy sub lumina lumânărilor într-un restaurant, nu i se părea deloc atrăgătoare. Dar dacă putea să înlăture încă unul din obstacolele ce se aflau între ei, atunci nu-l deranja să conducă întreaga noapte. Aşteptă să răspundă avocatul şi-şi plimbă mâna, ca într-o mângâiere pe una din încrustaţiile măsuţei.

Câteva minute mai târziu trânti receptorul telefonului şi înjură încet.

— Cassidy! Sesizându-i tonul ciudat al vocii, Cassidy se grăbi să i se alăture în camera de zi.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne întoarcem imediat la *„Reşedinţa cavalerului”*.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Michael o luă de braţ, luă cu cealaltă mână haina ei şi nu spuse decât:

— Îţi povestesc pe drum! Trebuie să ne grăbim. Cassidy se întoarse pentru o clipă în dormitor. Îşi luă poşeta în care aruncă în grabă documentele referitoare la dreptul de proprietate asupra lui Nougat şi se grăbi înapoi spre Michael, care ţinea uşa deschisă, aşteptând cu nerăbdare să plece cât mai curând.

Nu ştia ce se întâmplase, dar după expresia chipului lui Michael era convinsă că era ceva rău. Nu puse nicio întrebare şi porni alături de el. Michael nu începu să vorbească până nu ajunseră pe autostrada M I când nu era nevoie să se mai concentreze la fel de intens asupra

traficului.

— Când am sunat pentru a vorbi cu Hyde-White, secretara m-a anunţat că primise un mesaj urgent din partea Alvildei. Ochii lui erau întunecaţi şi vocea dură.

Tensiunea începea să pună stăpânire pe ea.

— Ce s-a întâmplat? Amintindu-şi toate cuvintele auzite la telefon, Michael strânse din nou din dinţi şi se încruntă şi mai tare.

— Pompierii au sosit la reşedinţă şi când am vorbit cu Alvilda era deja mai calmă decât fusese când telefonase avocatului.

— Pompierii? tresări Cassidy. Unde a izbucnit focul?

— La grajduri.

— Şi caii?

— Tocmai atunci grădinarul aducea câteva unelte pe care le ţinea la grajduri şi a descoperit focul. A reuşit să deschidă uşile boxelor aşa încât caii au putut ieşi.

Apoi a alergat spre casă şi a anunţat-o pe Alvilda care a telefonat pompierilor.

Cassidy nu puse întrebări la care Michael nu ar fi putut să răspundă. Nu avea de unde să ştie cât de mult avuseseră de suferit grajdurile de pe urma focului. Şi nici nu era necesar să întrebe cum se produsese focul. Sau mai bine spus cine îl pusese. Era vina ei. Nu ea pusese focul dar, în mod indirect, ea era răspunzătoare de paguba produsă familiei Knight. Din Cuza sentimentelor ei faţă de un cal, o familie suferise o pagubă însemnată. King fusese atent cu ea şi ea îi aducea drept mulţumire un incendiu. Şi îl implicase şi pe Michael în toată acea poveste. O ajutase s-o salveze pe Nougat şi din cauza încăpăţânării de care dăduse ea dovadă, fratele ei vitreg se aruncase cu ură împotriva familiei Knight.

Trebuia să îndrepte lucrurile. Trebuia să înceteze să-i lase pe King şi pe Michael să lupte în locul ei. N-ar fi trebuit niciodată să lase povara problemelor ei legate de

Derek pe umerii lui Michael. Ajunseră la conac într-un timp record şi Michael parcă maşina la o distanţă destul de mare de cele ale pompierilor. Fumul plutea încă deasupra grajdurilor, dar nu mai era niciun semn că ar mai fi existat flăcări.

Clădirea înaltă, cu două etaje, părea să fie în stare bună. Apa băltea pe pavajul din pietre şi pompierii se agitau să cureţe totul în jur. Cassidy îşi desfăcu centura de siguranţă. Michael o trase uşor de mână împiedicând-o să coboare din maşină.

— Cassidy, vreau să te duci direct acasă. Nu poţi face nimic aici, continuă el şi îi puse un deget pe buze pentru a opri protestul pe care ea tocmai voia să-l rostească. După cât se pare pompierii sunt stăpâni pe situaţie. Eu rămân să vorbesc cu ei. Vreau să aflu dacă au descoperit cauza incendiului.

— Michael, noi ştim amândoi care este cauza incendiului.

— Poate că ei au descoperit urma care să dovedească faptul că focul a fost pus, continuă el fără să ia seama la remarca făcută de Cassidy. Dacă suntem norocoşi putem să aflăm câte ceva şi să-i oferim dovezile lui Clive. De data aceasta nu-l mai poţi apăra pe fratele tău vitreg, Cassidy. De data aceasta a mers prea departe.

— Nu voi interveni cu nimic, Michael. Nu avea nevoie să afle ce aveau să spună pompierii. Ştia răspunsul la toate întrebările. Merita remarca făcută de Michael referitor la Derek. Dacă s-ar fi purtat faţă de Derek în cu totul alt mod, atunci lucrurile ar fi stat altfel şi nu ar mai fi existat niciun incendiu.

— Michael, lasă-mă, cel puţin, să-i ajut pe cei care se ocupă de cai.

— După cum se prezintă situaţia, cred că ai putea să te expui la pericole inutile în cazul în care ai rămâne.

Tonul vocii nu era aspru. Era vocea unui om care

începea să-şi piardă răbdarea.

— Te rog, stai în casă. Fă-o de dragul meu. Cassidy coborî din maşină şi se îndreptă spre casă urmărind drumul cu atenţie. Era foarte greu pentru ea să-l lase pe Michael să pună la punct o situaţie neplăcută care se ivise numai din cauza ei.

Alvilda o întâmpină la uşă şi o pofti în salon.

— Nu crezi că este prea mult? Mai întâi un spărgător, acum un piroman. Oare ce va mai urma? îi oferi lui Cassidy un pahar cu sherry.

Aceasta refuză şi o urmări pe Alvilda turnându-şi un alt pahar cu sherry. Era limpede că întâmplările prin care trecuse cereau ceva mai tare ca ceaiul.

— Îmi pare rău, o auzi Alvilda murmurând.

— Pentru ce-ţi ceri scuze, copila mea? o întrebă Alvilda sorbind cu nădejde din pahar. Doar nu eşti tu vinovată de tot ceea ce se întâmplă.

— Ba da. Eu sunt responsabilă în mod indirect.

— Prostii! exclamă Alvilda şi-şi turnă încă un pahar.

— Nu! Nu spun prostii! Şi cred că ştii, domnişoară Gump, că am dreptate. Eu cred că fratele meu vitreg este răspunzător de focul de la grajduri. Mă îndoiesc că l-ar fi pus chiar el cu mâna lui, dar cred că unii dintre invitaţii lui de la Chartridge au fost convinşi să facă această faptă. De asemenea, cred că el este cel care a intrat în grajduri, încercând să-mi fure calul.

— Avantajul vârstei dumitale, este că-ţi poţi da seama mai repede decât ceilalţi care sunt motivele pentru care se întâmplă anumite fapte. De multe ori, sau mai bine spus, de cele mai multe ori, nu putem face nimic şi aşteptăm şi sperăm.

Cassidy zâmbi slab.

— Şi de cele mai multe ori cunoaştem motivele şi suntem nevoiţi să luăm anumite măsuri în loc să stăm şi să aşteptăm ca soarta să aibă grijă de toate.

— Parcă l-aş auzi vorbind pe King. El dacă nu este mulţumit de o anume situaţie, intervine şi schimbă totul până când lucrurile stau cum vrea ei. Alvilda dădu peste cap ultimele picături de sherry şi puse jos paharul. Când ridică capul.

Cassidy dispăruse de pe canapea. Fără să aibă nici cea mai mică bănuială se îndreptă spre uşă. Când se pregătea să deschidă uşa, acesta se deschise în aparenţă singură, făcu câţiva paşi înapoi, Michael intră şi plimbându-şi privirile prin cameră, întrebă:

— Unde este Cassidy?

— Acum câteva minute era aici, spuse ea. Făcu o uşoară grimasă simţind mirosul de fum ce plutea în jurul lui Michael. Acesta îşi scoase haina şi cravata, şi cămaşa era murdară de cenuşă, pe mâneci şi pe piept.

— Totul este în ordine la grajduri?

— Focul a fost stins şi caii sunt în siguranţă. Îi vom ţine adăpostiţi în hambar până când fumul dispare. Focul a izbucnit într-una din camerele din spatele grajdurilor. Datorită grădinarului care l-a descoperit imediat, nu s-a extins până la substanţele inflamabile şi până la uleiuri.

— A fost un mare noroc. Să-ţi aduc ceai sau cafea? Sau poate doreşti ceva mai tare?

— Nu, mulţumesc! Nu vreau să beau nimic. Cred că pompierii ar dori să bea ceva.

— Mă voi ocupa eu de ei.

— Ţi-a spus Cassidy încotro dorea să plece?

— Nu-mi amintesc. Cred că a urcat în camera ei.

— Aşteaptă aici. Michael porni în fugă, urcând treptele două câte două. Reveni în câteva secunde.

— Nu este în camera ei. Alvilda se încruntă.

— Să sperăm că nu are de gând să facă un gest lipsit de sens.

— Ce vrei să spui? Alvilda începu să-şi frângă mâinile.

— Cred că ar fi trebuit să iau mai în serios cuvintele ei când spunea că focul a fost pus din cauza ei. Michael îi luă mâinile între ale lui şi încercă s-o liniştească.

— Ce motiv a avut să spună aşa ceva? Doar nu a fost vina ei.

— Ştiu şi eu şi ştii tu la fel de bine ca şi mine că nu a fost vina ei. Dar se pare că domnişoara Cassidy nu este de acord cu noi.

— Spune-mi care au fost vorbele ei?

Când *Jaguarul* lui Michael intră pe aleea din faţa casei, Cassidy observă că toate luminile la Chartridge erau aprinse. Ar fi plecat şi prin pădure dacă, din fericire, nu ar fi văzut maşina lui Michael şi cheile lăsate pe bord. Dacă ar fi pornit prin pădure ar fi avut nevoie de mai mult timp şi ea dorea să rezolve totul cât mai repede. Nu i-ar fi trecut prin minte că Derek era în stare să facă un asemenea gest nebunesc. De data aceasta nu încercase să-i facă rău numai ei, ci lovise şi în King. Opri, coborî şi încuie maşina. Apropiindu-se de scările aflate în faţa casei auzi muzica răsunând din ce în ce mai tare. Nu avea să fie uşor să stea de vorbă cu Derek. Nu avu nevoie de chei pentru a intra. Uşa de la intrare era larg deschisă zi şi noapte, din ziua când fusese înmormântat tatăl ei.

Când intră în holul cel mare aflat la parter, clipi de câteva ori pentru a se obişnui cu lumina puternică. Observă o ţigară înfiptă în vizorul coifului aflat pe armura de la intrare. Râsetele, venind din capătul culoarului aflat la primul etaj, îi atraseră atenţia. O femeie, purtând una din rochiile de casă ale lui Cassidy, coborî pe scări împreună cu un bărbat care-şi aranja cămaşa în pantaloni. Privind spre Cassidy bărbatul mormăi:

— Dery, cred că a sosit înlocuitoarea ta. Iubito, cred că ai nevoie de ceva de băut, i se adresă el lui Cassidy. Spune-mi ce otravă foloseşti şi eu îţi voi aduce ceea ce doreşti. Cassidy făcu câţiva paşi înapoi încercând să se

ferească de braţul bărbatului ajuns lângă ea.

— Îl caut pe Derek Pembroke. Ştiţi cumva unde îl pot găsi?

— Oare ce are Derek şi mie îmi lipseşte? se întrebă bărbatul.

Cassidy privi spre femeia rămasă lângă scară.

— Ştii unde aş putea să-l găsesc pe Derek?

— A plecat împreună cu alţi câţiva băieţi, ca să aducă flori pentru fete. Sau cel puţin aşa spuneau când au plecat. Cred că au plecat în oraş. Cassidy nu-şi dădu osteneala să-i spună că în sera de la Chartridge se aflau o mulţime de flori. Porni înapoi şi ieşi din casă. Ar fi putut ajunge în seră trecând şi prin casă, dar erau prea mulţi cei aflaţi în casă care ar fi putut s-o facă să întârzie în drumul ei.

Ocoli casa. Era uşor de urmat drumul pentru că luminile aprinse în casă risipeau întunericul din jurul ei. Observă că şi luminile de pe terenul de tenis erau aprinse toate şi din direcţia terenului veneau până la ea râsete de beţivi.

Vârful cizmei se lovi de ceva care se rostogoli în iarbă. Privi mai atent şi observă o sticlă de scotch. Grăbi pasul. Voia să termine totul cât mai repede. Dacă ar fi acceptat condiţiile lui Derek şi i-ar fi dat ceea ce-i ceruse, atunci nici reşedinţa de la Chartridge şi nici *„Reşedinţa cavalerului”* nu ar fi avut de suferit.

Uşa serei era şi ea larg deschisă şi frigul pătrunsese înăuntru. Intră şi-l văzu pe Derek stând în faţa orhideelor atât de dragi tatălui ei. Derek tăia bobocii şi florile abia deschise şi le îngrămădea într-un coş. Nu se aşteptase să-l găsească singur.

— Derek, doresc să stăm de vorbă. O privi atent după care îşi reîncepu activitatea.

— Mă bucur să te văd, surioară! Unde-ţi este garda de corp?

— Vreau să pun capăt acestei nebunii, Derek.

— Dacă te referi la petrecerea care are loc în minunata locuinţă care-ţi aparţine, atunci nu cred că trebuie să-ţi reamintesc ce ai de făcut.

— De aceea mă aflu aici. Foarfeca pe care o ţinea în mână rămase o clipă suspendată în aer.

— Vorbeşte, Cass. Vreau să fiu sigur că ne referim la acelaşi subiect.

Cassidy ezită. Era mult mai greu decât crezuse ea la început.

— Sunt gata să semnez renunţarea la drepturile mele asupra casei.

— Eşti sigură? Ce te-a determinat să iei această hotărâre?

— Ştiu foarte bine care este motivul pentru care am luat această hotărâre. N-am venit aici pentru a mă preta la unul din jocurile tale. Vrei să semnez sau nu?

— Sigur că da! Dar de ce atâta grabă? Stăpâna conacului dă un ordin şi eu trebuie să mă supun, imediat? Zilele acelea s-au dus prinţesă! Tăticul mi-a lăsat mie totul. Îţi mai aminteşti? Vocea lui era aspră şi continua să taie fără milă.

— Ştiu, Derek. Dar îmi amintesc şi de insistenţa ta în privinţa semnării unui document care să te pună şi în posesia casei. Am venit deci să semnez.

— Ai uitat un amănunt, surioară! mai este şi furtul mârţoagei! Cassidy strânse poşeta în mână.

— Nougat îmi aparţine, Derek. Şi am şi documente care dovedesc acesta fapt.

Mulţumeşte-te cu întreaga proprietate şi cu reşedinţa. De calul meu nu te vei apropia. Nu-l vei distruge!

— La dracu’! Vreau totul! spuse el, făcând un gest larg şi tăind florile din apropierea sa. Cassidy se retrase spre uşă speriată de violenţa gestului său.

— Bine, dar ai totul! Tot ce a aparţinut tatălui meu

este al tău.

— Nu. Inventarul include şi o iapă numită Nougat. Calul nu este la grajduri.

— De ce vrei să-mi iei calul pentru a-l distruge?

— Pentru că tu iubeşti acel cal. Retrăgându-se mereu, Cassidy ajunse la uşă şi se împiedică în momentul în care tocul cizmei se prinse între pietrele aflate pe aleea din faţa serei, îşi recapătă echilibrul şi întrebă uimită:

— Mă urăşti chiar atât de mult, Derek?

— Da, surioară. Am aşteptat timp îndelungat să te văd lipsită de tot ceea ce ai iubit. Tu ai avut totdeauna ceea ce ţi-ai dorit, în timp ce eu am avut rămăşiţele.

Nici nu poţi să-ţi închipui cât am urât anii când mă târam în umbra mamei mele care devenise soţia tatălui tău.

— Tatăl meu s-a purtat minunat cu tine, Derek.

— Eu eram tratat ca şi când aş fi fost în permanenţă obiectul operei lui de binefacere în timp ce tu, micuţă prinţesă, erai lumina ochilor lui.

— Eşti caraghios, Derek! Derek îşi trecu degetele peste foarfecă ascuţită pe care o avea în mână.

— Am crezut că am obţinut tot ceea ce ar fi trebuit să-ţi aparţină, dar am descoperit că mai ai un bun de care eu nici nu bănuiam. A fost o plăcută provocare să găsesc o metodă de a-l prinde şi pe noul tău iubit în planurile mele de răzbunare.

— Te referi la Michael?

— Da. Înaltul, voinicul, frumosul tău cowboy. Este un diavol împielițat, nu-i aşa?

— Nu chiar! se auzi glasul lui Michael din spatele lui Cassidy. Până la sosirea lui Michael, Cassidy nu-şi dăduse seama cât era de înspăimântată. Când îi simţi mâna în jurul mijlocului ei se abţinu cu greu să nu se prăbuşească în braţele lui.

Derek mârâi.

— Cărui fapt datorez onoarea de a vă avea ca oaspete, domnule Knight?

Doreşti, din nou, să mă foloseşti ca sac de box. De data aceasta nu sunt total neînarmat, aşa că fereşte-te.

— Nu! în seara asta am alte planuri, dar mi le pot schimba dacă te apropii de Cassidy cu foarfecă aceea. Sper să avem o conversaţie politicoasă, domnule Pembroke.

Dar numai după plecarea lui Cassidy.

— Nu plec nicăieri, Michael. Vreau să lămurim lucrurile în seara aceasta, acum.

— Şi eu vreau acelaşi lucru. Şi aşa se va întâmplă. Dar tu Cassidy, întoarce-te la *„Reşedinţa cavalerului”*. Voi avea grijă să-l fac pe fratele tău vitreg să înţeleagă cum stau lucrurile.

— Michael, i-am spus şi lui Derek că voi semna renunţarea la casă în favoarea lui şi i-am explicat că Nougat îmi aparţine. Nu mai avem nimic de stabilit.

— I-ai spus lui, dar mie nu mi-ai spus nimic. Te rog să ai încredere în mine şi să mă laşi să mă ocup de toate acestea. Ţi-am mai cerut o dată această favoare şi n-ai vrut să mă asculţi, la maşina şi du-te la *„Reşedinţa cavalerului”.*

Michael o luase de mână în mod instinctiv, în momentul când auzise zgomotul. O privi şi-i spuse ţinând-o în continuare de mână:

— Când ajungi la casa tatălui meu, ceri Alvildei numărul de telefon al lui Clive şi-l suni imediat. Îi spui să trimită câţiva oameni la Chartridge cât se poate de repede.

La auzul celor rostite de Michael, Derek făcu o mişcare pentru a bate în retragere. Dar nu apucă să facă nici doi paşi că Michael îl opri.

— Nu încerca să fugi Pembroke. Încă nu am încheiat socotelile cu tine.

O împinse uşor pe Cassidy să plece şi o urmări din priviri până când dispăru după colţul casei. Apoi se întoarse spre fratele ei vitreg.

— Şi acum Pembroke, doresc să-ţi fac o ofertă pe care sunt sigur că n-o vei refuza.

Când Cassidy ajunse în faţa casei de la *„Reşedinţa cavalerului”* urcă în fugă cele câteva trepte şi împinse uşa deschizând-o larg. O strigă pe Alvilda, străbătând în fugă holul. Deschise uşa salonului de dimineaţă şi negăsind-o pe Alvilda se întoarse în hol şi strigă cu voce ridicată.

— Alvilda!

— Dumnezeule, fată dragă! Dar nu e nevoie să ţipi! auzi în spatele ei o voce joasă.

Cassidy se întoarse brusc şi-l privi pe bărbatul aflat în pragul uşii biroului.

— King?! Ce cauţi aici?

— Întâmplător locuiesc aici, draga mea, răspuns el vesel.

Văzându-i expresia îngrijorată, King înţelese că nu era vorba de o simplă vizită.

— Ce s-a întâmplat Cassidy? S-a întâmplat ceva cu Michael?

— Nu încă, dar s-ar putea să păţească ceva dacă nu chemăm poliţia.

— Explică-mi ce se întâmplă, spuse el, şi o luă de mână, îndreptându-se cu ea spre sufragerie.

— Cred că este mai bine să aştepţi până când ajungem în bucătărie unde se află respectabilul nostru şef de poliţie, în compania Alvildei. Poţi să ne povesteşti tot ce s-a întâmplat. Clive şi Alvilda stăteau aşezaţi la masa din bucătărie. Alvilda înţelesese că ceva grav se întâmpla imediat ce zări chipul lui Chassidy. Se ridică şi aduse două ceşti şi două farfurioare.

King o invită pe Cassidy să-şi scoată haina şi să se aşeze. Dar ea era mult prea agitată şi speriată de ceea ce ştia că s-ar fi putut întâmplă la Chartridge. Îşi aşează haina pe un scaun şi se întoarse cu faţa spre cei trei, explicându-

le cât mai concis ce se întâmplase la Chartridge. Când termină, Clive se ridică şi se îndreptă spre telefon. Transmise ordine clare şi scurte ca doi poliţişti să se îndrepte urgent spre Chartridge; închise telefonul şi se aşeză din nou la masă. Cassidy îl privea nedumerită pe King care-şi punea zahăr în ceai cu gesturi calme, relaxate. Privi şi spre Clive, apoi din nou spre King.

— Şi nu vă duceţi niciunul la Chartridge să-l ajutaţi pe Michael?

— Eu am încredere în fiul meu. Nu are nevoie de ajutor ca să-l pună la locul lui pe Pembroke. Oamenii trimişi de Clive sunt capabili să se ocupe de zurbagii de la Chartridge. Nouă nu ne rămâne decât să-l aşteptăm pe Michael să ne povestească ceea ce s-a întâmplat. Amintindu-şi foarfeca ascuţită cu care se juca Derek.

Cassidy încercă să-l contrazică pe King şi-şi luă haina de pe scaun.

— Nu pot fi de acord cu o asemenea atitudine. Dacă niciunul din voi nu are de gând să-l ajute pe Michael, atunci o voi face eu. Voi nu-l cunoaşteţi pe Derek aşa cum îl cunosc eu. Este în stare de orice şi Michael ar putea fi în pericol.

Înainte de a reuşi să-şi îmbrace haina, King i-o luă din mână şi-o aruncă din nou pe scaun.

— Hai cu mine, draga mea. Cred că în condiţiile actuale ai nevoie de ceva mai tare decât un ceai. Clive, ne găseşti în biroul meu dacă ai veşti de la oamenii tăi.

— Prea bine, domnule. Cassidy plecă însoţită de King dar se vedea limpede că nu era încântată de ceea ce făcea.

— Nu pot să rămân aici şi să aştept liniştită veşti despre Michael. Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu el.

— Michael ştie să-şi poarte singur de grijă. În timp ce-l vom aştepta, poţi să-mi povesteşti, pe îndelete, tot ce se întâmplă în legătură cu fratele tău. Aşteptă până când o văzu aşezată în acelaşi fotoliu în care stătuse şi în noaptea

înmormântării tatălui ei şi apoi întrebă:

— Ce-a mai făcut Derek?

— Aşa cum ştii, tata i-a lăsat moştenire întregul domeniu de la Chartridge cu excepţia casei propriu-zise. Derek voia să-mi distrugă calul dacă nu acceptam să semnez o renunţare asupra locuinţei în favoarea lui. Datorită lui Michael, Nougat este în siguranţă. În noaptea aceasta i-am spus lui Derek că voi semna renunţarea, cu condiţia să nu se mai apropie de proprietatea ta. King îşi înălţă sprâncenele mirat.

— Ai lăsat câteva lucruri nelămurite. Alvilda mi-a vorbit despre o spargere la grajduri şi despre incendiul din această după-amiază, dar nu mi-a zis că ar fi vorba despre Derek. Ai gândit foarte bine când l-ai lăsat pe Michael să lămurească lucrurile cu Derek.

— N-am avut de ales, spuse Cassidy cu amărăciune. Michael m-a obligat să plec.

Am adus destule necazuri familiei tale, King. Era obligaţia mea să mă ocup de Derek.

— Oferindu-i moştenirea ta? Michael face foarte bine că se ocupă el de această problemă.

— Indiferent de ceea ce-i spune Michael lui Derek, eu tot voi semna renunţarea. S-a creat o situaţie greu de suportat. S-ar putea ca aceasta să fi fost dorinţa tatălui meu, dar eu nu mai pot îndura. Trebuia să lase domeniul moştenire Fondului naţional şi ar fi fost mai bine pentru noi toţi.

— Robert a dorit ca tu să ai un cămin unde să poţi reveni oricând.

— Chartridge nu mai este căminul meu de mulţi ani. Ştii la fel de bine ca şi mine.

— Eu înţeleg că tu îl judeci pe Robert pentru că s-a căsătorit cu mama lui Derek. Dar Robert s-a gândit că influenţa unei femei era necesară pentru educaţia ta, aşa că de aceea s-a recăsătorit. Din nefericire, alegerea făcută

nu a fost dintre cele mai bune.

— Trecutul nu mai are importanţă. Pe mine prezentul şi viitorul mă preocupă în acest moment. De aceea vreau să-i cedez casa lui Derek.

— Pentru că tot ai amintit de prezent aş dori să discut cu tine relaţia apărută între tine şi fiul meu.

— Nu crezi că ar trebui să discuţi cu Michael acest subiect?

— Aş putea, dar cred că este mai bine să vorbesc întâi cu tine.

— L-am întâlnit pe Michael acum patru zile. N-am avut timp suficient să ne cunoaştem cu adevărat şi mai ales nici nu a fost timp ca între noi să apară o legătură serioasă.

— Nu este politicos din partea mea să îţi spun că mă minţi. Draga mea, am văzut expresia chipului tău când ne-ai îndemnat să pornim în ajutorul lui Michael. Tu ţii la fiul meu. Simţind nevoia să se liniştească Cassidy se ridică şi se îndreptă spre vitrina în care se afla jocul de şah Camelot. Rămase privindu-l un timp, apoi se întoarse spre King.

— N-aş vrea să vorbim despre asta, King. Dacă eu ţin sau nu la Michael este un fapt lipsit de importanţă în acest moment.

— Se pare că tot ce spun vine în dezacord cu ideile tale. Dar eu, Cassidy, nu cred că există ceva mai important ca iubirea. Îşi cuprinse braţele cu mâinile şi-l privi în faţă.

— Nu am spus că-l iubesc pe Michael.

— Dar nici nu ai spus că nu-l iubeşti. Dacă tatăl tău ar mai fi în viaţă ar gândi la fel ca mine. Şi el te-a iubit mult. Poate, în alte împrejurări, Cassidy ar fi negat sentimentele pe care le nutrea faţă de Michael, dar în acel moment era mult prea îngrijorată ca să mai fugă din faţa adevărului.

— Am încercat să nu-l iubesc, King, dar am sfârşit

prin a-l iubi, spuse ea blând.

— Îmi pare rău că nu înţeleg. Poţi să-mi explici de ce nu ai vrut să-l iubeşti pe Michael? Tatăl, ca şi fiul, erau uneori exasperanţi. Cassidy înălţă braţele în semn de neputinţă.

— King, te rog, gândeşte-te! Eu trăiesc în Anglia şi Michael trăieşte în Montana. Nu văd cum ar putea rezista o relaţie între doi oameni aflaţi atât de departe unul de celălalt.

— Draga mea, ceea ce spui tu este geografic Nimic altceva.

— Acestea sunt fapte reale, King. Se îndreptă spre fereastră şi privi prin ea deşi singura imagine pe care o vedea era propria ei reflecţie. King tocmai se pregătea să aducă argumente în favoarea teoriei sale când fu brusc întrerupt. Uşa biroului sări în lături şi Michael apăru în prag. Porni spre Cassidy cu mâinile în şolduri.

— Iubito, există câteva lucruri pe care trebuie să le lămurim.

CAPITOLUL 10

— Michael, te rog! Nu se vorbeşte în felul acesta unei doamne. Te rog, ia loc şi poartă-te civilizat. Michael rămase tăcut câteva momente privindu-l pe King, apoi se îndreptă spre el şi-l îmbrăţişa. Când se retrase din braţele lui, spuse:

— La naiba, King! Ce e cu tine aici, în acest moment? Trebuia să te întorci abia peste două zile.

— Este a doua oară când trebuie să explic motivul pentru care mă aflu în propria mea casă. Mă bucur că te văd, Michael. Greşesc dacă afirm că totul s-a desfăşurat după voia ta la Chartridge?

— Depinde cum priveşti lucrurile. Casa a fost curăţată de gloata care a fost adusă de Derek. Pentru că

locuinţa îi aparţine încă lui Cassidy, poliţia i-a anunţat că au pătruns în mod ilegal pe teritoriul unei proprietăţi particulare şi i-a obligat să plece.

— Perfect. Acum, vrei, te rog, să iei loc şi să te comporţi ca o fiinţă raţională?

— Îmi pare rău, tată, dar este imposibil acest lucru, acum. Se îndreptă spre Cassidy şi fără niciun avertisment o înşfăcă de talie şi o aruncă pe umărul său.

Cassidy icni într-un mod foarte puţin elegant pentru o doamnă şi simţi cum o cuprinde ameţeala când Michael se întoarse şi o porni către uşă.

— King, fă ceva! Ajută-mă! strigă ea.

— Sigur! îndată! King zâmbi şi îi deschise larg uşa fiului său.

— Mulţumesc, tată. Vorbim mai târziu.

— Te voi aştepta, fiule. Cassidy începu să-l lovească, dar Michael o strânse cu un braţ ca de fier.

— Potoleşte-te, Cassidy!

— Lasă-mă jos!

— Mai târziu. Când ajunse în dreptul scărilor, Clive şi Alvilda tocmai ieşeau din bucătărie.

— Mulţumesc pentru ajutor, Clive! strigă el şi porni pe scări în sus.

— Mi-a făcut plăcere! răspunse şeful poliţiei. Michael continuă să urce scările, fără să ia seama la loviturile pe care i le aplica Cassidy. Deschise uşa dormitorului cu o lovitură puternică şi după ce intră o izbi cu piciorul pentru a o închide.

— Nu este amuzant ceea ce faci, Michael! Tot sângele mi-a năvălit în cap.

— Este perfect! Poate că în felul acesta creierul tău v-a începe să funcţioneze mai bine.

— Michael! Lasă-mă jos! Acum!

— Dorinţa ta este o poruncă pentru mine, şi spunând acestea, practic, o aruncă în pat. Săltă de câteva ori lucru

ce o ameţi şi mai tare. Regăsindu-şi echilibrul se ridică şi-şi trecu mâinile peste faţă, apoi prin păr.

— Chiar ai înnebunit de-a binelea? Michael o privea, cu braţele încrucişate pe piept.

— Da, sunt nebun de furie, iubito. De fapt nu-mi amintesc să mai fi fost atât de furios vreodată.

— Îmi pare rău dacă ai avut probleme mari cu Derek. Eu te-am avertizat că m-aş fi putut descurca şi singură. Deja ajunsesem la o înţelegere cu Derek.

— Da! Am aflat. A fost o revelaţie când am aflat că îi ofereai moştenirea ta, idiotului acela. Mă întreb de ce nu ai discutat un lucru atât de important cu mine, mai înainte de a lua hotărârea. Privindu-l mai bine, Cassidy înţelese că Michael era mai mult rănit sufleteşte decât furios.

— Acesta este motivul pentru care eşti supărat. Nu Derek, spuse ea blând.

— E bine că ai înţeles în cele din urmă. Şi pentru că eşti într-o perioadă de luare a deciziilor majore în viaţa ta, aş vrea să te rog să primeşti ca Nougat să fie expediată la ferma mea. Promit că va fi bine îngrijită.

— Vrei s-o iei pe Nougat în Montana?

— Este o idee minunată, nu-i aşa?

— Da, Michael, minunată! Trebuia să recunoască faptul că acea idee o încânta.

Era extraordinar că Nougat putea să-şi petreacă ultimii ani de viaţă la ferma lui Michael. Acesta respiră adânc şi-şi lăsă braţele libere, pe lângă corp.

— A fost mai uşor decât mi-am imaginat. Totuşi una din problemele ce trebuie rezolvate imediat după ce ne căsătorim este această problemă a comunicării.

— După ce ne căsătorim? Culoarea îi dispăru din obraji. Michael rosti câteva înjurături în barbă şi apoi spuse cu voce tare:

— Nu aşa am vrut să discutăm acest subiect delicat. Trebuie să-ţi fac această propunere la lumina lumânărilor,

în acordurile mângâietoare ale muzicii. Dar noi nu am ajuns la restaurant. Vorbele lui reuşiră să ajungă la conştiinţa ei. Cassidy se răsuci şi coborî din pat. Se îndepărtă câţiva paşi de el pentru că simţea nevoia să pună o oarecare distantă între ei înainte de a discuta un asemenea subiect.

— Cred că glumeşti, reuşi ea să rostească în cele din urmă.

— Nu, iubito! Sunt foarte serios. N-am fost niciodată atât de serios ca acum.

— Este un obicei să te căsătoreşti după numai câteva zile, cu femeia pe care abia ai cunoscut-o?

— Sincer vorbind, este pentru prima dată când se întâmplă asta! Şi ultima!

Speranţa şi uimirea se luptau în sufletul ei. Dacă ar fi putut să creadă că Michael dorea să-şi petreacă alături de ea restul vieţii! Dacă ar fi putut să creadă c-o iubea!

— Michael! Trebuie să stăm de vorbă!

— Bineînţeles! Şi vom sta. Mai târziu.

— Michael! Trebuie să vorbim acum.

— Eu am nevoie mai mult de asta! O prinse în braţe şi o sărută cu pasiune.

Adânc. Fierbinte. Cassidy gemea. Ofta. Mâinile lui o mângâiau. Dorinţa se trezea în trupurile lor şi aerul vibra în jur. Aşteptarea, speranţa împlinirii făcea ca inimile lor să bată tot mai tare. Michael se desprinse primul. Respiră cu greu şi făcu un efort vizibil să se liniştească. Aroma trupului ei, pasiunea pe care o iradia, făceau să-i fiarbă sângele. Oftă şi o privi. În acel moment trebuia să se ocupe de alte lucruri. Apoi putea să se lase pradă pasiunii. Dorinţa pe care o citi în ochii ei aproape că fu gata să-i schimbe hotărârea.

Cu un geamăt de nemulţumire se depărta de ea.

— Acesta este răspunsul la una din întrebări, şopti el. Cassidy nu înţelegea ce voia să spună. De fapt nici n-o

interesa în acel moment. Şi totuşi întrebă:

— Despre ce întrebare este vorba?

— Dacă mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu, izbucni în râs.

— Credeam că din acest punct de vedere nu au existat niciodată îndoieli.

— Simţeam nevoia să-mi amintesc. Această amintire mă va ajuta să trec mai uşor peste următoarele zile, spuse el îndepărtându-se spre uşă.

— Michael? Unde pleci? Ochii ei erau mari şi-l priveau cu uimire.

— Trebuie să vorbesc cu King. De ce nu încerci să dormi?

— Nu pleca acum, Michael! Trebuie să stăm de vorbă.

— Vom sta de vorbă mâine dimineaţă, iubita mea. Dacă rămân acum, nu vom avea şansa să stăm de vorbă. Cassidy rămase cu privirea aţintită asupra uşii. Ridică braţele în sus cu un gest de disperare şi se aruncă în pat.

A doua zi dimineaţă, când Cassidy intră în sufragerie, îl găsi pe King aşezat la masă, luându-şi micul dejun. Era singur. Ridică capul din farfuria cu ouă şi şuncă şi zâmbi:

— Bună dimineaţa, draga mea. Ai dormit bine?

— Dacă jumătate de oră când am închis ochii înaintea zorilor se poate numi somn, da, am dormit bine.

— Una din mândriile soţiei mele era ca oaspeţii noştri să se simtă bine. Din motive pe care nu le cunosc însă, atât tu cât şi fiul meu se pare că nu v-aţi putut odihni în noaptea care a trecut. Michael m-a ţinut treaz până la o oră imposibilă a zilei.

Acum este deja treaz şi controlează grajdurile. Cassidy trase unul din scaunele aflate de cealaltă parte a mesei şi se aşeză. Cel puţin King nu avea motive să creadă că insomnia ei se datorase faptului că-şi petrecuseră

noaptea împreună.

Pentru ea era deosebit de important să ştie că ea şi fiul lui nu dormiseră împreună în noaptea ce trecuse.

— Simt că-ţi datorez scuze, King. Fratele meu vitreg a adus pagube însemnate proprietăţii tale şi este de datoria mea să-mi asum o parte din responsabilitate.

— Nu avem dreptul să ne asumăm responsabilităţi decât pentru propriile noastre fapte, Cassidy. Indiferent de ceea ce a făcut Derek, nu este vina ta.

— Aş vrea să pot fi de acord cu tine. Nu m-am descurcat grozav în această situaţie.

Dacă i-aş fi oferit lui Derek casa de la început nu ai fi avut o spărtură în tavanul holului de la intrare şi nici pagube la grajduri.

— Cred că eşti prea severă cu tine însăţi.

— Poate. Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că aş fi putut să-l împiedic pe Derek să provoace toate acestea. Domnişoara Gump şi Michael, au fost, amândoi, minunaţi, dar eu am reuşit să le schimb viaţa total, în aceste zile.

— Nu le-a făcut rău. Hai mai bine să vorbim despre lucruri mai plăcute. Cred că ar trebui să-ţi adresez felicitări.

— Pentru ce? îl privi Cassidy uimită.

— În noaptea care a trecut, Michael m-a anunţat că aţi hotărât să vă căsătoriţi. Tatăl tău ar fi fost foarte mulţumit. Cu puţin înainte de a muri, am stat de vorbă cu el şi mi-a spus cât de fericit ar fi fost dacă am fi putut uni familiile noastre printr-o căsătorie. Robert îşi făcea griji din cauza ta. Se gândea că vei rămâne foarte singură după moartea lui. A încercat să treacă sarcina supravegherii domeniului asupra lui Derek şi să-ţi ofere ţie un loc în care să te retragi ori de câte ori ai fi simţit nevoia.

— Ai mai vorbit despre acest lucru, referitor la dorinţa tatălui meu de a lăsa domeniul lui Derek.

— El era un reprezentant al vechii şcoli, Cassidy. Era convins că o femeie are nevoie de un bărbat care să-i poarte de grijă. Ar fi fost încântat de căsătoria ta cu fiul meu. Uşa de la intrare se trânti.

— Niciodată n-a fost în stare să înveţe să închidă o uşă încet. Michael, suntem în sufragerie, ridică vocea King. Câteva momente mai târziu apăru şi Michael. Avea haina descheiată şi părul ciufulit de bătaia vântului. Purta o cămaşă albastră şi o pereche de blugi de aceeaşi culoare. La vederea lui, Cassidy simţi cum i se opreşte respiraţia. Se apropie de ea, se aplecă şi o sărută scurt. Văzând că nu are nimic în faţă, pe masă, întrebă:

— Ai luat micul dejun?

— Nu încă. Când se aşeză alături de ea şi îi puse mâna pe coapsă, tresări şi îşi înăbuşi sunetul de uimire ţâşnit din gât. Alvilda intră aducând ceai, gogoşi şi cafea pentru toţi.

— Bună dimineaţa. Aţi văzut ce soare strălucitor a răsărit? Vom avea o zi minunată. Ce doriţi la micul dejun? întrebă ea turnând ceaiul.

— Eu nu vreau nimic, mulţumesc, spuse Cassidy. Michael mulţumi Alvildei pentru cafea şi se scuză la rândul său.

— Nu am timp să servesc micul dejun în dimineaţa aceasta. Trebuie să plec în câteva minute dacă vreau să prind avionul pentru care mi-am rezervat loc.

Mâna lui Cassidy începu să tremure brusc şi lovi ceaşca de farfurioară împrăştiind ceaiul pe faţa de masă. Încercă să găsească un şervet dar Alvilda îi sări în ajutor.

— Linişteşte-te! Aduc imediat altă ceaşcă.

— Nu te deranja, domnişoară Gump. Nu-mi trebuie ceai. Privi spre Michael şi văzu sclipind luminiţa de voioşie în ochii lui. Dorea să-i azvârle conţinutul unei ceşti cu ceai direct în faţă.

— Ţi se pare amuzant pentru că sunt atât de

neîndemânatică sau eşti atât de vesel pentru că pleci? Michael aruncă o scurtă privire tatălui său şi se ridică.

— Tată, te rog să ne scuzi. Cred că am de dat câteva explicaţii. Ne vom retrage în birou.

— Da, eşti liber să faci ce vrei. Dar te rog să te grăbeşti, Michael. Ai un drum lung de făcut până la aeroport.

— Voi reuşi să ajung la timp. Hai să mergem, iubito, spuse el, şi o luă pe Cassidy de mână cu un gest ferm. Cassidy îşi smulse mâna din mâna lui şi porni înaintea lui.

Nici nu ştia încotro să-şi îndrepte furia, împotriva ei sau împotriva lui Michael.

Crezuse în el, dorise să creadă în el când îi vorbise despre căsătorie. Poate că era mai bine că afla în acel moment că Michael glumise. Era mai bine aşa decât să sufere mai târziu. În acel moment o durere cumplită, aproape mortală, puse stăpânire pe ea. Intră în birou şi se îndreptă spre vitrina în care se afla jocul de şah. Michael închise uşa în urma sa şi apoi se apropie de ea. Îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— King nu intenţionează să vândă jocul. Mi-a mărturisit în noaptea trecută.

Cassidy ridică din umeri ca şi când ar fi vrut să se scuture de povara mâinilor lui. Se îndepărtă câţiva paşi de el.

— Deci te poţi întoarce liniştit în Montana.

— Nu vrei să afli de ce tata mi-a trimis faxul acela în care spunea că intenţionează să vândă jocul?

— Are vreo importanţă? Ai aflat ceea ce doreai când ai sosit aici.

— Şi nu numai atât, murmură Michael, urmărind-o din priviri cum se îndrepta spre fereastră. Razele de soare străluceau în părul ei şi părea că în jurul ei se ţesuse o aură strălucitoare.

— King a folosit această ameninţare că va vinde jocul

pentru a mă aduce aici ca să te cunosc pe tine.

— Adică tatăl tău a făcut un angajament de căsătorie? întrebă ea cu uimire.

— Ăsta era tot misterul. Şi i-am spus că aranjamentul lui a funcţionat.

— Pentru scurt timp. Acum pleci. Sau ai uitat?

— Vino cu mine, Cassidy!

— Ce spui?

— Nu ştiu cât timp va dura până mă voi putea întoarce.

Nu vreau să fiu departe de tine nici măcar pentru o zi. Vino cu mine!

Cassidy simţi că nu mai poate lupta şi ochii ei se umplură de lacrimi.

— Michael nu mai înţeleg nimic. Acum spui că vrei să te căsătoreşti cu mine, apoi spui că pleci. Acum îmi ceri să merg cu tine. Iar eu acum vreau să te zgâlţâi zdravăn şi în minutul următor vreau să…

— Spune, Cassidy, spune ce vrei? o întrebă Michael luându-i faţa cu mâinile sale şi privind-o adânc în ochi.

— N-are importanţă, murmură ea. Îşi coborî privirea, ca el să nu poată citi toate emoţiile care o răvăşeau.

— Iubita mea, un singur lucru are importanţă. Ştiu că totul a venit surprinzător de repede. Ştiu că ar fi fost mai bine să avem câteva luni la dispoziţie pentru a face planuri, pentru a stabili amănunte, dar împrejurările sunt oarecum împotriva noastră. Nu am încredere în nimeni pentru a o duce pe Nougat la ferma mea, ceea ce înseamnă că va trebui să lipsesc câteva zile. Apoi mai sunt şi alte probleme pe care trebuie să le pun la punct la fermă, înainte de a putea lăsa totul în grija supraveghetorului pentru o perioadă mai îndelungată. Cred că patru sau cinci zile vor fi suficiente. Aş dori să vii şi tu cu mine. Încercă sa de desprindă din mâinile lui dar nu reuşi.

— Michael, s-au întâmplat prea multe într-un interval

de timp atât de scurt! Nu ştiu ce să mai spun. Nici nu mai pot gândi. Îi îndepărtă o lacrimă apărută în colţul ochilor.

— Nu trebuie să te gândeşti decât la un singur lucru.

— La care? întrebă ea surâzând.

— La unul singur. Vrei să-ţi petreci restul zilelor alături de mine, Cassidy?

Era atât de uşor să spună nu. Dar şi da ar fi dorit să spună.

Spunea „nu" atunci el ar fi plecat în Montana şi nu l-ar mai fi văzut niciodată.

Dacă spunea „da" atunci pierdea tot ceea ce câştigase sperând că el o iubea şi că ar fi putut trece peste toate barierele aflate între ei. Făcu pasul cel mare al vieţii ei şi ridică privirea.

— Greşeşti, Michael. Mai trebuie să mă gândesc la ceva anume. Te iubesc, Michael.

Uimirea se strecură în ochii lui, dar fu înlocuită uimitor de repede de dorinţă. O strânse în braţe şi îi rosti numele, lipindu-şi gura de a ei. O sărută cu pasiunea omului care a pariat ultimul său dolar şi a câştigat lozul cel mare. O bătaie scurtă în uşă îl împiedică pe Michael să-i arate lui Cassidy în cele mai mici amănunte ce însemna ea pentru el. Îşi spuse că avea să se întoarcă în cel mai scurt timp, chiar dacă ar fi fost necesar să închirieze un Concorde pentru a ajunge la ea.

— Pentru că nu vrei, încă, să fii cu mine, rămâi aici cu King.

Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă cât lipsesc eu.

— Michael? răsună vocea lui King de cealaltă parte a uşii. Trebuie să pleci chiar acum dacă vrei să mai prinzi avionul.

— La naiba! murmură Michael.

— Este timpul să pleci, spuse şi Cassidy retrăgându-se din braţele lui.

Citind nesiguranţa din privirile ei, Michael înjură din

nou. Nu avea de ales, trebuia să plece. Această alternativă nu era pe placul lui, dar se consola cu speranţa că atunci când va reveni nimic nu va putea să-i despartă.

Două zile mai târziu, aflat în spatele biroului său de la fermă, Michael, ţipa la telefon. La fel procedase şi cu o seară în urmă.

— Tată, este caraghios ceea ce se întâmplă! Trebuie să vorbesc cu Cassidy. Seara trecută ai spus că se află la Chartridge pentru a împacheta anumite obiecte pe care vrea să le ia din casă. Te-am rugat să-i spui că am dorit să vorbesc cu ea şi să telefoneze la fermă. Dar nu m-a sunat. Acum îmi spui că a plecat la Londra. Ce se întâmplă, acolo? Exasperarea tatălui său ajunse până la el cu ajutorul liniilor telefonice internaţionale.

— Când mi-ai cerut să am grijă de ea nu mi-ai spus că trebuie s-o ţin în lanţuri.

Este o femeie liberă.

— Da! Dar nu pentru multă vreme.

— Se pare că ea nu înţelege acest lucru. S-ar putea ca situaţia să nu fie chiar atât de limpede cum bănuieşti tu că ai lăsat-o. Michael simţi cum stomacul i se reduse la un nod dureros.

— Te rog, tată! Nu am dispoziţia necesară să suport glumele tale. Mi-ai explicat de ce m-ai făcut să vin în Anglia în mare grabă. Eu şi Cassidy ne vom căsători. Deci ce altceva mai doreşti?

— Sunt încântat de rezultatele obţinute, Michael. Se pare că cea care nu este încântată de ceea ce se întâmplă este chiar Cassidy.

— Nici eu nu sunt încântat. Încerc să pun totul la punct pentru a putea petrece o adevărată lună de miere. Imediat ce ne vom căsători vom reuşi să punem totul la punct.

— Nu mă îndoiesc că vei pune totul la punct, dragul

meu. Dar nu eu sunt cel care se îndoieşte.

— Mă voi întoarce sâmbătă. Îi dădu tatălui său numărul zborului companiei şi ora aterizării.

— Mâine seară voi telefona din nou. Spune-i lui Cassidy să nu mai plece nicăieri.

Pot rezista mai uşor dacă-i aud glasul.

— Voi face tot ce voi putea, spuse King. Apoi schimbă subiectul întrebându-l pe Michael despre fraţii şi sora sa. După câteva minute îşi luară rămas-bun.

Deşi soarele apusese, Michael nu aprinse luminile în birou. Convorbirea telefonică nu avusese darul să-i domolească temerile.

Imediat ce ajunsese la fermă începuse să aibă îndoieli. Nu mai era convins că procedase corect lăsând-o pe Cassidy singură, atât de neaşteptat. Fusese dornic să pună totul la punct cât mai repede pentru a se întoarce în cel mai scurt timp la ea. Pentru un bărbat care întotdeauna avusese răspunsuri şi soluţii la problemele vieţii se simţea brusc neliniştit şi bântuit de o mulţime de întrebări.

Şirul pasagerilor ce treceau prin vama de la Heathrow se mişca incredibil de încet. Michael, neliniştit, îşi muta greutatea de pe un picior pe altul şi geanta de voiaj dintr-o mână în cealaltă. Nu spera să fie aşteptat de Cassidy la aeroport. Săptămâna care trecuse de la plecarea lui fusese un coşmar pentru el deoarece nu reuşise nici măcar o dată să vorbească cu ea la telefon. Era ca şi când mergeau pe marginea unei prăpăstii. Un singur cuvânt rău din partea lui şi totul putea să se termine. Când reuşi să treacă de funcţionarii vămii, îşi plimbă privirile asupra celor ce aşteptau de partea cealaltă a barierei. Văzu câteva femei blonde, dar niciuna nu era cea pe care dorea el s-o vadă. Numai bunul Dumnezeu ştia cât de mult dorea s-o vadă. Săptămână care trecuse îi păruse un an.

Tocmai se pregătea să plece când văzu o pancartă purtând numele lui. Se îndreptă spre omul care o ţinea în

mână. Era îmbrăcat cu o uniformă de şofer.

— Eu sunt Michael Knight.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule, spuse el, şi luă geanta de voiaj din mâna lui Michael. Michael îl urmă fără să pună întrebări. Dacă acesta era aranjamentul lui King, acesta ar fi trebuit să se gândească la o maşină de curse.

Michael nu era dispus să petreacă nicio clipă în plus departe de Cassidy.

Când ieşiră din aeroport şoferul îl conduse în faţa unui *Rolls-Royce* alb.

Michael intră în maşină. Aşteptă ca şoferul să pună geanta de voiaj în portbagaj şi să urce la volanul maşinii. Abia atunci îl întrebă pe şofer cine era persoana care trimisese maşina

— Nu ştiu, domnule. Michael nu-şi dădu osteneala să mai pună alte întrebări mai ales când observă că maşina se îndrepta spre Somerset. Îşi lovea coapsa cu degetele cu un gest plin de nerăbdare. Când maşina opri în faţa unei clădiri pe care o mai văzuse, în Bayswater Road, fiecare nerv al trupului său era întins ca o coardă. Nu mai aşteptă ca şoferul să deschidă portiera. Deja urca treptele de la intrare, în fugă, când şoferul strigă în urma sa.

— Geanta de voiaj, domnule!

Michael se întoarse, luă geanta cu un gest grăbit şi când îşi căută banii în buzunar, nasul şoferului se ridică şi mai mult în aer, de parcă aşa ceva ar mai fi fost posibil.

— Mulţumirile au fost deja primite, domnule. Michael nu mai pierdu vremea discutând cu el în contradictoriu. Urcă treptele câte două o dată şi era pe punctul să rupă uşa când auzi un bâzâit şi un clic îl făcu să înţeleagă că uşa se deschisese. Câteva momente mai târziu se afla în faţa uşii apartamentului 202. Nu pierdu vremea bătând la uşă. Ceva îi spunea că uşa era deschisă, aşa că se pregătea s-o împingă cu ambele mâini.

Înainte de a deschide el uşa, aceasta se deschise

singură şi Michael era gata-gata să cadă, pierzându-şi echilibrul. Mâna lui Cassidy îi acoperi gura.

— Nicio vorbă, Michael. Nici un singur cuvânt. Michael încercă să spună ceva dar mâna ei rămase pe buzele lui.

— Nicio vorbă. Ridică mâna făcând un gest care demonstra că se predă. Cassidy îl luă de braţ şi-l conduse la scaunul cu spătar înalt, obligându-l să se aşeze.

— Te rog să stai jos şi să mă asculţi. Ştiu că este foarte greu pentru tine să asculţi, dar te rog să-ţi dai silinţa. Michael nu ştia dacă trebuia să fie furios sau amuzat de primirea făcută de Cassidy. Dacă în locul ei s-ar fi aflat oricine altcineva, poate că s-ar fi înfuriat. Şi era convins că dacă s-ar fi îndepărtat de el mai mult de o lungime de braţ, atunci în mod sigur s-ar fi lăsat pradă furiei.

O privi cu atenţie şi observă că era îmbrăcată cu o ţinută care pe el îl avantaja.

Purta o fustă de culoare verde-kaki, o cămaşă asortată şi o vestă de culoarea fildeşului. Atât cămaşa cât şi fusta se închideau în faţă. Deci pentru Michael nu s-ar fi ivit probleme majore dacă voia s-o scoată din hainele pe care le purta.

Ridică mâna din nou şi îi dădu cuvântul.

— De când ne-am întâlnit, ai vorbit numai tu. Acum este rândul meu. Am avut la dispoziţie şase zile pentru… Michael ridică şapte degete fără să scoată un sunet.

Cassidy zâmbi şi continuă.

— … şapte zile pentru a mă gândi dacă să mă căsătoresc cu tine sau nu. Este o hotărâre deosebit de importantă, poate cea mai importantă pe care am luat-o vreodată. Am avut în vedere şi faptul că nu ne cunoaştem decât de câteva zile şi că între căminul tău şi căminul meu actual există o distanţă considerabilă. Dar ceea ce a îngreunat foarte mult luarea acestei hotărâri a fost faptul

că m-am îndrăgostit de tine. Când Michael încercă să se ridice de pe scaun, Cassidy îşi aşeză mâinile în şolduri.

— Michael, ai promis! Se lăsă să alunece din nou pe scaun şi ridică din nou mâinile.

— Michael, Michael! în noaptea în care l-ai înfruntat pe Derek, la Chartridge, ai fost furios pe mine pentru că nu ţi-am împărtăşit dorinţa mea de a renunţa la casă. În schimb am renunţat să mă supun tuturor planurilor pe care le faci tu. Crezi că este corect?

Deschise gura să răspundă, apoi o închise şi clătină din cap în semn că nu.

— Nici eu nu cred că este corect, dar vom mai vorbi despre asta. De fapt, am ajuns la concluzia că toate problemele care mai există între noi pot fi rezolvate în timp. Cu o singură excepţie. Michael ridică din sprâncene întrebător şi făcu un semn nerăbdător din mână. Cassidy se gândise zile în şir cum să procedeze atunci când Michael revenea la Londra. Organizase totul şi repetase fără sentimentalisme. Spusese tot ceea ce dorise să spună. Sosise momentul să pună întrebarea-cheie. Răspunsul lui avea să hotărască soarta ei, fericirea ei.

Se aşeză între picioarele lui. Îşi puse mâinile pe braţele scaunului şi se aplecă deasupra lui.

— Tot ceea ce am gândit şi am spus se învârte în jurul unei singure întrebări. De ce vrei să te căsătoreşti cu mine? Michael continuă s-o privească în tăcere.

Tăcerea lui începu s-o facă pe Cassidy să-şi piardă stăpânirea de sine.

Atunci îi trecu prin minte că el încă mai asculta de ordinul ei.

— Acum poţi vorbi, spuse ea. Michael nu se grăbi să răspundă. Privirea îi coborî asupra gurii ei, urmărindu-i limba care trecu de câteva ori cu nervozitate pe deasupra buzelor.

— Te rog, Michael! Tot ceea ce ţi-am spus nu a fost

uşor de rostit. Răspunde-mi! De ce vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Pentru că te iubesc şi pentru că nu-mi imaginez viaţa mea de acum înainte fără a te avea alături de mine?

Cassidy simţi nevoia să strângă braţele scaunului cu fermitate pentru a nu se prăbuşi. Trăise un moment de mare uşurare. Michael o luă pe neaşteptate în braţe şi o aşeză pe covor. Şi făcu ceea ce dorise să facă în cele şapte zile lungi şi chinuitoare. O sărută cu lăcomie, lăsând-o să simtă, să înţeleagă dragostea şi pasiunea care îi torturau trupul şi sufletul. Picioarele ei se depărtară şi îl primiră între coapsele ei. Michael aproape că îşi pierdu controlul în faţa unei invitaţii făcută cu atâta naturaleţe şi naivitate. Îşi ridică trupul susţinându-se pe coate şi cu ambele mâini îi cuprinse faţa şi-i mângâie părul lui Cassidy.

— Speram că ştii, că ai înţeles.

— Cum aş fi putut să ştiu? Mi-ai spus doar că ne vom căsători. Nu ai spus niciodată nimic despre iubire.

— N-am făcut niciodată dragoste cu o femeie aşa cum am făcut cu tine. N-ai înţeles nimic din ceea ce simţeam?

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare. N-ai fost convins că te iubesc până când nu am rostit aceste cuvinte?

— Nu-mi voi cere scuze pentru felul cum m-am comportat cu tine, iubito. Ştiu că purtarea mea a fost precipitată, dar dacă ar fi fost după cum simţeam eu, am fi putut merge la biserică a doua zi după ce ne-am cunoscut. Avem toată viaţa înainte pentru a lămuri toate problemele care te îngrijorează.

— De exemplu, unde vom locui?

— Putem petrece şase luni pe an în Montana şi şase luni aici. Voi încerca să cumpăr domeniul de la Chartridge dacă tu ai această dorinţă. Voi face orice numai ca să fim împreună. Ochii ei străluceau de fericire şi de dorinţă.

— Parcă spuneai că avem toată viaţa înainte pentru a

rezolva aceste probleme.

— Îţi promit. Cassidy zâmbi şi murmură provocator.

— Atunci cred că este cazul să încheiem discuţia şi să-mi arăţi ce trebuie să facă o soţie de fermier. Dorinţa lui devenea greu de suportat. O ridică şi purtând-o în braţe, spre dormitor, spuse:

— Văd că, o dată căsătorit cu tine voi avea mâinile ocupate mereu. Îl sărută şi şopti:

— Abia aştept să începem.

Câteva ore mai târziu Cassidy ridică capul de pe umărul lui Michael.

— Mai există o condiţie pe care am uitat să ţi-o comunic înainte de a ne căsători.

Având în vedere tonul ei relaxat şi vesel Michael nu se îngrijoră.

— Ce condiţie?

— Să-mi spui care e primul tău nume, zise Cassidy, sprijinindu-se în cot şi privindu-l de aproape.

— Vei afla în ziua când ne vom căsători. Trebuie să fie scris pe certificatul de căsătorie, spuse el, şi zâmbi.

— Cred că trebuie să ne gândim la nume de cavaleri şi pentru copiii noştri, având în vedere tradiţia familiei tale.

— Mai târziu, spuse Michael zâmbind şi o rostogoli uşor pe spate.

SFÂRŞIT